

Y
U
K
I
O

M
I
S
H
I
M
A

"One of the
outstanding writers
of the world."

—*The New York Times*

**THIRST
FOR
LOVE**

KHAO KHÁT YÊU ĐƯƠNG

Yukio Mishima

Phạm Phương *dịch*

ISBN: 978-604-306-101-7

Dịch từ nguyên bản tiếng Nhật 愛の渴き (Ai no Kawaki) của Yukio Mishima. Bản quyền tiếng Việt © Công ty Cổ phần Sách Tao Đàn, 2020.

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Chương 1

Ngày hôm đó, Etsuko mua hai đôi tất bằng lông tái chế ở cửa hàng bách hóa Hankyu. Một đôi màu xanh đậm. Một đôi màu trà. Đều là những đôi tất đơn giản và không có hoa văn.

Dù đã đến Osaka nhưng sau khi mua xong đồ ở ga cuối Hankyu, Etsuko nghĩ nên ngay lập tức lên tàu điện trở về, không nán lại xem phim, đi ăn hay uống trà. Đối với Etsuko, không gì đáng ghét bằng đường phố đông đúc ồn ào.

Nếu muốn đi, chỉ cần xuống dưới cầu thang, đến ga ngầm Umeda¹ rồi từ đó đi đến Dotonbori và Shinsaibashi bằng tàu điện ngầm, cũng không có gì là phiền phức. Thêm nữa, băng qua ngã tư phía ngoài cửa hàng bách hóa chính là khu phố mang theo tất cả làn sóng đô thị, những lớp sóng phồn hoa đang tiến lại gần hơn. Bên đường, mấy cậu bé đánh giày cao to mời gọi khách.

Người sinh ra và lớn lên ở Tokyo như Etsuko rõ ràng không mấy hiểu về Osaka. Chỉ có một sự lo sợ vô cơ rằng, ẩn giấu nơi đô hội kia là gì? Là giới quý tộc, lũ lưu manh, chủ công xưởng, người môi giới chứng khoán, gái bán hoa, kẻ buôn thuốc phiện, nhân viên công ty, lũ lừa đảo, chủ ngân hàng, chính quyền địa phương, các ông nghị, người kể chuyện Gidayu², những người

phụ nữ làm vợ lẽ, những bà nội trợ chặt chẽ tiền bạc, kí giả, người kể chuyện cười ở kịch quán, gái quán bar, người đánh giày. Tất cả họ đều tồn tại ở đây. Nhưng thực ra nỗi lo sợ của Etsuko không phải là về nơi phồn hoa đầy ắp những loại người ấy, mà có lẽ đơn giản chính là cuộc sống. Cuộc sống thì vô hạn, đầy rác rưởi lênh đênh, dễ đổi thay, tràn lan bạo lực nhưng vì lẽ gì lại luôn như mặt biển tràn đầy một màu xanh trong sạch như thế?

Khi Etsuko đút hai đôi tất vào đáy chiếc túi mua hàng làm bằng vải hoa thì đột nhiên một tia chớp giáng xuống, cánh cửa sổ mở toang, nghe loáng thoáng tiếng các giá thủy tinh trong cửa hàng va đập xen lẫn tiếng sét rất rất.

Gió thổi đến làm đổ tấm biển nhỏ, miếng giấy ghi dòng chữ “bán sản phẩm đặc biệt” rũ xuống phát phơ. Nhân viên cửa hàng chạy vội ra đóng cửa sổ lại. Trong cửa hàng tối om. Vốn dĩ đèn điện được bật cả ngày nhưng trong tình trạng hiện tại, suy nghĩ nhanh chóng muốn tăng độ sáng của đèn hoàn toàn có thể hiểu được. Dầu vậy, tuyệt nhiên không có một hạt mưa nào rơi xuống.

Etsuko luồn cánh tay vào quai chiếc giỏ bằng trúc. Quai giỏ cứ thế chà xát vào da từ cổ tay lên tận khuỷu tay³. Cô xoa hai lòng bàn tay vào má. Hai má trở nên nóng rồ rệt. Việc này vẫn thường xuyên xảy ra. Chẳng vì lý do gì, cũng không hẳn là bệnh tật, đôi má cứ như thể bất ngờ bị lửa thiêu. Bàn tay con gái vốn mềm yếu nay nổi lên những vết chai sần, cháy nắng. Như thể

cứu vãn chút nữ tính còn lại, đôi bàn tay thô ráp cọ vào hai má ửng hồng. Điều này làm má Etsuko càng nóng hơn.

Bây giờ dường như việc gì cũng có thể làm được. Đi qua ngã tư đó rồi cứ thế đi bộ như đang bước trên một tấm ván nhẩy cầu, cảm giác như có thể nhào lộn rồi rơi tòm vào trong trung tâm thành phố. Mắt của Etsuko nhìn như dán vào đám người hờ hững đi qua đông hàng hóa bày biện hỗn loạn giữa những gian hàng. Một cách vô thức, cô nhanh chóng đắm đuối vào mộng tưởng. Người phụ nữ lạc quan này khuyết thiếu bản năng tưởng tượng ra sự bất hạnh của phái nữ. Sự nhút nhát của cô cũng từ đó mà ra.

Điều gì mang đến dũng khí nhỉ? Tiếng sét hay là hai đôi tất mới mua? Etsuko rẽ đám đông, nhanh chóng bước xuống cầu thang. Cầu thang đông đúc. Xuống đến tầng hai rồi từ đó đến khoảng không gian rộng ở tầng một, gần với nơi bán vé tàu tuyến Hankyu.

Cô nhìn ra ngoài cửa, trong một, hai phút đột ngột một cơn mưa trút xuống như thác. Cơn mưa như thể cứ rơi mãi như vậy từ rất lâu rồi làm toàn bộ vỉa hè ướt nhẹp, bắn lên những giọt nước mãnh liệt.

Etsuko đến gần cửa ra. Lấy lại sự lạnh lùng thường có, cảm thấy rất yên tâm. Rồi như thoáng nhớ ra một điều khiến đầu choáng váng nhẹ. Cô không mang theo ô, không thể đi ra ngoài... Không phải là không thể đi, mà là thấy không cần phải đi nữa.

Đứng bên cạnh cửa ra, cô nhìn nơi những dãy cửa hàng liên tiếp nhau, những biển chỉ đường và tàu điện nội đô nhạt nhòa trong màn mưa. Chưa lao vào cơn mưa mà vạt áo đã ướt hết rồi. Nơi cửa ra rất đông người. Một người đàn ông đội túi xách lên đầu chạy đến. Một người phụ nữ mặc Âu phục trùm tóc bằng khăn. Tất cả đều chạy đến chỗ Etsuko cứ như thể cô chính là lý do khiến họ tập trung ồn ào như vậy. Chỉ một mình cô không ướt. Những người có vẻ như dân văn phòng xung quanh cô, ai nấy đều ướt như chuột lột. Họ buông những tiếng oán trách thời tiết, những lời bông đùa, rồi họ cho rằng việc đội mưa chạy đến ít nhiều không phải là lựa chọn đúng đắn. Rồi với khuôn mặt dường như không biết nói gì thêm, họ đành đồng loạt hướng về phía cơn mưa. Etsuko cùng với những gương mặt ướt nhẹp ấy cũng ngẩng đầu nhìn mưa. Cơn mưa từ nơi cao vô hạn trút xuống giống như muốn nhắm thẳng đến gương mặt họ, rơi một cách rất có quy tắc. Tiếng sấm đã đi xa. Âm thanh của cơn mưa làm thính giác tê dại, trái tim cũng tê dại. Thỉnh thoảng có tiếng còi ô tô làm đứt mạch suy nghĩ của cô. Một tiếng hét chói tai từ chiếc loa phát thanh của nhà ga. Nhưng âm thanh này cũng chẳng át nổi tiếng mưa.

Etsuko tách khỏi đám người trú mưa, xếp vào hàng dài những người đang chờ mua vé. Ga Okamachi của tuyến Hankyu Takarazuka từ ga Umeda đi khoảng ba, bốn mươi phút là tới. Tàu tốc hành không dừng ở đây. Sau khi nạn dân chiến tranh từ Osaka tràn đến, rất nhiều nhà ở xã hội được xây dựng bên ngoài thị trấn nên dân số của thành phố Toyonaka tăng đáng kể. Nơi

Etsuko sống là làng Maiden cũng nằm trong nội thị Toyonaka, thuộc Osaka. Hiểu trên một phương diện nào đó thì không phải là một vùng quê.

Tuy nói như thế nhưng muốn mua đồ một cách chu đáo hơn và rẻ hơn thì vẫn phải đi đến Osaka tốn hơn một giờ tàu. Ngày mai là tiết Thu phân, Etsuko rất muốn mua một quả bưởi đặt lên bàn thờ của người chồng Ryosuke. Bưởi là thứ quả anh rất yêu thích. Đáng tiếc, quầy bán hoa quả của cửa hàng bách hóa chẳng còn một quả bưởi nào. Thật tâm cô không muốn ra ngoài mua. Thế mà bị lương tâm lên án hay một sự thôi thúc ngấm ngấm nào đó mà cô lại đi vào nội đô rồi bị cơn mưa ngáng đường. Tất cả chỉ có thế. Hoàn toàn không có lý do nào khác nữa.

Etsuko lên chuyến tàu chậm đi về hướng Takarazuka. Từ ghế ngồi nhìn ra ngoài song cửa, cơn mưa vẫn chưa ngừng rơi. Người đứng trước mặt đang đọc một tờ báo buổi chiều, mùi mực in kéo cô ra khỏi cơn mộng. Như một kẻ đang làm việc trái lương tâm, cô lén nhìn xung quanh. Chẳng có chuyện gì cả.

Người lái tàu thối lên một hồi còi run rẩy, tiếng con tàu nghiêng vào đường ray nặng nề. Rồi cứ như thế, con tàu lại bắt đầu khởi hành, lập đi lập lại một cách đơn điệu. Ga nối ga. Con tàu uể oải tiến lên phía trước.

Mưa đã tạnh. Etsuko ngoái cổ nhìn, từ trong những đám mây phóng ra vô số tia sáng huy hoàng. Ánh sáng giống như

cánh tay trắng muốt mệt mỏi đặt lên những tòa nhà xã hội ở ngoại ô Osaka.

Etsuko đi bộ giống như một bà bầu, cách đi khiến người ta cảm thấy như thể cô cố tình tỏ vẻ lười biếng. Tuy nhiên tự bản thân cô lại không ý thức được điều đó, vừa hay cũng chẳng có ai nhắc nhở, nên giống như miếng giấy bị một đứa nhóc nghịch ngợm lén lút dán lên cổ áo bạn bè, dáng đi đó thành hình ảnh đặc trưng của cô.

Từ trước ga Okamachi đi qua cổng đền Hachimangu rồi ra khỏi con phố giàu có giống như một đô thị thu nhỏ, cuối cùng đến một nơi thưa thớt nhà cửa. Cũng nhờ những bước chân uể oải của mình mà màu sắc hoàng hôn ôm trọn lấy Etsuko.

Khu nhà ở xã hội đã lên đèn. Một vùng dân cư vô vị với vô số những căn nhà hình thức giống nhau, nhỏ bé như nhau, sinh hoạt giống nhau, nghèo đói như nhau. Con đường đi qua nơi này dù là đường gập ghềnh luôn bị Etsuko né tránh. Khi đi qua đó buộc phải liếc vào căn phòng của họ, có tủ trà, bàn trà, radio, chăn nệm. Có lúc đột ngột đập vào mắt cô là một bữa ăn nghèo nàn. Trong làn khói nóng nghi ngút của bữa ăn, cô cảm thấy cực kì tức giận. Trái tim của một người chỉ có khả năng thích nghi với hạnh phúc như cô, không thể nhìn nổi sự khốn cùng ấy, thứ lọt được vào mắt chỉ có thể là khung cảnh hạnh phúc mà thôi.

Con đường tối tăm, lũ côn trùng bắt đầu cất lên những tiếng rỉ rả. Đâu đó trong vũng nước phẳng phất sắc chiều tàn. Hai bên là ruộng lúa có những cơn gió hiu hiu mang theo hơi ẩm. Trên

ruộng dập dờn những làn sóng lúa nhấp nhô, những bông lúa đã gục đầu, không giống như vẻ rực rỡ vàng ươm khi ban ngày, ban đêm trông chúng giống như một tập hợp vô số những thực vật buồn bã.

Đi qua những con đường quanh co ẩm đạm và vô nghĩa, vốn là đặc trưng chỉ có ở vùng quê, Etsuko đi vào con đường mòn ven suối. Vùng quanh đây toàn bộ đều thuộc làng Maiden. Nằm giữa con suối và đường mòn là một rừng trúc ken dày. Từ vùng này đến Nagaoka, sản vật nổi tiếng nhất chính là Trúc sào. Cuối rừng trúc hiện ra một cây cầu gỗ bắc qua con suối, chỗ đó chính là nơi bắt đầu con ngõ nhỏ. Etsuko đi qua cầu, đi qua trước nhà của người tá điền, ở giữa những cây phong và cây ăn quả, bao quanh bởi những cây trà cổ thụ, rẽ vào một khúc quanh co, bước lên một bậc đá. Nơi đó thấp thoáng một biệt thự, một nơi chẳng có gì nổi bật, lại có một người chủ có tinh thần tiết kiệm cao. Khi mở cánh cửa làm bằng gỗ rẻ tiền không mang lại chút nhã hứng nào sẽ đi vào bên trong nhà Sugimoto. Ở góc phòng, lũ trẻ con của cô em dâu Asako đang cười.

Lũ trẻ đó vì cái gì mà cứ cười như thế?! Cô tuyệt nhiên không cho phép chúng cười kiêu thách thức, hỗn xược như vậy. Etsuko dùng dằng suy nghĩ đó trong đầu, cuối cùng chỉ đặt túi mua hàng lên bậc cửa.

Sugimoto Yakichi đến làng Maiden mua hơn ba mươi ba nghìn mét vuông đất vào năm Chiêu Hòa thứ 9 (1934), năm năm trước khi lão thôi việc ở công ty Thương thuyền Kansai.

Yakichi xuất thân là con trai của một tá điền ở ngoại ô Tokyo, tự làm thêm để trang trải học hành, sau khi tốt nghiệp đại học thì gia nhập công ty Thương thuyền Osaka - Kansai ở Dojima. Ổn định công việc liền đón vợ từ Tokyo xuống cùng sinh sống. Dem phần lớn tài sản đến Osaka, ba đứa con trai vẫn ăn học ở Tokyo. Năm Chiêu Hòa thứ 9 được thăng chức lên quản lý cao cấp, năm Chiêu Hòa thứ 13 trở thành giám đốc, năm tiếp theo chủ động từ chức rời khỏi công ty trong vinh quang.

Thỉnh thoảng trong lúc đi tản mộ bạn cũ tại khu nghĩa trang thành phố tên là Hattori, vợ chồng Sugimoto dần say mê vùng đất hiền hòa với địa thế nhấp nhô này, hỏi ra mới biết là làng Maiden. Họ tìm thấy một mảnh đất tuyệt đẹp ở rừng cây cổ thụ, bên một con dốc được bao trùm bởi rừng hạt dẻ và rừng trúc. Năm Chiêu Hòa thứ 10 thì xây dựng biệt thự ở đây, đồng thời giao phó khu vườn cây ăn quả cho một nghệ nhân làm vườn nổi tiếng.

Tuy vậy, có chút trái với hi vọng của vợ và những đứa con trai nhà Sugimoto vẫn muốn biến biệt thự trở thành nơi ở thường xuyên, hưởng cuộc sống biệt trang nhàn tản, thì cả gia đình chỉ về đây vào mỗi cuối tuần bằng xe ô tô từ Osaka. Bởi vậy, nơi đây không khác gì một nơi tạm dừng chân chỉ để vui vẻ với ánh nắng và những cánh đồng. Trưởng nam nhà Sugimoto, Kensuke vốn là người không quan tâm đến những thú vui nghệ sĩ điền viên, trong lúc uể oải vì di chuyển nhiều đã lên tiếng phản đối hứng thú lành mạnh của cha mình. Từ tận đáy lòng anh ta rất coi thường điều đó nhưng kết cục thì lần nào cũng bị

người cha gạt đi. Bất đắc dĩ, anh ta đành tham gia làm vườn với các em mình nữa.

Những gia đình giàu có ở Osaka, với tính keo kiệt bẩm sinh cùng với lối sinh hoạt theo kiểu kinh kỳ, đã trở thành mảnh đất tốt lành cho triết lý bi quan phát triển rực rỡ. Điều đó thể hiện ở việc không ít người xây những biệt thự không phải ở những bãi biển nổi tiếng hay khu suối nước nóng mà ở vùng núi, trên những mảnh đất vừa ít tốn tiền vừa không phải nhờ vả quan hệ cũng dễ dàng có được.

Sau khi Sugimoto Yakichi nghỉ việc thì cả gia đình chuyển hẳn về ở làng Maiden. Cái tên Maiden có lẽ mang nghĩa là “ruộng lúa”. Lợi dụng sự trù phú của vùng đất buồn tẻ vốn bị nước biển bao trùm thời viễn cổ này, nhà Sugimoto bắt đầu trồng cây ăn quả và rau củ trên hơn ba mươi ba nghìn mét vuông đất của mình. Với nhân lực là một hộ tá điền và ba người làm vườn cùng sự trợ giúp của một nghệ nhân làm vườn nghiệp dư, sau một vài năm những quả đào của nhà Sugimoto trở thành sản phẩm được ưa chuộng trên thị trường.

Sugimoto Yakichi đã từng có cái nhìn hững hờ với chiến tranh nhưng sau đó quan điểm này thay đổi một cách kì lạ. Bọn thị dân không biết lo xa nên khi chiến tranh kết thúc phải dùng đồ cấp phát miễn phí một cách dè sẻn hoặc phải mua gạo lậu với giá cao. Lão tiên đoán được điều đó nên mới có thể ung dung với cuộc sống tự cấp tự túc ở thôn trang này. Muốn vậy chẳng còn cách nào khác là phải nghỉ việc ở công ty. Nếu quy tất cả về thành tích của việc nhìn xa trông rộng thì lão cũng nghỉ việc

công ty bằng chính suy nghĩ nhìn xa trông rộng này. Nhìn về mặt của lão thì dường như mọi sự mệt mỏi hay đau khổ của một doanh nhân hết thời, giống như sự đau khổ và mệt mỏi của một kẻ tù tội, đều đã bị lão vất lại đằng sau. Rồi lão tìm thấy niềm vui từ việc nói xấu những người chẳng có oán thù gì đặc biệt với mình. Lão phỉ báng quân đội. Những lời phỉ báng đó càng dữ dội hơn sau khi bà vợ lão vì viêm phổi cấp tính mà sử dụng thuốc do một người bạn ở Bộ Tư lệnh quân sự Osaka giới thiệu, là loại thuốc mới được một trường quân y điều chế. Hiệu quả chẳng thấy đâu, người thì chết.

Lão tự tay cắt cỏ, tự tay cày bừa, dòng máu nông dân trong người lại cuộn chảy. Hứng thú ruộng vườn trở thành một cảm xúc mãnh liệt. Không bị vợ nhìn, không bị xã hội giám sát, giờ đây ngay cả hỉ mũi cũng dám. Từ tận sâu trong cơ thể già nua ấy thường xuyên bị áo ghi lê, dây xích vàng đeo áo và dây đeo quần bức bách nên khi cốt cách nông dân được đánh thức, từ phía dưới khuôn mặt lúc nào cũng nghiêm cẩn lộ ra khuôn mặt của một tá điền. Nếu nhìn vào khuôn mặt ấy sẽ thấy ánh mắt sắc lẹm và đôi lông mày giận dữ, đáng sợ hơn cả một con quỷ nhưng thực tế thì đó cũng chỉ là kiểu khuôn mặt của một ông lão nông dân mà thôi.

*

Có thể nói từ khi sinh tới nay, bây giờ Yakichi mới được làm chủ đất. Giờ đây, lão sở hữu đầy đủ nhà đất ruộng vườn. Trước kia, trong con mắt của lão, nông trang này cũng chỉ là một nơi để xây nhà, thế mà bây giờ, lão mới nhìn ra nơi đây chính là đất

đai sinh lợi. Khi bản năng lý giải khái niệm sở hữu dưới hình thức đất đai quay lại thì cũng là lúc lão xác định được suy nghĩ rằng đang chạm cả đôi tay lẫn trái tim vào sự nghiệp của đời mình. Bằng suy nghĩ của một tên nhà giàu mới phát, lão nguyên rủa cha ông mình khi họ chẳng sở hữu một mét vuông đất nào. Từ tâm lý gần giống như muốn báo thù, lão già Yakichi liền xây một ngôi mộ tổ tiên rất to trong chùa Bodai ở quê nhà. Thế mà một cách đầy bất ngờ, ngay lập tức lão đưa mộ Ryosuke - con trai thứ hai của lão vào đấy. Nếu thế thì chẳng phải nên xây ở nghĩa trang Hattori ngay cạnh làng Maiden là tốt nhất hay sao?

Lũ con trai chẳng mấy khi xuống Osaka chơi cũng không thể lý giải được sự thay đổi này của cha mình. Đối với trưởng nam Kensuke, thứ nam Ryosuke, con út Yusuke, hình ảnh người cha trong lòng họ ít nhiều có sự khác biệt, hình ảnh ấy vốn được dạy dỗ bởi chính người mẹ hiện giờ đã khuất núi của họ. Bà mẹ nhiều khuyết điểm ấy xuất thân trong một gia đình trung lưu ở Tokyo chỉ cho phép chồng mình học phong thái, lễ nghĩa của giới thượng lưu. Cho đến lúc chết, bà vẫn không chấp nhận việc chồng dùng tay hỉ mũi trước mặt người khác, móc gỉ mũi cũng bị cấm chỉ. Húp đồ ăn xì xụp và chép miệng bị cấm. Khắc đờm vào tro tàn trong lò than cũng bị cấm. Bà luôn nghĩ, nếu bao dung cho những hành vi như vậy thì sẽ sinh ra vô số tật xấu được ngụ biện là phóng khoáng.

Sự thay đổi của Yakichi trong mắt của những đứa con trai mang một sự thống khổ, ngu ngốc nào đó, là một sự thay đổi hoàn toàn vá vúi, lộn xộn. Bộ dạng cao ngạo khi còn là nhân

viên cao cấp của công ty Thương thuyền Kansai có vẻ đã quay trở lại, nhưng sự linh hoạt mang tính công việc đã mất hẳn, lão trở nên cực kì độc đoán. Điều này hoàn toàn giống như tiếng hét giận dữ của người nông dân khi đuổi theo bọn trộm rau.

Trong phòng tiếp khách rộng hai mươi chiều có đặt một bức tượng bán thân của Yakichi, một bức chân dung sơn dầu được một danh họa nổi tiếng Kansai chấp bút treo trên tường. Tất cả đều lấy mẫu từ tấm ảnh của lão trong cuốn kỉ yếu dày bịch kỉ niệm 50 năm thành lập công ty cổ phần X. Đại Nhật Bản. Ngay trang đầu tiên trong cuốn sách đó, ảnh chân dung các đại giám đốc công ty được sắp xếp đều đặn.

Cảm giác vá vúi lộn xộn mà đám con trai của Yakichi cảm thấy, chính là tư thế tạo dáng của bức tượng bán thân có vẻ ngoan cố một cách thừa thãi, sự khoa trương mang đầy tính xã giao vờ vịt đã ăn sâu bén rễ vào đầu óc của lão già nhà quê này. Những lời phỉ báng quân đội phát ra từ sự kiêu ngạo đầy mùi bùn đất trưởng giả của lão được lý giải thành sự chân thành của lòng yêu nước. Bởi thế lão được các thôn dân thêm tôn trọng bội phần.

Không thể chịu nổi cha mình như vậy, nhưng mĩa mai thay, trưởng nam Kensuke chính là người đầu tiên trở về ăn nhờ ở đậu lão Yakichi. Anh ta sống vô công rồi nghề, do bị hen suyễn mà được đặc cách miễn nghĩa vụ quân sự, nhưng biết mình nhiều khả năng không được miễn trưng dụng⁴ liền vội vàng nhờ mối quan hệ của cha, xin trưng dụng về bưu điện làng Maiden. Sau khi cùng vợ chuyển nhà về làng, mâu thuẫn thỉnh

thoảng lại xảy ra, Kensuke thường xuyên cự cãi sự độc đoán của người cha ngạo mạn. Về điểm đó anh ta phát huy trọn vẹn thiên tính thích giễu cợt của mình.

Khi chiến tranh bước vào giai đoạn khốc liệt nhất, ba người làm vườn phải ra trận chẳng còn lại ai. Gia đình của một trong ba người đó ở Hiroshima đã cử người em trai mới tốt nghiệp tiểu học đến làm thế vị trí của anh mình ở nhà Sugimoto. Tên người em là Saburo. Cậu nghe theo lời mẹ trở thành một tín đồ Thiên Lý giáo, trong đại lễ tháng Tư và tháng Mười gặp lại mẹ ở trại huấn luyện của giáo hội Thiên Lý, cậu phải mặc một chiếc áo có in dòng chữ trắng “Thiên Lý giáo” ở trên lưng rồi hành hương đến “Thánh đường.”

...Etsuko đặt túi mua hàng lên bậc cửa, vừa nhìn chút nắng hoàng hôn lọt vào trong căn phòng vừa cố gắng để những người bên trong nghe thấy tiếng động. Thế nhưng lũ trẻ vẫn tiếp tục cười mà không hề dừng lại. Tiếng cười đó nghe giống hệt như tiếng khóc. Tiếng cười ấy làm rung động không gian tối tăm tịch mịch trong phòng. Asako đang nấu cơm cũng không dừng tay. Cô ta là vợ của cậu em út Yusuke, người vẫn ở Siberia chưa về. Vợ chồng Yusuke dẫn theo mấy đứa con đến ở đây từ mùa xuân năm Chiêu Hòa thứ 23, sau khi chồng mất thì Etsuko được Yakichi gọi về vào đúng một năm trước đó.

Etsuko đi về căn phòng rộng sáu chiếu của mình thì đột nhiên nhìn thấy bóng đèn ở cửa sổ nhỏ phía trên cửa lớn vẫn đang sáng. Cô nhớ là mình không hề quên tắt đèn.

Cửa kéo đang mở. Bên kia bàn, Yakichi say sưa đọc một cái gì đó, lão có vẻ sợ hãi, quay lại nhìn về phía con dâu. Thấy màu đỏ của bìa cuốn sách lộ ra dưới tay lão, Etsuko hiểu ngay ra là lão đang đọc nhật kí của mình.

“Con đã về rồi ạ.”

Etsuko nói bằng một âm điệu rất vui vẻ, dường như không quan tâm đến sự việc trước mắt nhưng thật ra khi chỉ có một mình, khuôn mặt cô giống như biến thành người khác. Động tác vẫn nhanh nhẹn như một cô con gái trong nhà. Người phụ nữ góa bụa này thường được khen là một người thành thực.

“Về rồi à? Muộn thế.” Yakichi chưa thể nói ra một cách thành thật rằng: “Sớm thế.”

“Đói bụng lắm rồi. Tay chân buồn bực chẳng có gì làm, mượn cuốn sách của con đọc.”

Lão đưa cuốn sách ra cho Etsuko xem, không biết lúc nào cuốn nhật kí đã biến thành cuốn tiểu thuyết. Đó là cuốn tiểu thuyết dịch được Kensuke cho mượn.

“Cái này với ta thật là khó, ta chẳng hiểu sách này viết gì cả.”

Lão mặc một chiếc quần cộc làm ruộng kiểu cũ, khoác ngoài chiếc áo sơ mi trắng kiểu nhà binh là chiếc áo ghi lê cũ. Bộ dạng này của Yakichi bao năm rồi không thay đổi nhiều. Bộ dạng khiêm nhường đến độ bỉ ổi này so với hình ảnh của lão trong thời gian chiến tranh, một hình ảnh mà Etsuko không biết, thì sự biến hóa quả là khó tin. Thêm nữa, thân thể suy yếu, ánh mắt

vô lực, đôi môi có vẻ hờm hĩnh hơi mở ra một chút, khi nói chuyện thường nhều nước bọt màu trắng, tích ở hai bên mép trông giống như một con ngựa.

“Chẳng còn quả bưởi nào ạ. Con đã tìm đến bồng mắt mà cũng không có quả nào.”

“Thế à? Tiếc nhỉ?”

Etsuko ngồi xuống chiếu, tay lồng vào đai lưng. Đi bộ khiến thân thể nóng bừng bên trong chiếc đai như thể căn phòng đang giam hãm nhiệt độ. Cô cảm thấy ngực mình ướt đẫm mồ hôi. Mồ hôi vừa nhiều vừa lạnh toát giống như mồ hôi vẫn rịn ra lúc ngủ. Mùi mồ hôi vừa tỏa ra không gian xung quanh trôi nổi, bồng bềnh vừa khiến bản thân cảm thấy ớn lạnh.

Cô cảm thấy khó chịu như bị trói chặt. Khi cô ngồi xuống, cơ thể vô ý trở nên ngả ngớn. Bộ dạng trong một khoảnh khắc ấy, đối với người không quen biết, khó mà không để lại trong đầu họ một chút hiểu lầm. Yakichi bao nhiêu lần đã hiểu lầm điều đó thành gạ gẫm, nhưng rồi lão cũng hiểu, hành động đó của cô chỉ là vô thức do quá mệt mỏi mà thôi. Những lúc ấy, lão cũng phải tự kìm chế rất nhiều.

Cô ngả người, tháo tất. Trong tất dính bùn. Mặt sau tất ngả sang màu đen nhạt. Yakichi không tìm được lời nói nào thích hợp bèn cứ lấy việc đang xảy ra trước mắt mà nói.

“Tất bẩn quá rồi.”

“Vâng, đường sá tệ quá ạ.”

“Mưa lớn thế cơ mà. Phía Osaka chắc cũng mưa nhỉ?”

“Vâng, lúc con mua đồ ở Hankyu thì trời đổ mưa.”

Etsuko một lần nữa lại nổi lên ý nghĩ ấy. Tiếng mưa lớn đến nỗi như thể muốn làm tai điếc đặc, bầu trời đầy mây đen bị phong kín giống như thể cả thế giới đang chìm trong một không gian đầy mưa rơi.

Cô im lặng. Căn phòng của cô chỉ có thế này thôi. Trước mắt Yakichi, không ngại ngừng cứ thế mà thay đồ. Bởi vì điện không đủ mạnh nên đèn trong phòng rất tối. Trong lúc Yakichi im lặng, Etsuko cũng hành động trong im lặng. Tiếng rít khi cởi dải đai áo bằng lụa giống như tiếng kêu của một sinh vật sống.

Yakichi không chịu được sự im lặng này mãi. Sự im lặng này khiến lão cảm thấy Etsuko đang trách móc mình, bèn nhắc cô ăn cơm, sau đó quay trở lại căn phòng cách đó một dãy hành lang.

Etsuko vừa buộc chiếc đai áo Nagoya⁵ vừa đi đến cạnh bàn. Một tay vòng ra phía sau ấn vào đai áo, một tay lật từng trang giấy trong cuốn nhật kí một cách đầy khinh bỉ. Trên môi nở một nụ cười bí hiểm.

“Bố à, chắc bố không biết đây chỉ là đồ giả thôi. Cuốn nhật kí này ai mà biết là đồ giả chứ nhỉ. Con người ta có thể làm giả cả trái tim mình bằng một vài mảnh khoe, chắc không ai tưởng tượng ra được.”

Cô lật đúng đến trang của ngày hôm qua, cúi mặt xuống trang giấy đọc chăm chú.

Thứ Tư ngày 21 tháng Chín

Hôm nay là một ngày trôi qua trong vô sự. Một chút khó thở vì cái nóng còn sót lại cũng không có. Trong vườn tiếng côn trùng rỉ rả. Buổi sáng đến nơi cấp phát đồ dùng trong thôn để lấy một ít tương miso. Có đứa trẻ con ở đó bị viêm phổi, cuối cùng thì thuốc penicillin cũng đến kịp để cứu nó. Tuy là chuyện nhà người ta, nhưng tôi cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ở quê như thế này, ai cũng cần một trái tim đơn thuần. Dường như tôi đã học được nhiều điều để trưởng thành hơn. Không có gì chán chường. Cũng không cảm thấy buồn tẻ. Thực sự là không buồn tẻ một chút nào. Đến lúc nông nhàn, cảm giác nhỉ xả hơi như một nông dân thật tốt. Sống trong sự bao bọc của bố, tôi cảm thấy như quay lại những năm tháng mười lăm, mười sáu tuổi.

Sống trên đời này, chỉ cần một trái tim đơn thuần và một tâm hồn mộc mạc là đủ. Ngoài ra thì chẳng cần gì khác nữa. Trong cuộc đời, để rèn luyện cơ thể thì cần phải lao động, cuộc sống thành thị giống như một cái ao tù, lòng dạ nhiều toan tính tù túng giống như cái ao ấy sẽ hủy hoại từng thứ một trong tâm hồn ta. Tay của tôi cũng nổi chai sạn rồi. Bố lúc nào cũng khen ngợi tôi, nói đây mới chính là đôi tay của con người. Tôi không còn tức giận và u sầu nữa. Đến mức những bất hạnh đã từng

làm khổ tôi, cả việc chồng đã chết, những ngày này, chẳng còn làm khổ tôi được nữa. Những ngày mùa thu thật yên bình, cảm giác của tôi trở nên rộng rãi hơn, muốn hướng về tất cả bằng một trái tim biết ơn.

Về việc của S, người phụ nữ đó cũng có cảnh ngộ giống như tôi, nên tự nhiên trở thành bầu bạn. Người đó cũng mất chồng. Tôi có nhiều đồng cảm với người phụ nữ bất hạnh đó. Bởi vì S là một góa phụ mang trái tim đẹp đẽ, đơn thuần, chắc chắn trước sau gì cũng tái giá. Từ lâu rồi mong gặp gỡ, thông thả nói chuyện thế mà ngay cả ở Tokyo cũng như ở đây mãi mà vẫn chưa có cơ hội nào. Gửi cho tôi một lá thư cũng được, thế mà...

“Chữ cái đầu tiên giống nhau nhưng chỉ cần thay đổi giới tính sang phụ nữ thì không ai biết được. Cái tên bắt đầu bằng S quá phổ biến. Không có chứng cứ thì không việc gì phải sợ hãi. Cuốn nhật kí này đối với tôi cũng chỉ là đồ giả mà thôi, nhưng thành thực mà nói phàm là con người không thể nào trở nên giả dối hoàn toàn được...”

Khi viết ra những điều giả dối ấy, cô lần theo sự thành thật trong lòng mình, một lần nữa thử viết lại.

“Khi vừa viết lại thì nhận ra điều đó cũng không hẳn là thật lòng.”

Vừa biện bạch vừa viết lại.

Thứ Tư ngày 21 tháng Chín

Một ngày khổ sở. Tại sao lại có một ngày như thế này, chính bản thân tôi cũng cảm thấy thật kì quặc. Buổi sáng đến nơi cấp phát đồ dùng trong thôn để lấy tương miso. Có đứa trẻ ở đó bị viêm phổi, cuối cùng thì thuốc penicillin cũng đến kịp, có vẻ nó đã được cứu. Thật đáng tiếc! Giá mà đứa con của con mụ nói xấu sau lưng tôi chết đi thì tôi cũng được an ủi đôi phần.

Cuộc sống ở quê cần một trái tim đơn thuần. Thế mà những người trong nhà Sugimoto, bằng trái tim yếu đuối, hủ lậu, dễ bị tổn thương, chọn cuộc sống thôn dã từng ngày trôi qua một cách khổ sở. Tôi yêu những trái tim đơn thuần. Không có gì trong thế giới này đẹp như những linh hồn đơn thuần trú trong những cơ thể đơn thuần. Nhưng đứng trước vực sâu ngăn cách giữa trái tim mình và những trái tim ấy thì có thể làm gì được nhỉ? Khó khăn khổ sở không biết để đâu cho hết tới mức như nỗ lực đổ gọt đồng xu đến khi mặt sau và mặt trước trở nên giống nhau. Phương pháp đơn giản nhất là đục một cái lỗ. Đó chính là tự sát.

Tôi thường quyết tâm đến thật gần họ giống như đánh cược bản thân. Đối tượng bỏ chạy. Họ chạy đến đâu cũng là bên phía vô hạn. Và cứ thế, tôi chỉ còn lại một mình trong sự chán chường.

Ngón tay của tôi đã chai sạn. Thật là một trò hề dẫn độn.

Những suy nghĩ bất cần này là một tín niệm của Etsuko. Để chân trần mà đi bộ thì chân sẽ bị xước. Để đi bộ thì cần có giày. Để sống tiếp thì cần có sự làm tưởng rằng tất cả mọi thứ đều có

thế. Etsuko vừa lật những trang giấy một cách hồ hững vừa lẩm bẩm trong lòng.

Dù thế thì tôi cũng hạnh phúc. Tôi thật sự hạnh phúc. Bất kỳ ai cũng không thể phủ định điều đó. Trước tiên là vì họ không có chứng cứ gì để phủ nhận hạnh phúc của tôi.

Cô lật trang giấy mờ tối về phía trước. Tiếp theo là đến một trang giấy trắng. Lại tiếp tục. Và đến cuối cùng, cuốn nhật kí đầy phúc lành của một năm kết thúc.

*

Bữa ăn của nhà Sugimoto có một thói quen kì lạ. Vợ chồng Kensuke sống ở tầng hai, một phần tầng dưới là của Asako và lũ trẻ, phần còn lại của Yakichi và Etsuko. Phòng của người giúp việc có Saburo và Miyo ở. Mỗi bữa nấu cơm, Miyo phải chia ra nấu bốn phần ăn, món ăn phụ cũng là bốn phần khác nhau. Bốn bữa ăn riêng biệt. Thói quen kì lạ này sinh ra từ sự ích kỉ của Yakichi, mỗi tháng lão cấp cho hai gia đình kia một ít tiền sinh hoạt phí, mặc cho họ tự xoay xở trong phạm vi món tiền đó. Lão nghĩ rằng mình không việc gì phải ăn phần ăn tiết kiệm giống như bọn họ. Từ sau khi Ryosuke chết, lão gọi Etsuko vốn đang không nơi nương tựa đến ở cùng chẳng qua chỉ là muốn cô sẽ trở thành người nấu ăn cho cả gia đình. Động cơ đơn giản chỉ có thế.

Hoa quả và rau củ thu hoạch xong, đồ ngon nhất Yakichi dành cho bản thân, còn lại sẽ chia cho các gia đình khác. Trong các loại hạt dễ, loại hạt nhỏ là ngon nhất, chỉ mình lão được

nhặt. Các gia đình khác không thể động vào. Riêng Etsuko được lão chia cho một ít.

Khi cho Etsuko nhận đặc quyền lớn như thế, bên trong con người Yakichi, bao nhiêu âm mưu đen tối đều hoạt động. Quyền nhận được những hạt dẻ ngon nhất, nho ngon nhất, hồng Fuyu ngon nhất, dâu tây ngon nhất, những quả đào trắng ngon nhất, vậy thì đổi lại Etsuko phải trả cho lão như thế nào mới xứng đáng đây?!

Etsuko đến, đặc quyền đó nhanh chóng trở thành mục tiêu cho hai gia đình kia ghen ghét, đố kỵ. Lòng đố kỵ, ghen ghét đẻ ra những suy đoán ác ý. Và những lời nói xấu rất có lý ấy gây ra một loại ám thị, có vẻ chi phối hành động của Yakichi. Thế mà kết quả sự việc lại chứng minh một cách rất thuyết phục những suy đoán đó, khiến ngay cả chính những người đã từng suy đoán cũng khó mà tin được.

Người đàn bà có chồng chết chưa đầy một năm, chưa gì mà đã ngã vào tay bố chồng ư? Người phụ nữ vẫn còn trẻ như thế, tái hôn cũng phải suy nghĩ kĩ càng, tại sao chỉ vì nông nổi mà làm ra hành động giống như chôn vùi nửa đời còn lại của mình như vậy nhỉ? Ngã vào tay một lão già đã sắp hết đời như thế?! Người phụ nữ không nơi nương tựa làm tất cả vì miếng ăn không phải là việc phổ biến gần đây hay sao?

Do những lời ong tiếng ve ấy mà xung quanh Etsuko, một hàng rào đầy sự tò mò được dựng lên. Etsuko ở bên trong hàng rào ấy, chán chường, ủ rũ, giống như một con chim không biết

bay, cả ngày vừa đi đi lại lại bằng bộ dạng thảm thương vừa phớt lờ con mắt người khác nhìn mình.

Kensuke và vợ, Chieko ăn tối ở tầng hai. Chieko kết hôn do đồng cảm với người chồng theo chủ nghĩa thuần theo tự nhiên, họ cùng suy nghĩ rằng kết hôn là con đường tự tại cho bản thân được tự nhiên định sẵn, nên dù Kensuke là người cực kì vô dụng, Chieko cũng chưa từng cảm thấy vỡ mộng về cuộc sống hôn nhân của mình. Thanh niên và thiếu nữ luống tuổi vẫn chương kết hôn bằng tín niệm: hành động ngu xuẩn nhất trong cuộc đời này chính là kết hôn. Vì vậy mà cho đến bây giờ, hai người này vẫn hay ngồi ở cửa sổ tầng hai ngâm nga thơ của Baudelaire.

“Bố cũng thật đáng thương, đến tuổi này rồi mà trong lòng không ngừng gieo xuống hạt giống phiền não,” Kensuke nói. “Vừa nãy, anh đứng trước phòng của Etsuko, rõ ràng là vắng nhà thế mà đèn lại sáng. Anh thử rón rén bước vào xem sao, thế nào mà thấy bố đang chăm chú đọc trộm nhật kí của Etsuko, đến mức anh đứng ngay phía sau mà cũng không nhận ra. Bởi vì anh lên tiếng nên bố giật mình bật dậy. Sau đó bố lại làm bộ mặt nghiêm túc, lườm anh một cái. Nói đến bộ mặt đáng sợ, khuôn mặt lúc nổi giận của bố thực là đáng sợ, anh nhớ hồi nhỏ đã từng nhìn thấy. Bởi vậy mà bố đã nói như thế này với anh: ‘Nếu việc này mà đến tai Etsuko thì vợ chồng mày cũng cuốn gói ra khỏi nhà này cho tao.’”

“Bố lo lắng điều gì mà đến mức phải xem trộm nhật kí của Etsuko nhỉ?”

“Anh cảm thấy gần đây không hiểu tại sao tinh thần của Etsuko có chút không ổn định. Có lẽ bố cho rằng Etsuko đã phải lòng Saburo hay sao ấy, anh để ý thấy thế. Người phụ nữ khôn ngoan như thế, không thể để nhật kí hờ hênh vậy được?”

“Saburo cái gì chứ, em không thể tin được việc đấy đâu. Nhưng mà em lúc nào cũng kính phục sự thấu hiểu của anh nên cứ để việc đó ở đấy xem xét thêm đã. Etsuko cũng là người mập mờ, việc muốn nói thì nói, việc muốn làm thì làm, dù sao chúng ta cũng ủng hộ, ngay cả người đó cũng trở nên thoải mái.”

“Không như em nói thì mới thú vị đấy, chẳng phải từ sau khi Etsuko đến bố cũng trở nên mất hết ý chí hay sao?”

“Không phải thế, tâm trạng bố không tốt kể từ sau cải cách ruộng đất⁶.”

“Nói thế cũng đúng. Vì bố là con trai nhà tá điền, từ sau khi nhận ra mình đang sở hữu đất đai thì trở nên kiêu căng như một anh lính quen được thăng chức hạ sĩ quan. Bằng sự kiêu hãnh ấy, bố khoe khoang giáo huấn mọi người rằng việc sở hữu đất đai cũng khó khăn như việc ba mươi mấy năm làm ở công ty vận tải đường thủy đã thăng lên đến chức giám đốc như thế nào. Lấy việc phải đổ mồ hôi sôi nước mắt để trang trí cho quá trình đó cũng là một cách tiêu khiển của bố nhỉ? Lúc chiến tranh, tinh thần của bố rất tốt, nói chuyện phiếm về Tojo⁷ cứ như nói về chuyện của một người bạn cũ trong công ty vậy. Một nhân viên bưu điện như anh luôn cung kính lắng nghe điều đó. Chà, bố không phải là người chủ đất luôn vắng mặt trên mảnh

đất của mình nhưng việc cái tay tá điền Okura đó trở thành chủ đất vì mua được miếng đất giá rẻ bèo là một cú sốc lớn với bố. Cậu nói: Nếu thế thì bố không phải làm việc quần quật trong sáu mươi năm làm gì, từ đó trở thành cậu của miệng của bố. Chẳng hiểu sao một lũ chủ đất đến đông như kiến, lẽ sống của bố giống như mặt sạch ấy nhỉ⁸. Trong lúc bố cực kì buồn bã, cảm giác thật kinh khủng khi cho rằng mình là vật hi sinh cho thời thế. Trong lúc tinh thần chán nản như thế thì nghe được lệnh bắt tội phạm chiến tranh dẫn giải về Sugamo, nhìn bố trẻ ra bao nhiêu.”

“Nói gì thì nói, Etsuko cũng hầu như không biết sự độc đoán của bố, vậy lại vui vẻ. Cô ta lúc thì cực kì ủ dột, lúc thì cực kì rạng rỡ, là người có cảm xúc khá lộn xộn. Ngoài chuyện của Saburo thì việc chưa hết tang chồng đã thành tình nhân của bố chồng, nghĩ thế nào cũng không thể hiểu nổi.”

“Không phải thế đâu, chỉ là một người phụ nữ yếu đuối, đơn thuần một cách bất ngờ. Người phụ nữ giống như cây liễu không thể bay ngược gió, giữ gìn sự đoan chính của mình một cách thiếu thận trọng, không hiểu từ bao giờ đã nhầm lẫn đối tượng. Bị thổi bay trong cơn gió đầy bụi bặm, nhận nhầm người đàn ông khác là chồng mình.”

Kensuke là người theo chủ nghĩa hoài nghi không có mối liên hệ nào với thuyết bất khả tri, luôn tự mãn với những lời giải thích ra vẻ cực kì hiểu đời của mình.

Ba gia đình trải qua buổi tối một cách lạnh nhạt. Asako vương bên lũ con, phải nằm cạnh để dỗ con ngủ sớm nên cũng

ngủ luôn.

Vợ chồng Kensuke ở tầng hai không xuống dưới. Từ khung cửa kính ở tầng hai có thể nhìn thấy phía xa xa, nơi những con dốc thoải rải rác ánh đèn từ khu nhà ở xã hội. Từ chỗ đó là ruộng lúa nhìn như một vùng biển mênh mông tối om, những ánh đèn nhìn như ánh sáng của một thị trấn bên bờ hòn đảo, sự thịnh vượng uy nghi của thị trấn đó dường như đã thành vĩnh cửu. Trong thị trấn, một nghi thức tôn giáo diễn ra trong tĩnh lặng. Những người bất động như đang nhập định dưới ánh đèn, trong lúc im lặng, bằng sự cẩn trọng, điềm tĩnh, cách giết người tốn rất nhiều thời gian ấy cứ từ từ diễn ra. Dù biết rõ rằng cuộc sống ở đó còn đơn điệu hơn, nghèo nàn hơn ở đây, thế mà mỗi khi nhìn vào nơi có ánh đèn của khu nhà ở xã hội, trong lòng Etsuko chưa bao giờ chán ghét. Chỗ ánh sáng dày đặc giống như những bầy côn trùng xúm xít bên khúc gỗ mục, khe khẽ nghỉ ngơi.

Thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng còi tàu tuyến Hankyu văng vẳng gần xa trong buổi đêm thôn dã. Lúc này, những con tàu giống như lũ chim đêm vì lý do nào đó được phóng sinh quá nhiều, với thân hình mảnh dẻ cất tiếng kêu hung bạo phi về tổ của mình bằng tốc độ phi thường. Tiếng còi tàu rung động màn đêm. Giật mình vì âm thanh đó, ngẩng lên nhìn bầu trời, le lói một ánh chớp xa xăm mơ hồ quét màu xanh lên một góc trời đêm rồi biến mất. Mùa này thời tiết lúc nào cũng thế.

Từ lúc ăn cơm xong cho đến khi đi ngủ, không ai đến chỗ của Etsuko và Yakichi chơi. Trước đây để giết thời gian, Kensuke

thỉnh thoảng đến nói chuyện phiếm, Asako cũng hay dẫn lũ con đến. Những lúc như thế, mọi người tập trung lại cùng nhau trải qua một buổi tối náo nhiệt. Nhưng dần dần Yakichi trở nên khó chịu ra mặt nên không ai đến nữa. Yakichi không muốn bất cứ người nào cản trở khoảng thời gian ở cùng Etsuko.

Tuy nói thế nhưng trong những lúc ấy cũng không hẳn là làm gì. Thỉnh thoảng chơi cờ vây cả tối. Etsuko biết chơi cờ vây cũng là do Yakichi dạy. Ngoài việc này, Yakichi chẳng biết trò nào khác để có thể ba hoa dạy dỗ cho một phụ nữ trẻ tuổi. Đêm nay hai người cũng ngồi bên bàn cờ.

Vì thích cảm giác quân cờ bằng đá nặng nề vướng vào móng tay nên Etsuko đảo tay liên tục trong bát đựng cờ, mắt như bị nhập hồn, nhìn chăm chăm lên bàn cờ. Nhìn qua thì có vẻ như đang tập trung với một hứng thú kì lạ nhưng thực ra cô đang nhìn vào những chỗ giao nhau rất chính xác của các đường kẻ đen và bị sự chính xác vô nghĩa ấy làm cho say đắm. Yakichi cũng nghi ngờ rằng: Liệu Etsuko có phải thật sự say mê cờ vây đến vậy không? Trước mặt lão không ngại ngần gì, đắm chìm trong sự yêu thích ấy, khuôn miệng mông khể mở, xanh xao đến mức có thể nhìn thấy cả hàm răng trắng sáng.

Quân cờ đá của cô đặt lên bàn cờ liền phát ra âm thanh giống hệt tiếng đập vào một con chó săn đang trong thế tấn công dữ dội. Những lúc đó, Yakichi cảm thấy có chút nghi ngờ, vừa lén nhìn gương mặt con dâu vừa nhẹ nhàng làm ra vẻ hòa hoãn như một cử chỉ dạy dỗ.

“Khí thế lớn nhĩ, giống hệt như trận quyết đấu của Miyamoto Musashi với Sasaki Kojiro⁹ ở đảo Ganryo.”

Hành lang sau lưng Etsuko có tiếng bước chân nặng nề. Không nhẹ nhàng như tiếng bước chân của phụ nữ, cũng không trầm đục như tiếng bước chân của đàn ông trung niên, mỗi bước chân đều mang theo sức nặng của sự trẻ trung và nồng nhiệt. Tiếng cọt két khi bước chân dẫm lên sàn cầu thang cứ như tiếng rên rỉ, đôi khi giống tiếng la hét.

Ngón tay đang chuẩn bị hạ cờ của Etsuko dừng lại. Nói đúng ra ngón tay của cô khó khăn lắm mới được quân cờ níu lại. Cô buộc phải đặt trọn ngón tay đang run rẩy cứ như không phải của mình lên quân cờ, nhờ đó mà che đậy được suy nghĩ. Việc đặt quân cờ xuống không khó khăn, khó khăn chính là không thể để bố chồng nghi ngờ những suy nghĩ không thích hợp này.

Từ vách ngăn, Saburo trong tư thế quỳ gối, chỉ lộ gương mặt vào nói với Etsuko.

“Chúc cô ngủ ngon ạ.”

“A...”

Yakichi cúi đầu lảng tránh, vừa đặt quân cờ xuống vừa trả lời. Etsuko nhìn đôi bàn tay vừa thô ráp, gân guốc, vừa già cỗi vừa xấu xí ấy. Cô không trả lời Saburo. Saburo cũng không quay lại nhìn cô, cứ thế đóng cửa lại. Tiếng bước chân đi về phía gian phòng ngủ ba chiếu ở hướng tây đối diện với phòng của Miyo.

Chương 2

Tiếng chó tru làm náo động buổi đêm yên tĩnh ở vùng quê. Trong phòng chứa đồ phía sau nhà, con chó già giống Setter tên là Maki đang bị xích lại. Phía sau khu vườn cây ăn quả là một khoảng rừng thưa, bầy chó hoang ào ào chạy qua. Maki vĩnh tai nghe, tru lên một tiếng ghê rợn như thể tố cáo sự cô độc của mình. Lũ chó hoang dừng lại tru lên trả lời làm xôn xao một khoảng rừng trúc. Vì là người có thính lực khá tốt, Etsuko bị tiếng chó tru đánh thức.

Nói là ngủ nhưng thực ra mới chỉ chợp mắt được không quá một tiếng. Trước khi trời sáng, một giấc ngủ dài giống như là nghĩa vụ. Etsuko tìm kiếm hy vọng kết nối với ngày mai. Một hy vọng bình thường nào đó, một hy vọng dù là nhỏ nhoi thôi cũng được. Nếu không có hy vọng thì con người sao có thể sống đến ngày mai. Ngày mai phải vá nốt quần áo, tấm vé của chuyến du lịch khởi hành vào ngày mai; ngày mai phải uống chỗ rượu ít ỏi còn lại trong chai, con người bố thí những điều đó cho ngày mai và được phép ngênh đón bình minh. Etsuko muốn bố thí điều gì cho ngày mai? Đúng rồi, cô muốn bố thí hai đôi tất, một đôi màu xanh đậm, một đôi màu trà. Hai đôi tất tặng cho Saburo nhưng đối với Etsuko mà nói, đó là tất cả ngày mai. Giống như

một người phụ nữ có lòng tin sâu sắc, Etsuko phát hiện ra ý nghĩa lạnh lẽo trống rỗng của hy vọng ấy. Cô bám vào hai sợi dây yếu đuối, bám vào hai sợi dây màu xanh đậm và màu trà, treo lủng lẳng giống như quả khinh khí cầu “ngày mai” ảm đạm, tối tăm, to lớn, không thể lý giải, đích đến là nơi đâu cũng không rõ. Việc không rõ ấy là gốc rễ hạnh phúc, là lý do để tồn tại của Etsuko.

Cho đến bây giờ, toàn thân Etsuko, bị bao quanh bởi cảm giác về ngón tay khô khốc, gân guốc, cứng queo của Yakichi. Qua giấc ngủ ngắn một, hai tiếng, cảm giác đó cũng không gột rửa được. Người phụ nữ bị một bộ hài cốt vuốt ve mơn trớn lại không thể chạy trốn khỏi sự vuốt ve ấy. Toàn thân Etsuko mong manh hơn cả lớp vỏ nhộng mà từ đó con bướm sắp thoát ra ngoài, khắp người như được sơn lên một lớp màu nước trong suốt không nhìn thấy được, trên lớp da thật còn lại một lớp da giả trong suốt và ẩm ướt.

Etsuko nhìn quanh khi đôi mắt đã dần quen với bóng tối. Yakichi không ngáy, cô nhìn vào cái gáy giống như một con chim bị vật trụ lông của lão. Âm thanh tích tắc của chiếc đồng hồ đặt trên bàn, tiếng một con dế ở đâu đó quanh sàn nhà như vẽ lên đường nét của thế giới trong đêm nay. Nếu không như thế thì đêm nay cũng không phải thuộc thế giới này. Đêm tối dựa vào Etsuko, ném Etsuko vào đồng bùng nhùng như ném một con ruồi, dồn cô vào nỗi sợ cứng ngắc.

Etsuko khó khăn lắm mới ngẩng đầu lên một chút, cánh cửa khảm trai của chiếc kệ trang trí ánh lên ánh sáng màu xanh.

Hai mí mắt nặng nề, cô nhắm mắt lại. Kí ức quay trở về. Khoảng hơn nửa năm về trước, Etsuko vừa mới đến căn nhà này. Luôn ra ngoài đi tản bộ một mình, cô bị dân làng gọi là kẻ kỳ quặc. Chẳng thềm chú ý đến điều đó, Etsuko cứ đi tản bộ một mình như vậy. Từ lúc đó trở đi, dáng đi như bà bầu của cô bị người ta chú ý. Họ kháo nhau rằng dứt khoát là người đàn bà này có một quá khứ cực kì trụy lạc, đồi bại.

Từ đất nhà Sugimoto, qua một con sông, đại khái có thể nhìn thấy nghĩa trang Hattori. Nếu không phải là tiết Thanh Minh¹⁰ thì rất hiếm khi thấy người đến tảo mộ. Mỗi khi chiều buông, trên tầng đồi của khu nghĩa trang rộng lớn, từng hàng bia mộ đá trắng sắp xếp đều đặn, có thể nhìn thấy những cái bóng xinh đẹp của từng tấm bia mộ in trên nền đất. Khung cảnh khu nghĩa địa trù phú, nhấp nhô được bao quanh bởi khu rừng trên ngọn đồi, rạng rỡ và tinh khiết. Từ xa cũng có thể thấy ánh mặt trời phản chiếu lấp lánh trên nền thạch anh trắng của một ngôi mộ đá hoa cương.

Etsuko yêu cái không khí tĩnh lặng, trang nghiêm của con đường đi bộ rộng rãi xuyên qua khu mộ, yêu không gian rộng lớn trải rộng trên khu mộ đặc biệt này. Sự thanh tĩnh rục rịch, trắng xóa, cùng với mùi cỏ, mùi của chồi non mới nhú, như muốn lột trần linh hồn cô hơn bất cứ lúc nào.

Bây giờ là mùa hái rau non và hoa dại. Etsuko vừa đi bộ trên con đường ven con suối vừa hái rau cúc tây và mộc tặc bỏ vào trong tay áo. Nước suối tràn vào một khoảnh đất, liếm vào đồng cỏ. Ở đó có rau cần nước. Trên con suối có một cây cầu, cắt

ngang qua điểm cuối của đường cao tốc kéo dài liên tục từ Osaka đến trước cửa nghĩa trang. Etsuko đi trên con đường tản bộ hàng ngày, vòng quanh thảm cỏ hình tròn ở cổng vào nghĩa trang. Đây chẳng phải giống như thời gian chờ đợi thi hành án do phạm phải một tội lỗi nào đó hay sao?

Etsuko đi qua một đứa trẻ đang chơi trò ném bóng. Đi thêm chút nữa, từ trong hàng rào sắt ven con suối, xuất hiện một bãi cỏ vẫn chưa được người ta dựng mộ. Etsuko ngồi xuống, nhìn cậu thiếu niên đang nằm ngửa, đắm chìm vào trang sách giơ lên trước mặt. Đó là Saburo. Cậu cảm thấy có bóng người đổ tối khuôn mặt mình liền theo phản xạ bật nửa người lên.

“Cô chủ,” cậu nói.

Đúng lúc ấy, rất nhiều rau cúc tây và mộc tặc từ tay áo Etsuko rơi lên mặt cậu. Trong một khoảnh khắc rất ngắn, biểu cảm trên gương mặt Saburo thay đổi. Đối với Etsuko mà nói, đó chính là hạnh phúc rạng rỡ, mát lịm giống như một phương trình đơn thuần có thể giải được một cách trọn vẹn nhất. Thực ra cậu nghĩ cỏ rơi trên mặt mình là trò đùa của Etsuko nên né tránh một cách hơi gay gắt. Sau đó từ biểu cảm của Etsuko, Saburo nhận ra sự việc chỉ là ngẫu nhiên, không phải cô cố ý trêu đùa, lập tức ánh mắt biểu hiện một lời xin lỗi vô cùng nghiêm túc. Rồi cậu gần như bò ra thảm cỏ giúp Etsuko nhặt hết những ngọn rau cúc tây đã rơi ra.

Etsuko chợt nhớ ra: *sau đó tôi đã hỏi như thế này:*

“Đang làm gì vậy?”

“Dạ thưa đọc sách ạ.”

Khuôn mặt đỏ hồng, cậu đưa ra một cuốn truyện kể lịch sử. Âm “ạ” ở cuối câu khiến Etsuko nghĩ đến âm điệu tuân lệnh của quân nhân. Tuy vậy, năm nay cậu mới mười tám tuổi, chắc chắn là chưa từng làm quân nhân ngày nào. Người sinh ra ở Hiroshima như Saburo, bởi vì muốn bắt chước tiếng phổ thông nên mới có âm “ạ” như vậy.

Sau đó Saburo thành thật thú nhận, vào làng lấy bánh mì ở nơi cấp phát, trên đường trở về vừa mới chui vào chỗ này trốn việc để đọc sách thì bị Etsuko bắt gặp. Sự thú nhận này còn dễ thương hơn cả sự biện hộ. “Tôi không nói cho ai biết đâu.” Etsuko nói.

Cô nhớ đã hỏi về thiệt hại của vụ ném bom nguyên tử ở Hiroshima. Cậu trả lời rằng: nhà cách xa Hiroshima nên không có thiệt hại gì nhưng có một gia đình họ hàng bị chết cả nhà. Chỉ ngần đó thôi cũng đã cạn hết vấn đề để nói. Đối với tất cả những điều Etsuko muốn hỏi, hình như Saburo đều ngại ngùng.

Lần đầu tiên thấy Saburo, có vẻ cậu tầm hai mươi tuổi. Trên bãi cỏ ở nghĩa trang, khi tôi cứ như thế mà nhìn thì cậu ấy bao nhiêu tuổi tôi cũng không nhớ nữa. Mặc dù bấy giờ vẫn là mùa xuân, thế mà cậu ấy lại mặc một chiếc áo sơ mi bằng vải bông đầy những mụn vá, phanh ngực, tay áo xắn lên. Chắc ống tay áo cũng rách không ít. Cậu ấy có cánh tay mà lũ con trai thành phố nếu chưa bước qua tuổi hai mươi lăm thì không thể nào có được, một đôi cánh tay thật đẹp đẽ. Và đôi cánh tay cháy nắng đã

thuần thực ấy như thể cảm thấy ngượng ngùng với sự thuần thực của mình mà để đám lông màu vàng mọc lên dày đặc.

Không hiểu sao Etsuko lại nhìn Saburo bằng ánh mắt có phần hơi trách cứ. Ánh mắt ấy không giống với ánh mắt bình thường của Etsuko nhưng ngoài việc làm thế cô cũng chẳng biết làm gì khác. Cậu ấy đoán ra việc gì chẳng? Chắc chắn là không. Cậu ấy chỉ biết rằng có một người phụ nữ phiền phức là vợ của một người khác đến sống trong nhà người chủ nhân phiền phức của cậu. Giọng của cậu là giọng mũi lấp bấp có chút u sầu, rõ ràng là giọng nói của một đứa trẻ. Bởi vì bản tính ít nói nên mỗi lời cậu nói ra đều nhát gừng, thế mà lại đầy sức nặng giống như cách người ta luôn muốn đặt niềm tin vào người có tính cách chất phác bẩm sinh.

Tuy nhiên, hôm sau gặp Saburo thì Etsuko có thể nhìn cậu mà trong lòng hoàn toàn đứng đưng. Tức là ánh mắt trách móc biến mất không dấu vết. Lại còn có thể cười.

Ừ nhỉ! Chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Từ khi đến đây đã hơn một tháng, Yakichi cho Etsuko quần áo cũ để làm ruộng và một ít miếng vá quần. Yakichi rất bận, hôm đó làm việc đến tận khuya. Một giờ đêm khi công việc đã xong xuôi, Yakichi đến phòng Etsuko, lão khen sự nhiệt tình của cô, có thể vá quần áo thật khéo như thế, im lặng một lúc sau rồi lôi tẩu thuốc ra hút.

“Gần đây, ngủ ngon nhỉ?”

“Vâng, nơi này thật yên tĩnh, khác hẳn với Tokyo.”

“Không nói dối chứ?”

Yakichi nói một cách dồn dập, Etsuko phải thành thật trả lời.

“Thật ra thì gần đây rất khó ngủ, chắc là do xung quanh quá tĩnh lặng.”

“Điều đó thật tệ. Đáng lẽ không nên gọi về đây.”

Yakichi thêm vào lời phàn nàn của mình một chút vị đắng ngắt nghe có vẻ bề trên.

Khi Etsuko nhận lời đề nghị của Yakichi, quyết tâm về làng Maiden sống, nói chung cô cũng đoán ra những buổi đêm giống như thế này. Thế mà cô lại mong chờ điều đó. Sau khi chồng chết, Etsuko đã muốn chết theo giống như quả phụ Ấn Độ tuần tiết theo phu quân của mình. Ý nghĩ viễn vông ấy rõ ràng là kì quặc. Không phải là chết theo chồng mà là tuần tiết vì ghen tuông. Hơn thế, thứ cô kì vọng không phải là một cái chết thông thường mà là một cái chết cực kì tốn thời gian, một cái chết từ từ, chậm chậm. Lẽ nào người có lòng ghen tuông sâu sắc như Etsuko mong có một đối tượng không hề e ngại cảm giác ghen tuông đó? Phải chăng phía sau sự thèm khát đáng khinh bỉ giống như truy tìm xác thối ấy là một thứ còn kinh khủng hơn thế, là một kiểu dục vọng độc chiếm đầy hân hoan đang ngo nguậy.

Cái chết của chồng... Đó là một ngày cuối mùa thu. Cho đến bây giờ vẫn như thể nhìn thấy chiếc xe tang đứng đợi ở cửa sau bệnh viện chuyên điều trị bệnh truyền nhiễm. Người ta không quan tài lên xe. Nước mắt đầm đìa. Mùi thơm, mùi nấm mốc,

mùi của những xác chết khác trong hầm để xác, những bông hoa sen giả màu trắng uốn éo rợn người, vấy bẩn bởi màu nâu của bụi bặm, chiếc chiếu ngồi canh quan tài suốt đêm đã ẩm, chiếc giường đặt xác chết với lớp da bong tróc, bàn thờ có những bài vị liên tục được thay mới giống như một phòng chờ có những bệnh nhân đang đi ra đi vào, phu xe khiêng quan tài, leo lên bề mặt hơi nghiêng của tấm bê tông. Một gã phu xe đi giày nhà binh đóng phập chiếc đinh, âm thanh nghe như tiếng nghiền răng. Cánh cửa sau bệnh viện mở ra...

Etsuko không biết thứ ánh nắng nào cảm động và tràn trề hơn ánh nắng đột ngột chói chang lúc đó. Đầu tháng Mười một, xung quanh ngập nắng vàng. Nắng giống như suối nước nóng mờ ảo, tràn ra khắp nơi. Cửa sau của bệnh viện đối diện với thị trấn trong thung lũng yên bình, nơi đã bị khói lửa chiến tranh thiêu rụi. Con đê nằm nghiêng nghiêng bị bao trùm bởi cỏ dại chết cháy của tuyến đường sắt Trung tâm. Một nửa thị trấn đã được lấp đầy bởi những ngôi nhà xây và những ngôi nhà gỗ mới, nửa còn lại là tàn tích những đám cháy nay rơi vào sự xâm chiếm của cỏ dại, rác rưởi và xà bần. Ánh nắng tháng Mười một tràn đầy thị trấn. Bánh xe ô tô phản chiếu ánh nắng sáng lóa, bon bon chạy trên đường *juken*¹¹. Đó không phải là toàn bộ. Từ bên trong đồng đồ nát, thứ giống như mảnh vỡ của chai bia phản chiếu ánh sáng chói mắt. Trong từng dấu vết của ánh nắng, bóng chiếc quan tài đổ xuống người Etsuko giống như thác nước.

Xe tang nổ máy. Etsuko hạ rèm cửa rồi ngồi lên xe phía sau quan tài. Khi đến nhà hỏa táng, trong suy nghĩ của cô, dù là cái chết hay sự ghen tuông đều không còn tồn tại. Một chốc lát trước đây cô chỉ suy nghĩ về việc bị vô số tia nắng ập vào người. Trên đầu gối của tang phục, mang về bao nhiêu hoa cỏ mùa thu. Hoa cúc. Hoa đậu biếc. Hoa kết cánh. Còn có hoa cúc bướm ủ rũ sau một đêm dài mệt mỏi. Etsuko để mặc cho đầu gối của đồ tang bị lấm bẩn bởi phấn hoa màu vàng của loài hoa nào đó không biết tên.

Lúc chìm trong ánh nắng ấy, cô có cảm giác gì? Được giải thoát từ sự ghen tuông, từ những đêm dài hầu như không ngủ, từ những cơn sốt không rõ nguyên nhân của chồng, từ bệnh viện chuyên điều trị bệnh truyền nhiễm, từ những lời mê sảng ngớ ngẩn của chồng trong đêm thâu, từ mùi hôi thối, từ cái chết.

Phải chăng Etsuko cảm thấy ghen tuông hơn với sự tồn tại của những tia nắng chan hòa trên mặt đất này? Ghen tuông có lẽ nào là thói quen cảm xúc do trải qua thời gian dài cô độc của cô? Sự giải thoát này chắc chắn là cảm giác phủ nhận mới mẻ, giống như giải thoát bằng cách liên tục phủ nhận ngay cả chính bản thân mình. Con sư tử vừa thoát ra khỏi chuồng sẽ sở hữu thế giới rộng lớn hơn một con sư tử vốn dĩ tự do. Khi bị bắt giam, đối với nó chỉ có hai thế giới tồn tại. Một là thế giới trong chuồng, hai là thế giới bên ngoài chuồng. Nó được trả tự do. Nó rống lên sung sướng. Đả thương con người, ăn thịt con người. Rồi nó thực sự bất mãn. Thế giới thứ ba, cái thế giới không phải ở trong chuồng hay ngoài chuồng, thực sự không tồn tại.

Trái tim của Etsuko không thể cắt đứt dòng suy nghĩ đó. Cô chỉ còn biết thừa nhận.

Ở cửa sau bệnh viện, ánh nắng ôm lấy Etsuko, đó chắc chắn là sự lãng phí của ông trời dành cho mảnh đất này. Đối với cô, bóng tối trong chiếc xe tang thật dễ chịu. Trong quan tài, bởi xe rung lắc mà từng thứ một cũng chuyển động. Có phải đó là âm thanh chiếc tàu thuốc yêu quý của chồng đang va vào ván quan tài? Đáng lẽ nên bọc lại bằng thứ gì đó. Từ bên ngoài tấm vải bọc quan tài màu trắng, Etsuko sờ tay lên chỗ phát ra âm thanh. Âm thanh biến mất giống như một tiếng thở khẽ khàng.

Etsuko vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, quảng trường ẩm đạm bê tông bị bao quanh bởi khu nghỉ và một tòa nhà giống như một chiếc lò lớn. Bỗng thấy một chiếc xe tang khác đang đi phía trước giảm tốc độ. Đã đến nhà hỏa táng rồi.

Etsuko cố gắng nhớ lại khi đó mình đã nghĩ gì.

Tôi không phải đến nơi thiêu chồng. Tôi đến nơi thiêu đi sự ghen tuông của mình.

Nhưng dù có thiêu xác chồng thì sự ghen tuông của cô có cháy rụi được không? Sự ghen tuông giống như con virus bị chồng truyền cho. Thứ đó cưỡng đoạt xác thịt, cưỡng đoạt tinh thần, cưỡng đoạt xương cốt. Nếu thiêu cháy nó đi bản thân cô chẳng còn cách nào khác ngoài việc đi theo chiếc quan tài vào sâu bên trong tòa nhà giống như cái lò thiêu kia.

Trước khi phát bệnh, ba ngày chồng không về nhà, anh đến công ty. Ryosuke không phải loại người vì ngoại tình mà có thể

ngỉ việc. Anh cũng thường không chịu nổi việc quay trở về ngôi nhà có Etsuko đang chờ đợi. Một ngày năm lần Etsuko đến chỗ bắt điện thoại công cộng gần nhà, đứng đó lưỡng lự. Nếu gọi điện đến công ty, Ryosuke nhất định sẽ bắt máy. Trên điện thoại, anh sẽ không bao giờ dùng từ ngữ thô bạo. Nhưng những lời biện giải giống một con mèo vừa mềm mại vừa ngoan ngoãn, cố ý dùng giọng Osaka dễ ngon dễ ngọt, lời biện bạch giống như cách anh cẩn thận dụi tàn thuốc vào gạt tàn, chẳng phải sẽ làm tăng thêm sự khổ sở của Etsuko hay sao? Giá mà cô được nghe những lời thô bạo của anh. Nhìn qua thì tưởng người đàn ông to lớn hay nói những lời thô lỗ, thế mà Ryosuke lại là người có thể nói đi nói lại về những lời hẹn đáng vất vào sọt rác bằng giọng lưỡi tử tế khiến Etsuko không thể cự cãi được. Nếu mà phải nghe thêm một lần nữa, thà cố gắng không gọi điện thoại còn hơn.

“Có việc này thật khó nói nhưng mà buổi chiều gặp bạn cũ ở Ginza. Rủ đi chơi mát chượp. Anh ta làm trong Bộ Công thương nên không thể thờ ơ... Cái gì? Hôm nay có về. Hôm nay xong việc sẽ về luôn. Nhưng công việc đang ngập mặt kia kìa. Cơm tối à? Thế nào cũng được. Tùy em. Đến khi anh về ăn thêm cũng được. Thôi nhé, anh Kawaji ngồi bên cạnh điện thoại, đang nói không thể chịu nổi vợ chồng mình rồi. Hiểu rồi, hiểu rồi. Được rồi, gặp sau nhé.”

Gã công tử bột Ryosuke lại đang đứng giữa đám đồng nghiệp giả vờ hạnh phúc một cách thật vụng về. Etsuko đợi, cứ đợi mãi nhưng anh ta không về. Nếu anh ta có về cũng hiếm khi ngủ qua đêm ở nhà. Phải chăng cho dù một lần, Etsuko cũng

nên trách mắng anh ta, kết tội anh ta? Cô chỉ ngược lên nhìn chồng mình bằng một đôi mắt buồn bã. Đôi mắt giống mắt một con chó cái, đôi mắt buồn bã vô ngôn, chọc giận Ryosuke. Sự đợi chờ của người vợ, tay của cô giống như đôi tay xin ăn của kẻ ăn mày, đôi mắt đó giống đôi mắt của ăn mày hơn là đôi mắt chờ chồng của người vợ. Cái đó còn bị Ryosuke nhồi thêm vào đầu cảm giác sợ hãi và buồn tẻ trong mối quan hệ vợ chồng vốn chỉ còn lại bản chất xấu xí sau khi tước bỏ hết những tiểu tiết đời thường. Anh ta thường quay tấm lưng ngoan cố, nói đúng ra là trì độn, giả vờ ngủ. Một đêm mùa hạ, trong lúc đang ngủ, Ryosuke bị vợ hôn lên người. Anh ta liền tát vợ. Vừa tặc lưỡi thì thầm giống như nói mê “không biết xấu hổ à?” vừa tát. Cái tát không cảm xúc giống như đập một con muỗi đậu trên cơ thể mình.

Từ đêm mùa hạ đó, người chồng bắt đầu xúi giục lòng ghen tuông của Etsuko nổi loạn, làm cho nó trở nên đầy khoái cảm. Etsuko nhìn thấy số lượng cà vạt lạ của chồng ngày càng tăng lên. Một buổi sáng nọ, anh ta gọi vợ đến trước gương nhờ thắt cà vạt giúp. Điều này khiến Etsuko vui đến mức bất an, ngón tay run rẩy, cà vạt thắt không được chỉnh chu. Thắt xong cà vạt liền bị Ryosuke mất hứng, đuổi ra xa.

“Thế nào? Hoa văn đẹp không?”

“Không để ý đấy, đồ mới mua à?” Etsuko đáp.

“Gì vậy? Biểu cảm này là sao? Bây giờ nhận ra rồi đấy.”

“Cũng hợp mà.”

“Hợp nhỉ.”

Anh ta dường như cố tình hướng ánh mắt của vợ đến ngăn kéo bàn, nơi có chiếc khăn tay của một người phụ nữ khác. Chiếc khăn thấm đẫm mùi nước hoa rẻ tiền. Từ đó nhiều thứ ghê tởm hơn nữa tỏa ra thứ mùi tẻ hại như mùi lá hẹ từ bên trong căn nhà.

Ảnh của người phụ nữ đó nằm trên bàn Ryosuke bị Etsuko dùng diêm đốt hết từng tấm một. Đây là hành động nằm trong tính toán của Ryosuke. Khi trở về nhà, anh ta liền hỏi, đã làm gì với mấy tấm ảnh vậy? Etsuko một tay cầm thạch tín, một tay cầm cốc nước đầy. Anh ta gạt thuốc độc mà Etsuko muốn uống sang một bên, trong khoảnh khắc Etsuko ngã nhào lên trên tấm gương, bị mảnh gương vỡ cửa rách trán. Đêm đó chồng vuốt ve âu yếm cô mãnh liệt khiến cô không hiểu tại sao. Là sự mạnh bạo, sự nâng niu chỉ trong một đêm duy nhất? Là bức vẽ truyền thần rẻ tiền đang họa gương mặt của hạnh phúc?

Vào đêm Etsuko lần thứ hai quyết tâm uống thuốc độc, chồng về nhà. Sau đó trong vòng hai ngày, anh ta phát bệnh, sau hai tuần thì chết.

“Đầu đau quá, không thể chịu nổi cơn đau đầu này nữa,” cứ đứng ở cửa không bước vào nhà, Ryosuke nói.

Quyết tâm uống thuốc độc vừa lúc này còn dữ dội của Etsuko bị dao động. Cô nghĩ Ryosuke về nhà chẳng qua vì muốn dày vò cô. Việc người chồng luôn trong trạng thái cáu kỉnh trở về nhà lúc nào cũng là hạnh phúc với cô thì đêm nay hạnh phúc

đó hoàn toàn không tồn tại. Bằng cảm giác lạnh lùng, cô kéo cửa ra, ngồi xuống trước lối vào tối tăm, cảm thấy kiêu hãnh khi nhìn xuống cơ thể đã bất động của Ryosuke. Lấy cái chết làm mồi nhử, lòng kiêu hãnh dần dần được đền bù, thế mà từ lúc nào không rõ, cái chết này không cuốn gói một cách nhẹ nhàng ra khỏi cõi lòng cô.

“Lại uống rượu à?”

Ryosuke nhìn vợ lắc đầu. Tự anh ta cũng không để ý rằng, trong đôi mắt anh ta nhìn lên vợ khi đó, ánh mắt giống như con chó van xin của người vợ mà lúc nào anh ta cũng khinh bỉ lại có thể lây nhiễm. Ryosuke bây giờ cũng đang dùng ánh mắt im lìm, nóng bỏng và khao khát giống như ánh mắt của một con vật để nhìn trân trối vào người chủ nuôi, cố gắng hỏi xem nguyên nhân căn bệnh đang phát ra trên cơ thể mình là gì. Anh ta cảm thấy bất an khi từng bộ phận trên cơ thể mình trở nên khó hiểu. Đây là bệnh nhưng bệnh thì không chỉ có thế này.

Từ đó trong vòng mười sáu ngày là thời gian hạnh phúc ngắn ngủi của Etsuko. Chuyến trăng mật và cái chết của người chồng cùng với một điều gì đó trong khoảng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi này, có điểm gì giống nhau nhỉ? Etsuko cùng với chồng du lịch về miền đất chết. Giống như một chuyến du lịch trăng mật, chuyến đi này cũng đầy đau đớn bởi thứ dục vọng ngoan cố bất chấp sự khổ sở vì bị lạm dụng đến tận cùng cả thể chất và tinh thần. Trong lúc sốt cao nói mê sảng, người chồng nằm dài phanh ngực, bị tay nghề chuyên nghiệp của cái chết thuần phục, rên rỉ như một tân nương. Vài ngày sau, não bị

chiếm đoạt, cười sảng sặc phô ra cái răng cửa bị máu từ lợi rỉ ra biến thành màu đất đỏ bần thiu, liếc thấy cái lưỡi khô cong, đột nhiên phần thân trên bị đánh thức như đang tập một bài thể dục...

Chuyến du lịch trăng mật trước đây, tại căn phòng tầng hai của một khách sạn ở Atami, buổi sáng hôm sau đêm tân hôn, Ryosuke cũng cười như thế. Anh ta mở cửa sổ, nhìn xuống bãi cỏ dập dờn một cách chậm rãi. Gia đình người Đức cùng ở khách sạn, đem theo một con chó săn lớn. Đứa con trai năm, sáu tuổi nhà đó dắt chó ra ngoài đi dạo. Lúc đó con chó nhìn thấy cái bóng của con mèo đi ngang qua bụi rậm liền ầm ỹ đuổi theo. Đứa con trai quên cả việc thả xích trong tay liền bị kéo đi dập mõng xuống bãi cỏ. Ryosuke nhìn xuống cảnh tượng đó, cười vui vẻ một cách rất ngây thơ. Anh ta cười sảng khoái phô cả răng. Etsuko chưa bao giờ nhìn thấy Ryosuke cười lớn tiếng như vậy.

Etsuko xỏ dép đi trong nhà, chạy về phía cửa sổ. Ánh nắng rục rở trên bãi cỏ, nhờ góc nghiêng khéo léo, ở cuối khu vườn nơi tiếp giáp với bãi biển, biển cũng trở nên rục rở. Hai người đi xuống sảnh. Trên giá treo tường có dán miếng giấy “Xin hãy tùy ý sử dụng”. Từng cuốn hướng dẫn du lịch nhiều màu sắc được để sẵn ở đó. Ryosuke tình cờ đi qua, liền tiện tay lấy một cuốn, trong lúc chờ ăn sáng, bên chiếc bàn cạnh cửa sổ hướng ra vườn, anh ta dùng giấy đó gấp nhanh một chiếc máy bay.

“Nhìn này,” Ryosuke nói.

Nói xong anh ta phi chiếc máy bay gấp bằng giấy của cuốn sách hướng dẫn du lịch về phía biển.

...

Thật là ngu ngốc.

Chắc đây là một trong bốn mươi tám tư thế làm tình khiến người phụ nữ biết thấu hiểu, yêu thích sự ngọt ngào của Ryosuke lên đỉnh. Những lúc trên giường, anh ta ngỡ rằng đã đưa vợ lên đỉnh bằng sự nghiêm túc. Cũng bằng sự nghiêm túc đó, anh ta ngỡ rằng mình đã lừa được người vợ mới cưới này. Cái gì là sự thật? Gia đình Etsuko vẫn còn tài sản. Sự giàu có truyền đời của gia đình chỉ có cha và chị gái, là con cháu danh tướng thời Chiến quốc, tài sản giống như một cục vón lại đầy ngoan cố. Chiến tranh kết thúc, thuế tài sản tăng, cha chết. Phần thừa kế của Etsuko chỉ là số chứng khoán ít ỏi đến mức đáng thương. Cho dù như thế đi nữa, buổi sáng trong khách sạn ở Atami, hai người họ hoàn toàn chỉ là hai con người. Bệnh sốt của Ryosuke lại đặt họ trở lại nơi cô độc chỉ có hai người như vậy. Etsuko không ngờ rằng, hạnh phúc lại trơ trẽn đến ghé thăm cô lần nữa, điều gì còn lại ở mọi góc ngách, thêm muốn điều gì, tận cùng của khoái lạc thấp hèn là cái gì. Mọi sự chăm sóc của cô dường như đều chịu sự giám sát dưới con mắt của người thứ ba nào đó.

Khám bệnh thương hàn thì cần thời gian. Một thời gian dài, Ryosuke cho rằng mình đang bị cúm thể nặng và dai dẳng. Những cơn đau đầu không thể chịu nổi liên tục hành hạ, không ngủ được, không thèm ăn. Bất chấp điều đó, hai triệu chứng đặc

trưng của bệnh thương hàn giai đoạn đầu là thân nhiệt và nhịp tim biến đổi bất thường lại không hề xuất hiện. Hai ngày đầu tiên đau đầu, toàn thân mệt mỏi, không sốt. Hôm sau lần trở về nhà đó, Ryosuke xin nghỉ ở công ty.

Trong chuỗi ngày hiếm hoi ấy, Ryosuke như một đứa trẻ con đến nhà khác chơi, dọn dẹp nhà cửa một cách rất tử tế. Cảm giác bất an đáng ngờ sinh ra trong cơn mệt mỏi vì sốt. Etsuko mang cà phê đến căn phòng tám chiếu vốn dùng làm phòng sách của Ryosuke. Anh ta mặc nguyên áo khoác Kangasuri, giang chân tay theo hình chữ “đại”, cứ thế nằm đấy. Cắn vào môi nhiều lần giống như đang thử cảm giác ở môi. Môi không sưng lên thế mà cảm giác như thể đang sưng. Anh ta nhìn Etsuko bước vào rồi nói.

“Không cần cà phê.”

Thấy cô vẫn ngập ngừng, anh ta liền nói bồi thêm.

“Nới giúp cái nút thắt trên đai áo trước đi, cứng không chịu nổi. Tự mình làm thì hơi khó khăn.”

Từ rất lâu rồi, Ryosuke không thích Etsuko chạm vào người mình. Thậm chí kể cả việc mặc giúp áo com-lê, anh ta cũng không thích vợ làm. Hôm nay anh ta làm sao thế nhỉ? Etsuko đặt cốc cà phê lên bàn rồi ngồi xuống bên cạnh Ryosuke.

“Làm cái gì vậy? Làm giống như gái massage đi.”

Ryosuke đã nói như thế. Etsuko luồn tay xuống phần dưới cơ thể chồng, lần mò tìm chỗ nút thắt vụng về của chiếc đai vận

xoắn. Ryosuke không nhắc người lên. Phần thân mình nặng nề đó đè hết trọng lượng lên cánh tay gầy yếu của Etsuko. Cổ tay cô đau đớn. Tuy đau nhưng vẫn tiếc nuối khi việc này chỉ có thể làm trong vài giây ngắn ngủi.

“Thế này chắc được rồi ạ. Bây giờ thì đi ngủ được rồi phải không ạ? Lên giường ngủ chắc sẽ tốt hơn.”

“Bớt căng thẳng đi. Buộc như thế này thoải mái thật.”

“Có sốt không?”

“Cũng giống lúc này, nhiệt độ bình thường.”

Lúc này, Etsuko bỗng nhiên dám làm cả những việc ngay cả bản thân cũng không ngờ tới. Cô hôn lên trán chồng, lấy môi mình đo nhiệt độ. Ryosuke im lặng. Ẩn trong mí mắt đang nhắm chặt là con mắt lơ đãng chuyển động. Da trán của anh ta thô ráp, bần thủ và bóng dầu... Đúng rồi, chẳng mấy chốc dấu hiệu của bệnh thương hàn sẽ ập đến thiêu đốt cái trán này, làm nó khô đét vì mất đi bản năng vã mồ hôi, trở thành một cái trán vát đi... chẳng bao lâu nữa nó sẽ trở thành một cái trán của người chết không còn sinh khí.

Đêm hôm sau, Ryosuke tự nhiên sốt đến 39°8. Hết kêu đau hông lại kêu đau đầu. Liên tục tìm kiếm chỗ lạnh trên gối để di chuyển đầu đến đó, trên vỏ gối bám đầy gàu và dầu tóc. Đêm đó, Etsuko thay cho anh ta một chiếc gối nước. Bởi vì chỉ có thể ăn đồ lỏng một cách khó khăn nên Etsuko ép nước táo cho chồng uống. Ngày hôm sau bác sĩ đến khám tại nhà, vẫn chỉ nói là bị cảm mạo đơn giản.

Cứ như vậy, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy chồng quay về với mình, ở ngay trước mắt mình. Giống như khi vừa lội xuống nước, nhìn thấy một vật trôi nổi đến trước đầu gối mình, tôi cúi gập người, kiểm tra chỗ da thịt đau đón khủng khiếp đó một cách cẩn thận. Giống như người vợ của ngư dân, ngày ngày đi ra bờ biển, một mình chờ đợi người chồng. Và cuối cùng thì nhìn thấy một xác chết dạt vào chìm trong rìa nước bên bờ đá của vịnh biển. Cái xác đó vẫn còn hơi thở. Tôi có nên ngay lập tức lao vào trong nước kéo nó lên không? Không, tôi đã không làm thế. Bằng sự nhiệt tình, bằng cảm xúc mãnh liệt và sự nỗ lực ngày đêm không mệt mỏi, tôi chỉ cúi xuống thật gần phía trên mặt nước. Cứ thế tôi canh chừng cái xác vẫn còn hơi thở ấy, cho đến khi nó hoàn toàn chìm nghỉm, không thể rên rỉ, gào thét thêm một lần nào nữa, cũng không còn thấy hơi thở nóng hổi bay lên. Tôi đã hiểu rồi. Nếu được hồi sinh, vật trôi nổi này ngay lập tức sẽ vất bỏ tôi, lại theo thủy triều đi ra phía biển xa vô tận, không bao giờ quay lại.

Sự chăm sóc của tôi lúc chồng đau ốm chẳng có cảm xúc gì, nhưng ai biết điều đó chứ. Nước mắt của tôi trong lúc chồng hấp hối chỉ là nước mắt từ biệt với cảm xúc mãnh liệt thiêu đốt từng khoảng khắc của riêng tôi, nhưng cũng chẳng ai biết được đâu.

Etsuko nhớ là đã đặt chồng nằm vào trong chiếc xe thuê, đi đến phòng khám nội khoa của Tiến sĩ Koishigawa vốn là người quen của chồng, rồi nhập viện. Vào ngày thứ ba sau khi nhập viện, người phụ nữ trong những bức ảnh kia đến thăm, Etsuko đã cãi vã kịch liệt với cô ta. Tại sao cô ta lại đánh hơi được chỗ

này? Có phải nghe từ đồng nghiệp cùng công ty hôm trước đã đến viện thăm không nhỉ! Đồng nghiệp chắc chắn là không biết gì. Hoặc bọn đàn bà này mũi thính như mũi chó, đánh hơi được mùi bệnh viện không biết chừng... Lại thêm một người phụ nữ nữa đến. Sau đó lại có một người phụ nữ thứ ba đến. Rồi lại thêm một người nữa đến. Có lúc hai người phụ nữ chạm mặt nhau, nhìn nhau bằng đôi mắt khinh bỉ rồi họ bỏ đi. Etsuko không muốn bất cứ ai đến phá đám hòn đảo hoang nơi chỉ có cô và chồng. Cô cũng đã đánh điện về làng Maiden báo tin chồng hấp hối, hiện chỉ còn chút hơi tàn. Ngày xác định được bệnh của chồng, trong kí ức của Etsuko đó là ngày cực kì vui vẻ. Do là phòng khám nên tầng hai chỉ có ba phòng. Phía cuối dãy hành lang chính là một cửa sổ. Từ chiếc cửa sổ nhọt nhẹo này có thể nhìn xuống thị trấn vô vị phía dưới. Hành lang nồng nặc mùi thuốc sát trùng. Etsuko yêu thứ mùi này. Mỗi khi chồng ngủ được một lúc, cô lại đi đi lại lại ngoài hành lang, lấy hết sức hít thật đầy lồng ngực thứ mùi đó. Mùi của dung dịch khử trùng này còn khiến cô yêu thích hơn cả khí trời bên ngoài cửa sổ. Tác dụng của thứ thuốc gột rửa đi cái chết và bệnh tật, không phải là dấu hiệu của cái chết mà có lẽ chính là dấu hiệu của sự sống. Đây chính là mùi của sự sống. Thứ mùi đặc trưng mang theo sự tàn nhẫn và quyết liệt ấy gây ra kích thích đầy khoái cảm trong khoang mũi cô, như thể đang hít vào một cơn gió buổi sớm.

Etsuko ngồi xuống bên cạnh người chồng loay hoay khổ sở với cái thân xác như đang tìm cửa ra trong căn phòng bị nhiệt độ phong kín. Đã mười ngày sốt liên tục bốn mươi độ. Giống

như tuyển thủ marathon sắp chạy đến gần vạch đích, Ryosuke thở hổn hển, cánh mũi phập phồng. Sự tồn tại của anh ta trên giường đang biến thành một kiểu vận động bằng cách miệt mài chạy về phía Etsuko, còn cô thì cất tiếng động viên.

“Chỉ một chút, một chút nữa thôi.”

Mắt của Ryosuke chậm chạp mở ra, đầu ngón tay của anh ta muốn cắt miếng băng, những ngón tay giờ như cọng cỏ đã bị nhiệt độ hong khô cong, nắm chặt viền chăn như thể bị mùi của con súc vật đang ngủ trên đồng cỏ khô ấy làm cho nghẹt thở. Buổi sáng, Viện trưởng đến khám bệnh, phanh ngực chồng ra. Bộ ngực phập phồng điên cuồng đang cố gắng thở, chạm vào làn da thì có cảm giác nóng hổi giống như chạm ngón tay vào nước nóng phun lên từ lòng đất. Bệnh này không phải càng lúc càng nặng hay sao? Khi Viện trưởng đưa chiếc ống nghe bằng ngà voi áp vào ngực Ryosuke. Áp lực của thứ ngà voi ố vàng đó in dấu trên da làm nổi lên những vết lõm đốm trắng, khắp nơi trên da như bị mạch máu chảy đến tấn công, hiện những vết màu hoa hồng mờ và nhỏ. Etsuko hỏi:

“Cái này là cái gì vậy ạ?”

“Cái này...” Viện trưởng nói bằng chất giọng ồm ồm, ngược lại chứa đựng sự thân thiết của một người bạn, với bộ dạng cố gắng giải thích cho Etsuko hiểu, ông nói:

“Chúng hồng ban, hồng là hoa hồng ấy, ban là phát ban. Sau đó thì...”

Sau khi khám xong, Viện trưởng dẫn Etsuko ra bên ngoài cửa, nói chuyện thẳng thắn hơn.

“Bệnh thương hàn đấy. Đúng là thương hàn không sai được. Kết quả kiểm tra máu cũng cho thấy thế. Anh Ryosuke bị nhiễm bệnh ở đâu nhỉ? Anh ấy có nói trong lúc công tác phải uống nước giếng, chẳng lẽ đấy là lý do?... Không sao đâu, chỉ cần tìm không sao thì không sao đâu. Hôm nay làm thủ tục, ngày mai chuyển đến bệnh viện chuyên khoa thôi. Ở đây cả thiết bị và phòng cách ly đều không có.”

Tiến sĩ vừa gõ ngón tay gân guốc vào bức tường có dán quy định phòng cháy vừa ngán ngẩm chờ đợi việc người phụ nữ mệt mỏi vì chăm sóc chồng đến mức mắt thâm quầng này lên tiếng cầu xin một điều gì đó.

“Bác sĩ, xin bác sĩ, đừng bắt chồng tôi chuyển đi, cứ ở đây được không ạ. Bệnh đến mức này nếu di chuyển chắc chắn sẽ chết mất. Không có gì quan trọng bằng sinh mạng con người đâu. Bác sĩ. Đừng bắt chồng tôi chuyển đến bệnh viện truyền nhiễm. Chuyển đến bệnh viện đại học có được không? Bác sĩ...”

Sự cầu xin ai oán như thế rỉ ra từ miệng Etsuko, Tiến sĩ tiếp tục chờ đợi xem cô sẽ nói gì tiếp theo bằng sự hiếu kì.

Mặc dù vậy, Etsuko im lặng.

“Cô đã mệt rồi,” Tiến sĩ nói thay cho lời kết thúc câu chuyện.

“Không sao ạ,” Etsuko tỏ ra bộ dạng kiên cường.

Etsuko không sợ bị lây bệnh. (Nói đến lý do không bị lây bệnh, cô cũng cho rằng chỉ một lý do duy nhất này là đủ). Cô quay lại ngồi trên chiếc ghế bên cạnh chồng tiếp tục đan len. Mùa đông sắp đến, cô đang đan cho chồng một chiếc áo len. Căn phòng này buổi sáng rất lạnh. Cô cởi dép xỏ ngón ở một bên chân, bằng mu bàn chân đi tất bên chân đó cọ vào mu bàn chân của chân bên kia.

“Đúng rồi, đã chẩn đoán được chính xác bệnh rồi à?”

Ryosuke thở hắt ra, bằng giọng điệu giống như đứa bé đang kinh hãi muốn nói điều gì đó, chỉ nghe thấy anh ta nói như thế.

“Ừ!”

Etsuko đứng lên làm ấm miếng bông hay dùng để thấm nước vào chỗ môi nứt nẻ, xước xát vì sốt của chồng. Nhưng cô không làm thế mà cọ má vào má chồng. Cái má toàn là râu trên khuôn mặt bệnh tật giống như cát nóng bên bờ biển, thiêu đốt má của cô.

“Không sao đâu, chắc chắn Etsuko sẽ chữa cho. Đừng có lo. Khi anh chết thì em cũng chết thôi.” (Lời thề đối trá này chẳng phải ai cũng nhận ra hay sao? Cho dù có người thứ ba hay là thần thánh chứng kiến đi nữa cũng chẳng làm cho ai tin được). Nhưng mà, việc như thế nhất quyết không thể xảy ra đâu. Anh chắc chắn sẽ khỏi bệnh.”

Etsuko điên cuồng hôn lên đôi môi nứt nẻ bật máu của người chồng đang nổi giận. Đôi môi đang phả khí nóng liên tục giống như khí nóng ở núi lửa bốc lên. Đôi môi của Etsuko giống

như hoa hồng nhiều gai nhọn, bị thấm máu từ môi chồng rỉ ra. Ryosuke ngược lên nhìn vợ mình.

Xoay nắm vặn đã được bọc băng gạc, hé mở cửa, bằng một linh cảm nào đó, Etsuko lách người ra ngoài. Trong chiếc bóng của khung cửa đổ xuống sàn, nữ y tá nhìn thấy cô liền gọi lại. Rồi họ đi xuống sảnh. Đứng bên cạnh cửa sổ, một người mặc váy dài, khoác một chiếc áo choàng ngắn, chính là người phụ nữ trong mấy tấm ảnh của chồng. Nhìn qua thì giống con lai. Một hàm răng hết sức duyên dáng. Cánh mũi nhìn thẳng giống hình cánh chim. Giấy dầu bọc bó hoa cô ta mang theo dính lên móng tay sơn màu hồng rực. Lúc cô ta quay người lại, chân day trên nền nhà như một con vật đang chạy thì đứng khựng lại bằng hai chân sau. Tuổi tác chắc tầm bốn mươi. Giống như bị tuổi tác phục kích, ở đuôi mắt đột nhiên hiện ra vài nếp nhăn nhỏ. Lúc nhìn kỹ ra mới thấy chỉ tầm hai năm, hai sáu tuổi.

“Xin chào,” cô ta nói.

Âm điệu nhỏ, không phát hiện ra là giọng nói vùng nào. Etsuko nhìn ra suy nghĩ của bọn đàn ông ngu xuẩn, rằng ở cô có sự khó hiểu của một người phụ nữ hiếm có. Đó chính là người phụ nữ tự làm khổ bản thân mình. Đối với Etsuko, sự khổ đau, bản chất của sự khổ đau khiến ý nghĩ tà ác trở nên rất khó phát tác. Sự đau khổ của Etsuko, cùng với bản chất của sự đau khổ ấy, ngày ngày phình to ra một cách chẳng dây mơ rễ má gì. (Nói một cách không bình thường, nhưng mà) bây giờ nó đã trở thành một thứ còn độc đáo hơn thế nữa. Người phụ nữ này là một chiếc răng sâu đã bị nhổ. Đã không còn đau đớn gì. Giống

như chữa bệnh bằng cách xóa đi lớp giả trang, lần đầu tiên người bệnh đối diện thẳng thắn với căn bệnh sắp giết chết mình. Thay vì nghĩ rằng người phụ nữ này là nguyên nhân sự đau khổ của mình thì ngược lại, Etsuko chỉ có thể nghĩ ra những suy nghĩ hèn yếu, coi nhẹ bản thân.

Người phụ nữ đưa ra danh thiếp có ghi một cái tên đàn ông, nói rằng thay mặt chồng đến thăm người ốm. Trên danh thiếp chính là tên giám đốc công ty chồng. Etsuko nói rằng, không thể đưa vào gặp và phòng bệnh hiện đang bị cách ly. Sự u ám ở mi tâm người phụ nữ hiện ra.

“Tôi chỉ muốn gặp mặt, nhìn qua tình trạng anh nhà để nói lại với chồng tôi thôi ạ.”

“Chồng tôi bây giờ đang ở tình trạng không ai có thể gặp được.”

“Nhưng mà phải cho gặp thì tôi mới có cái mà nói lại với chồng tôi chứ.”

“Vậy bảo chồng cô đến đây gặp thì tốt hơn đấy.”

“Chồng tôi thì được, tại sao tôi thì không được? Đừng nói chuyện vô lý kiểu đó có được không? Cô nói chuyện như là đang nghi ngờ gì tôi vậy.”

“Vậy thì cô có thể nói với chồng cô rằng bất cứ ai cũng bị từ chối gặp, đã hài lòng chưa?”

“Cách nói năng thật là kì cục. Cô là vợ đúng không? Là vợ của anh Ryosuke?”

“Ngoài tôi ra chẳng có người đàn bà nào được gọi Ryosuke là chồng cả.”

“Hãy thôi nói năng kiểu đó đi, vì tôi đã xin cô, vậy nên hãy cho tôi gặp một lần. Tôi xin cô đấy. Cái này, đồ chẳng đáng gì nhưng hãy trang trí lên gối của anh ấy.”

“Cảm ơn.”

“Cuối cùng cô có thể cho tôi gặp một lần không, tình trạng thế nào rồi, có đáng lo ngại không?”

“Sống hay chết vẫn còn chưa biết được.”

Lúc đó Etsuko nở nụ cười nhạt báng. Người phụ nữ quên cả cách cư xử lễ độ, nói năng trở nên hống hách.

“Vậy thì tốt, tôi sẽ tự vào thăm mà không cần ai đồng ý hết.”

“Xin mời, ở đằng đó, không sợ thì cứ từ từ mà đi,” Etsuko vừa quay đầu vừa nói.

“Cô có biết bệnh của chồng tôi là gì không?”

“Không!”

“Là thương hàn đấy.”

Người phụ nữ đứng khựng lại, mặt biến sắc.

“Thương hàn sao?”

Cô ta lẩm bẩm như thế. Một ả đàn bà ngu si. Phản ứng kinh ngạc giống như một quý bà cầu xin sự trường thọ khi nghe thấy bệnh lao phổi. Nếu là người đàn bà này có khi còn đưa thánh giá

lên trước ngực cầu xin. Một mụ me tây! Còn do dự điều gì nữa? Etsuko mở cửa một cách đầy hoan nghênh, phản ứng này có vẻ nằm ngoài dự tính của người phụ nữ, Etsuko rất vui vẻ. Hơn thế nữa, Etsuko còn mời người phụ nữ ngồi xuống cạnh cái ghế ở đầu giường chồng mình.

Người phụ nữ bồn chồn đi vào phòng bệnh. Nhìn thấy sự kinh sợ của cô ta với chồng mình làm Etsuko cảm thấy hả hê.

Cô ta cởi áo khoác ngoài ra, lúng túng ở chỗ giá treo đồ giống như thể nơi đó dính đầy vi trùng, cực kì nguy hiểm. Nếu đưa đến tay Etsuko cũng rất nguy hiểm. Chẳng phải Etsuko vẫn giúp chồng đi vệ sinh hằng ngày bằng đôi tay ấy sao? Vậy thì không cởi ra là tốt nhất, cô ta vẫn mặc nguyên áo khoác như cũ. Sau đó, cô ta kéo chiếc ghế ra xa rồi mới ngồi xuống.

Etsuko đọc cái tên trên danh thiếp cho chồng nghe. Ryosuke sau khi nhìn người phụ nữ thì im lặng. Cô ta vắt tréo chân vào nhau, khuôn mặt trở nên xanh xao, cũng không lên tiếng.

Etsuko từ phía sau người phụ nữ nhìn chăm chăm vào biểu hiện của chồng. Cô đứng đó như một nữ y tá. Sự bất an làm cô cảm thấy ngọt ngào. *Nếu chồng không yêu người phụ nữ này một chút nào thì làm sao đây? Sự đau khổ của tôi, tất cả đều trở thành vô ích. Chồng và tôi, chẳng khác gì đã cùng diễn một trò hề rỗng tuếch tự làm khổ nhau. Ở đó, kí ức của tôi biến thành một sỏi vật, có gã Sumo tự vật nhau với chính mình, cô đơn và trống rỗng. Bây giờ, nếu không nhìn ra một chút tình yêu với người phụ nữ này trong mắt chồng thì tôi cũng không thể sống*

tiếp được. Không chừng, chồng đã không còn yêu người phụ nữ này cũng như ba người phụ nữ mà tôi đã từ chối cho gặp mặt, trời ơi, cho đến bây giờ, kết cục như thế thật là đáng sợ.

Ryosuke cứ ngược nhìn lên trên như vậy, khẽ ngo nguậy bên trong chiếc chăn lông vũ. Chiếc chăn như sắp rơi xuống. Bởi vì Ryosuke di chuyển đầu gối nên chiếc chăn tuột dần khỏi giường. Người phụ nữ co đầu gối lại có vẻ sợ hãi. Tay cũng không đưa ra. Etsuko phải nhón chân, kéo chăn lên đắp lại cho chồng.

Trong một vài giây, Ryosuke nhìn về phía người phụ nữ. Lúc đó, Etsuko đang kéo chăn nên không thể nhìn thấy biểu hiện ấy. Nhưng trực giác của cô cho biết khi đó chồng và người phụ nữ đó đã nháy mắt với nhau. Cái nháy mắt khinh miệt Etsuko... Kể ốm bệnh liên tục sốt cao ấy đã nhúu mày, cười mỉa và nháy mắt với người phụ nữ kia. Hơn cả trực giác, lúc đó Etsuko đã nhìn thấy chuyển động cơ mặt của chồng từ phía sau. Cô nhìn ra, rồi bằng một cảm giác giải tỏa thông thường cô đã lấy lại được sự an tâm mà không phải ai cũng hiểu nổi.

“Anh chắc sẽ không sao đâu. Một trái tim khỏe mạnh như thế có thể khiến mọi thứ phải đầu hàng,” người phụ nữ nói bằng giọng điệu thành thật.

Ryosuke nở một nụ cười hiền lành, cơ mặt chuyển động trên cái má đầy râu. (Nụ cười đó, Etsuko có lẽ chưa từng nhìn thấy trên mặt anh ta một lần nào), vừa thở hắt ra vừa nói.

“Bệnh này, thật tiếc vì em không nhiễm bệnh. Nếu là em, chắc sẽ kiên nhẫn hơn anh.”

“Chà, thẳng thừng nhỉ?”

Người phụ nữ lần đầu tiên nhìn về phía Etsuko rồi cười.

“Anh thì chả kiên nhẫn chút nào.” Ryosuke nặng nề nói. Rồi trầm mặc tỏ vẻ bất hạnh. Người phụ nữ đột nhiên cười rộ lên giống như tiếng một con chim nhỏ hót líu lo. Sau đó một vài phút cô ta ra về.

Tối hôm đó chồng phát bệnh ở não. Trục khuẩn thương hàn đã ăn vào não rồi.

Nghe thấy tiếng radio lớn phát ra từ phòng chờ tầng dưới. Một điệu jazz om sòm.

“Không thể chịu nổi. Có người bệnh nặng như thế này thế mà mở radio một cách lơ đãng như vậy...”

Ryosuke vừa kêu đau đầu vừa nói một cách khó nhọc. Bóng đèn được che lại một nửa bằng khăn gói đồ giống như sợ bệnh nhân chói mắt. Etsuko đã đứng lên ghế, không cần nhờ y tá giúp đỡ mà tự mình buộc chiếc khăn gói đồ bằng vải xô lên. Ánh sáng không xuyên qua được lớp vải in vào mặt Ryosuke một cái bóng ồm ồm màu cỏ úa. Trong cái bóng này là đôi mắt xung huyết của anh ta đang ầng ậng nước mắt căm phẫn.

“Em sẽ xuống dưới bảo họ tắt nó đi cho.”

Etsuko nói như thế rồi đặt đồ đang đan dở xuống, đứng lên đi ra phía cửa. Sau lưng cô tiếng gầm phát ra.

Tiếng gầm như tiếng của một con thú bị dẫm đạp. Lúc Etsuko quay đầu lại thì Ryosuke đã nhổm phần thân trên dậy,

bóp mạnh vào chăn bằng hai tay giống như một hài nhi, trong mắt, đôi con ngươi giật giật nhìn chăm chăm ra phía cửa.

Người y tá nghe thấy tiếng gầm liền đến phòng bệnh, thúc giục Etsuko thu dọn chiếc ghế gấp, rồi giúp một tay đỡ Ryosuke nằm xuống, đút hai tay anh ta vào trong chăn. Trong lúc ấy, bệnh nhân vừa kêu gào vừa cố gắng nhồm lên. Chỉ một lúc sau, con ngươi lại đảo qua đảo lại, gọi âm ỉ:

“Etsuko, Etsuko.”

Khi nghe anh ta gọi tên, Etsuko như đọc được suy nghĩ trong sâu thẳm tâm hồn mình, trong bao nhiêu cái tên có thể gọi, anh ta đã gọi cái tên này mà ngay chính bản thân anh ta cũng không ý thức được. Hẳn là chồng cô có một tín niệm kì quặc rằng nếu gọi cái tên này chính là đang tuân thủ một quy tắc, cô bắt anh ta phải nói ra điều đó.

“Nói lại một lần nữa đi.”

Người y tá đi thông báo với Tiến sĩ nên đã không còn ở trong phòng. Etsuko dựa vào ngực Ryosuke, vừa lắc ngực anh ta một cách bạo liệt vừa nói. Ryosuke thở hổn hển, lại gọi tiếp.

“Etsuko, Etsuko.”

Đêm khuya hôm đó, Ryosuke vừa hét lên những từ ngữ không đầu không cuối, “Đen ngòm... Đen ngòm... Đen ngòm... Đen ngòm”, vừa phi từ trên giường xuống, gạt đổ hết chai thuốc và ấm nước ở trên bàn. Rồi anh ta đi bằng chân trần trên những mảnh thủy tinh rơi tán loạn ở dưới nền nhà. Bàn chân nhuốm

máu. Người trong bệnh viện chạy đến, ba người đàn ông mới trấn áp được anh ta.

Hôm sau, Ryosuke được tiêm thuốc an thần, rồi được chuyển bằng cáng lên xe cứu thương. Cơ thể hơn sáu mươi kilogram của anh ta không hề nhẹ chút nào. Thêm vào đó, trời mưa từ sáng đến giờ nên đoạn từ sảnh bệnh viện ra đến cửa, Etsuko phải cầm ô chạy theo che cho anh ta.

Bệnh viện chuyên điều trị bệnh truyền nhiễm... Trong cơn mưa, chỗ cái bóng của cầu vượt đường bộ in xuống mặt đường lỗ chỗ ổ gà có một tòa nhà buồn thảm. Khi đó, Etsuko đã nhìn tòa nhà ấy bằng một niềm hân hoan như thế nào nhỉ? Một nơi lý tưởng đúng như Etsuko mơ ước để bắt đầu cuộc sống như trên hoang đảo chỉ có cô và chồng. Dù là ai cũng không thể tìm thấy rồi đuổi theo họ đến nơi này. Ai cũng không thể xâm nhập vào nơi này. Bên trong chỉ có những người đang chiến đấu với vi khuẩn truyền nhiễm, lấy đó làm lý do tồn tại duy nhất. Chấp nhận sự triển miên của sinh mạng, chấp nhận việc không phải e ngại con mắt soi mói thô bỉ, điên cuồng của người đời. Nói mê sảng, tiểu tiện không kiểm soát, đại tiện ra máu, những bãi nôn, mùi xú ối... Những thứ đó lan tràn. Những thứ đó là sự xác nhận của những sinh mạng thô lỗ, vô đạo đức đang cầu xin từng giây một. Giống như gã con buôn hô to đại hạ giá ở chợ rau, không khí nơi này tràn ngập lời kêu gọi “còn sống, còn sống” từng khắc từng khắc vang vọng khắp nơi. Sinh mạng bỏ đi và nhật lại, xuất phát và đến nơi, vội vàng ở bến đỗ nơi chiếc xe nhả hành khách cũ xuống và bốc hành khách mới lên. Đám đông di

chuyển đó phải công nhận, phải gánh vác một hình thái rõ ràng của sự tồn tại mang tên bệnh truyền nhiễm. Ở đó giá trị sinh mạng của con người và vi khuẩn gần như tiệt cận, người bệnh, hộ lý cũng hóa thân thành vi khuẩn... Hóa thân thành những sinh mệnh không mục đích. Ở đó, để được thừa nhận, sinh mạng chỉ còn cách cố gắng tồn tại, bởi vậy mà không thể có chỗ cho những dự vọng phiền phức tồn tại. Ở đó, hạnh phúc đang thống trị. Như thể thứ đồ ăn rất dễ bị thối rửa, hạnh phúc đã thối rửa hoàn toàn, không thể ăn được nữa.

Etsuko đã sống bên trong cái chết và mùi thối rửa này giống như một sự thèm muốn. Cô nhìn thấy chồng liên tục tiểu tiện không kiểm soát, ngay ngày hôm sau khi nhập viện đã đại tiện ra máu. Chứng xuất huyết dạ dày đáng lo ngại đã phát ra.

Liên tục những ngày sốt cao thế mà cơ thể anh ta không gầy đi, cũng không trở nên xanh xao. Trên chiếc giường bệnh viện khô cứng, bần hàn, cái cơ thể nhẵn mịn, ửng hồng của anh ta đầy đặn giống như một đứa trẻ sơ sinh. Không chút khí lực hung bạo. Bằng sự ủ dột, lúc thì lấy hai tay ôm bụng lúc thì xoa lên ngực bằng cả bàn tay. Xòe ngón tay ra trước mũi một cách vụng về, rồi ngửi mùi đó.

Nếu nói như thế... sự tồn tại của Etsuko đã trở thành một ánh mắt, một cái nhìn chăm chăm. Ngay cả việc nhắm đôi mắt đó lại cũng quên mất, giống như cửa sổ không có sự đề phòng mưa gió dội vào. Máy người y tá cũng bất ngờ khi nhìn sự chăm sóc nhiệt tình của cô. Ở bên cạnh một người bệnh cởi trần đầy mùi khai của nước tiểu, vậy mà Etsuko một ngày chỉ ngủ một,

hai tiếng tử tế. Lúc ngủ vừa nghe chồng gọi tên mình vừa nằm mơ bị kéo vào vực nước sâu không đáy. Giật mình bừng tỉnh.

Bác sĩ đề nghị truyền máu như phương pháp cuối cùng. Sử dụng đến phương pháp không có tác dụng gì như thế là một cách gián tiếp khẳng định mọi hi vọng đã tiêu tan. Kết quả sau khi truyền máu, Ryosuke trở nên trấn tĩnh hơn, ngủ liên tục. Y tá đưa hóa đơn thanh toán đến. Etsuko liền đi xuống dưới sảnh.

Một thiếu niên đội mũ lưỡi trai, sắc mặt rất xấu đang đứng chờ ở đó. Thiếu niên nhìn cô, im lặng bỏ mũ xuống rồi chào hỏi. Trên đầu thiếu niên, gần tai trái bị mất một mảng tóc. Mắt lé kim. Một cái mũi rất ít thịt.

“Là cậu à?” Etsuko hỏi.

Thiếu niên mân mê cái mũ, dùng chân trái chà xuống tấm lát sàn, giống như đang vẽ một hình tròn nhưng không trả lời.

“Cái này nhỉ?”

Etsuko vừa nói tiếp vừa đưa tờ hóa đơn thanh toán ra, thiếu niên gật đầu.

Sau khi nhận được tiền, thiếu niên nhanh chóng rời đi, nhìn theo bóng lưng của chiếc áo khoác bản thủ, Etsuko nghĩ đến việc dòng máu bây giờ đang chảy trong cơ thể Ryosuke chính là máu của thiếu niên này. Điều đó chẳng ích lợi gì. Nếu ép một người đàn ông thừa thãi máu phải bán máu thì cũng tốt. Bán máu của một đứa trẻ như thế thực là tội ác. Một người đàn ông thừa máu? Ngẫu nhiên Etsuko nghĩ đến Ryosuke đang nằm trên

giường bệnh. Nếu có thể bán thứ máu đầy vi khuẩn và quá nhiều của Ryosuke thì tốt. Nếu máu đó có thể bán được cho bọn người bình thường, khỏe mạnh thì tốt. Ryosuke sẽ khỏe trở lại, còn lũ người khỏe mạnh kia sẽ trở nên ốm yếu. Rồi ngân sách thành phố sẽ ùn ùn đổ đến bệnh viện truyền nhiễm... Nhưng mà Ryosuke không được khỏe lại, nếu bình phục, anh sẽ lại bỏ đi. Bay đi mất dạng. Etsuko cảm thấy trong sự lẫn lộn mơ mơ thực thực, bản thân luôn lẫn theo những suy nghĩ bị chính mình khuấy đục lên. Đột nhiên mặt trời dường như lặn đi đâu mất, cảnh sắc xung quanh trở thành hoàng hôn. Ngoài cửa sổ là khoảng không gian tịch liêu đầy mây, trắng xóa. Etsuko đổ gục xuống hành lang, bất tỉnh.

Do thiếu máu não. Cô bị bắt phải nghỉ ngơi tạm thời ở phòng y tế. Khoảng bốn tiếng sau, y tá đến thông báo Ryosuke đang hấp hối. Etsuko nâng mặt nạ truyền oxy ở miệng Ryosuke lên, anh ta như đang muốn nói điều gì đó. Ryosuke nói chuyện liên tục một cách rất vui vẻ, đầy nhiệt tình bằng những từ ngữ không thể hiểu nổi ý nghĩa.

Tôi đã nâng chiếc mặt nạ truyền oxy lên đến hết mức có thể. Cuối cùng thì tay tôi trở nên cứng ngắc, vai của tôi cũng tê dại. Tôi cất tiếng hét chói tai: "Ai đó thay cho tôi với, nhanh lên." Máy hộ lý tập trung lại cố gắng thay tôi cầm chiếc mặt nạ. Thực sự thì tôi không mệt. Tôi chỉ cảm thấy sợ hãi. Những lời không nghe ra được mà chồng đang liên tục nói ấy hướng về cái gì? Tôi lại ghen tuông phải không? Hay là chính là tôi đang sợ hãi sự ghen tuông đó. Không thể nào mà biết được. Nếu lý trí bị cưỡng

đoạt thì tôi có lẽ đã thét lên như thế này: “Chết nhanh lên, chết nhanh lên!”

Cho dù là trong đêm tối, trái tim cũng liên tục đập thành thịch như một chứng cứ cho điều đó, khi không nhìn ra được cảm giác muốn dừng lại, nghe thấy hai bác sĩ đang đi tìm chỗ ngủ nói chuyện thì thầm với nhau rằng: “Không chừng là có tác dụng!”, không phải lúc đó tôi đã nhìn họ bằng ánh mắt căm ghét sao? Ryosuke mãi mà không chết. Một đêm nào đó sẽ là lần cuối cùng tôi và chồng đấu với nhau...

Thời điểm đó đối với tôi mà nói, nếu chồng được hồi sinh thì hạnh phúc ảo tưởng giữa chồng và tôi cũng bị phế bỏ. Điều đó so với việc vứt đi sinh mạng của chồng là hoàn toàn giống nhau. So sánh giữa việc nhìn thấy hạnh phúc sẽ đến và hạnh phúc đã vứt đi, giữa việc nhìn thấy chồng thực sự đã chết và sinh mạng vứt vưởng của chồng bây giờ, thì vế sau đơn giản hơn nhiều. Thật ra hi vọng của tôi treo trên sinh mạng đang chiến đấu từng khắc với tử thần của chồng và hy vọng anh ta chết đi, cũng như nhau mà thôi. Tuy nhiên, thân xác chồng vẫn đang sống. Đang muốn phản bội tôi...

“Có lẽ vẫn còn chút hi vọng,” bác sĩ tỏ ra kỳ vọng. Một lần nữa kí ức đầy ghen tuông của tôi lại quay trở lại... Tôi ôm gương mặt Ryosuke bằng tay phải rồi tưới nước mắt lên đó. Tay trái của tôi mấy lần muốn tháo chiếc mặt nạ dưỡng khí từ miệng anh ta ra. Trên ghế, người y tá đang ngủ gật. Đêm tối lạnh lùng. Tín hiệu lúc đêm khuya của nhà ga Shinjuku ở nơi nào đó bên ngoài khung cửa sổ. Có thể nhìn thấy những ánh đèn từ biển quảng

cáo xoay vần cả đêm. Vẳng tiếng còi tàu và tiếng bánh xe lăn với tiếng xe cảnh sát đang chạy hết tốc lực, xuyên qua không gian. Tôi đề phòng khí lạnh luồn vào cổ áo bằng một chiếc khăn choàng... Bây giờ cho dù tôi tháo mặt nạ dưỡng khí ra thì cũng không ai biết được. Sẽ không một ai nhìn thấy hành động của tôi. Tôi không tin có đôi mắt ai đó ngoài kia đang nhìn tôi... Nhưng tôi không thể. Hai tay đặt lên chiếc mặt nạ, cứ để như thế cho đến lúc bình minh. Việc không thể xuống tay tức là trong lòng vẫn còn nhiều vướng mắc ngăn cản. Tình yêu ư? Nhất quyết là không phải. Tình yêu của tôi là nghiêm túc mong đợi cái chết của anh ta. Lý trí ư? Cái đó cũng không đúng. Lý trí của tôi chỉ cần xác thực không có người nhìn thấy tôi bỏ chiếc mặt nạ ra là đã đủ rồi. Sự nhất gan ư? Chắc chắn là không phải. Đến nguy cơ lây bệnh thương hàn tôi còn không sợ kia mà. Cho đến bây giờ tôi cũng không biết những vướng mắc trong lòng ấy là gì.

Nhưng việc đó cũng không cần thiết, tôi chỉ biết rằng thời khắc cái lạnh hung bạo nhất chính là trước khi mặt trời ngày mai ló rạng. Bầu trời trắng xóa. Khi bình minh gõ cửa, những đoạn đứt gãy của mây in lên bầu trời nơi hừng đông đỏ rực nhưng vẫn khăng khăng ủng hộ linh cảm về một ngày thời tiết xấu. Đột nhiên hô hấp của Ryosuke trở nên rối loạn. Giống như đứa bé no sữa mẹ, ngúng nguẩy ngoảnh mặt đi, sợi dây từ mặt nạ dưỡng khí rơi ra, chiếc mặt nạ rời khỏi mặt Ryosuke. Tôi không hoảng hốt. Để mặt nạ dưỡng khí bên gối, từ trong đai lưng, tôi lấy ra một chiếc gương nhỏ. Chiếc gương kiểu cổ, mặt

sau bọc vải nhung đỏ, là vật kỉ niệm của người mẹ đã mất khi tôi còn nhỏ. Ghé cái gương ấy đến sát miệng Ryosuke, gương không mờ. Đôi môi như muốn nói điều gì đó bất bình, được kẻ một đường viền râu của Ryosuke đang phản chiếu rạng rỡ trong gương.

Etsuko lo lắng rằng khi đến làng Maiden theo lời mời của Yakichi chẳng phải là tự chui đầu vào một bệnh viện chuyên trị bệnh truyền nhiễm khác sao? Đến đó chẳng phải chính là quay đầu về khoảng thời gian trước đây phải chịu đựng ở bệnh viện sao?

Càng trải nghiệm không khí nhà Sugimoto, cô càng tự hỏi: mình vẫn luôn ở trong cái bệnh viện đó phải không nhỉ? Etsuko đang bị cầm tù bằng xiềng xích vô hình, chịu sự bào mòn của những linh hồn câm lặng.

Để thúc giục chuyện vá lại quần áo, một đêm Yakichi đến phòng Etsuko. Đêm đó chắc chắn vào khoảng giữa tháng Tư.

Cho đến khoảng 10 giờ đêm hôm đó, Etsuko, vợ chồng Kensuke, Asako cùng hai đứa con, Saburo và người hầu gái Miyo tập trung ở phòng làm việc rộng tám chiếu. Năm nay, công việc dán túi bọc quả Biwa làm muộn hơn mọi năm một chút. Hiện giờ họ đang bận rộn vì việc này. Mọi năm bắt đầu từ đầu tháng Tư, họ đã bắt đầu dán túi, nhưng năm nay do được mùa măng nên phải hoãn lại đến bây giờ. Từ khi quả Biwa to bằng đầu ngón tay, nếu không được bọc lại bằng túi giấy sẽ bị bọ cánh cứng hút hết nước. Bởi vậy mà họ phải dán mấy nghìn cái túi. Hồ bột mì

đổ vào một cái xoong đặt ở giữa, những trang báo cũ chồng chất cao đến đầu gối, họ phải liên tục dán theo kiểu cạnh tranh xem ai nhanh hơn. Cho dù đột nhiên nhìn thấy một trang báo đầy hứng thú cũng không thể rời mắt để xem, nếu vậy, sẽ không đuổi kịp những người còn lại.

Đặc biệt đáng xem là khuôn mặt tỏ ra phiền phức của Kensuke lúc có công việc làm thêm ban đêm này. Anh ta vừa dán túi, miệng vừa liên tục than phiền:

“Bực không chịu được. Khổ như nô lệ vậy. Không hiểu sao lại bắt mình làm cái công việc chết tiệt này nhỉ. Ông già đã đi ngủ trước rồi đấy. Thật là vô tâm. Mọi người quá tử tế nên ông ấy bắt mọi người làm công việc này đấy. Thấy việc mạnh dạn đứng lên làm cách mạng thì sao? Vì không đòi tăng tiền công nên ông ta lúc nào cũng leo lên đầu lên cổ chúng ta. Này, Chieko, đòi tăng gấp đôi tiền công em thấy sao? Bởi vì ông ấy không trả công cho anh nên cho dù có tăng tiền công lên gấp đôi đi nữa thì cũng chẳng có gì khác biệt... Cái gì đây? Tạp chí này, cái gì mà *Sự giác ngộ của người Nhật với sự kiện Hoa Bắc*. Bất ngờ nhỉ? Còn cái gì nữa đây? *Thực đơn bốn mùa trong lúc khẩn cấp*...”

Nhờ nói những chuyện như thế mà trong lúc mọi người dán được mười cái túi thì Kensuke khó khăn lắm mới dán nổi một, hai cái. Không chừng những lời lèm bèm bất bình như thế này của anh ta là để che giấu sự bối rối khi chính anh ta cũng nhận thức được rằng năng lực sống yếu kém của mình đã bị những người xung quanh phát giác. Anh ta sợ bản thân như vậy sẽ bị mọi người để ý, nên ra tay trước, tự làm trò cười cho thiên hạ.

Chieko vốn dĩ luôn chân thành ngưỡng mộ người chồng, nắm trong tay niềm kiêu hãnh rằng: lý luận khẩu chiến của anh ta không thua kém một ai, nhờ vậy mà trong mắt cô luôn phản chiếu hình ảnh Kensuke như một người hùng có tính thích nhạo báng người khác. Nhìn ra được rằng việc một người phụ nữ thấu hiểu suy nghĩ của chồng là sự việc bình thường trên thế gian nên cô ta cùng với chồng mình lúc nào cũng đầy một bụng căm ghét bố chồng. Người phụ nữ thiên tài như thế trong lúc dán phần túi của mình, vẫn len lén thò tay sang phần túi của chồng để làm giúp anh ta. Vô tình nhìn thấy điều đó khiến khóe miệng Etsuko bất giác khẽ cong lên mỉm cười.

“Etsuko làm nhanh thế.” Asako nói.

“Báo cáo tiến độ nào.” Kensuke nói.

Sau khi đếm số túi đã làm xong, Etsuko đứng thứ nhất, được ba trăm tám mươi cái.

Trừ Asako không cảm giác gì, Miyo và Saburo bất ngờ một cách hồn nhiên thì vợ chồng Kensuke có vẻ không vui. Etsuko rất hiểu suy nghĩ đó của họ. Đặc biệt đối với Kensuke, con số giống như một đại từ chỉ năng lực sống này cực kì khó tin.

“Ái chà chà, Etsuko có thể kiếm ăn bằng nghề dán túi ấy nhỉ?”

Asako vừa nhận lấy toàn bộ số túi vừa hỏi:

“Etsuko từng có kinh nghiệm dán phong bì à?”

Etsuko không ưa gì những thành kiến giai cấp vẫn còn dấy dưng trong đầu óc, được đặt lên trên những niềm tự hào vụn vặt nhà quê của những người này. Dòng máu danh tướng thời Chiến quốc chảy trong người Etsuko không tha thứ cho bản tính không biết thân biết phận của họ. Cô cố tình phản kháng, lật ngược tình thế.

“Vâng, có đấy ạ.”

Kensuke và Chieko quay mặt nhìn nhau. Đêm đó, câu chuyện tọc mạch về dòng dõi quý tộc của một Etsuko đầy khí chất tao nhã, thanh cao được họ đưa ra làm câu chuyện tranh luận trước khi ngủ.

Khi ấy, Etsuko vẫn chưa chú ý đến sự tồn tại của Saburo. Thậm chí hình dáng rõ ràng của cậu như thế nào, cô cũng không nhớ nổi. Điều đó là chắc chắn. Saburo chẳng nói câu nào, thỉnh thoảng vừa mỉm cười trước những câu chuyện buôn dưa lê của những người xung quanh vừa lóng ngóng dùng đầu ngón tay dán túi một cách nhiệt tình. Lúc nào cậu cũng mặc âu phục cũ mềm rộng thùng thình mà Yakichi cho, cùng một cái áo sơ mi đầy mụn vá. Toàn bộ trang phục cậu mặc chỉ có duy nhất chiếc quần kaki trông có vẻ mới. Cậu đang quỳ dưới ánh đèn mờ tối. Cho đến tám, chín năm trước đây thì nhà Sugimoto vẫn sử dụng đèn khí đốt. Những người từng trải qua thời kì đó đều nói rằng, cảm giác ánh sáng của đèn khí đốt sáng hơn. Sau khi bị sức hấp dẫn của đèn điện lôi kéo, buộc phải phụ thuộc vào thứ điện yếu đến mức bóng đèn 100 watt chỉ có thể sáng ở mức 40 watt. Ban đêm mới nghe được radio nhưng tùy tình hình thời tiết, đôi lúc

cũng không nghe được gì... Vâng, nếu nói không chú ý thì cũng không phải là sự thật. Trong lúc Etsuko dán chỗ túi của mình, mấy lần chú ý đến đầu ngón tay vụng về của Saburo. Đầu ngón tay vừa thô vừa to đó làm Etsuko tức điên lên. Nhìn sang bên cạnh. Chieko đang dán túi giúp chồng. Etsuko mơ hồ cảm thấy nếu mình có giúp Saburo thì cũng chẳng có gì kì lạ cả. Khi Etsuko có ý nghĩ đó thì, Miyo đang ngồi cạnh Saburo vừa làm phần việc của mình vừa thỉnh thoảng giúp Saburo. Etsuko nhìn thấy vậy thì cực kì an tâm.

Khi đó tôi rất yên tâm. Đúng vậy, quả thực chẳng có cảm giác ghen tuông gì cả. Thậm chí còn cảm thấy một chút thích thú vì đã né tránh được trách nhiệm. Lần này, tôi đã cố gắng nhìn về phía Saburo có chủ ý. Nỗ lực ấy không có gì là khó khăn cả. Sự im lặng của tôi, bóng dáng cúi gập người của tôi, sự nhiệt tình của tôi, cho dù không nhìn Saburo nhưng chính tôi cũng đang vô tình mô phỏng sự im lặng, tư thế cúi người và sự nhiệt tình của cậu ấy.

Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

10 giờ tối, mọi người về phòng ngủ.

Đêm đó, lúc một giờ, Yakichi đến phòng lúc Etsuko đang vá đồ. Môm lão vừa ngậm tẩu thuốc vừa hỏi Etsuko ngủ có ngon không. Lúc ấy cô đã cảm thấy gì nhỉ? Mỗi đêm tai của lão già này đều vểnh lên hướng về phòng ngủ của Etsuko. Lỗ tai lão lắng nghe dấu hiệu thức giấc trong căn phòng cách một dãy hành lang. Trong lúc mọi người say ngủ thì có một cái tai không ngủ,

giấu đi tiếng thở giống như một con vật cô độc khiến Etsuko phải nhận ra sự thân thiện của nó. Đôi tai của lão già chẳng phải giống như một cái vỏ sò được sự khôn ngoan rửa sạch hay sao? Trên mỗi con người, cái tai chính là bộ phận có hình dáng thú tính nhất, gắn trên người một lão già lại biến thành hóa thân của trí tuệ. Etsuko có phải cũng vì điều này mà cảm thấy sự quan tâm của Yakichi không phải hoàn toàn là khó coi không nhỉ? Có phải cô nghĩ rằng vì lão thông minh mà trong đầu lão sinh ra cảm giác phải yêu thương, chăm sóc người khác không nhỉ?

Tiếng thơm gì đó cũng chỉ là trò dối trá. Yakichi đứng đằng sau Etsuko, nhìn lên tấm lịch treo tường.

“Cái gì mà luộm thuộm thế này. Một tuần rồi vẫn y nguyên như cũ,” lão nói.

Etsuko quay đầu lại một chút rồi nói.

“Vâng, xin thứ lỗi ạ!”

“Đừng có nói xin lỗi kiểu ấy chứ.”

Lão vừa lẩm bẩm bằng âm điệu như thể tâm trạng đang rất tốt vừa lắng nghe âm thanh xé từng tờ lịch. Âm thanh đó rồi cũng đến lúc dừng lại. Bờ vai của Etsuko đột nhiên bị ôm lấy, cảm giác bàn tay lạnh lẽo như ống tre luồn vào trong ngực mình. Cô có chút phản kháng, nhưng không kêu lên tiếng nào. Không phải là không thể kêu mà là không kêu.

Trong một khắc, sự buông xuôi của Etsuko, sự trụy lạc đơn thuần, sự lười nhác, tất cả sẽ được lý giải như thế nào đây? Etsuko muốn đón nhận việc này giống như người đang khát phải uống ngụm nước vừa đục ngầu vừa nổi váng gỉ sắt sao? Chắc chắn là không phải như vậy. Etsuko không khát. Sống trong tâm trạng không hi vọng vào bất cứ thứ gì đã trở thành đặc tính của Etsuko. Cô muốn quay trở lại căn cứ địa kiêu hãnh đáng sợ của mình chính là căn bệnh truyền nhiễm và bệnh viện chuyên chữa bệnh truyền nhiễm. Vì thế cô đã đến làng Maiden - một nơi tương tự như thế... Có lẽ Etsuko uống thứ nước đó theo quy luật tự nhiên, giống như người sắp chết đuối vô tình uống nước biển. Sống mà không hi vọng vào điều gì tức là đánh mất đi quyền được lựa chọn. Đã nói như thế tức là phải uống cạn, nước biển cũng phải uống cạn...

Nhưng sau đó, không thể nhìn ra ở Etsuko có biểu hiện khổ sở của người đàn bà sắp chết đuối. Cho đến lúc chết, cái chết vì đuối nước của cô có lẽ đã phớt lờ những kẻ xung quanh. Cô không hét lên. Trở thành người đàn bà tự tay bịt kín miệng mình.

Ngày 18 tháng Tư là ngày lên núi. Tại vùng này, đó cũng chính là ngày đi ngắm hoa. Ai cũng nghỉ cả ngày. Cả gia đình cùng nhau đi quanh núi để thăm hoa anh đào.

Trừ Etsuko và Yakichi, gần đây mọi người trong gia đình Sugimoto đều chán ngấy ăn vụn măng gọi là *jami*. Vốn dĩ lão tá điền Okura sẽ chất số măng đang được giữ trong kho lên xe đẩy đem ra chợ bán. Tùy chất lượng mà chia ra làm loại một loại hai

và loại ba. Giá cả được quyết định dựa theo chất lượng. Sau khi chất măng lên xe, đem ra chợ bán thì phải dọn dẹp nhà kho. Bởi vậy mà quét ra vô số măng vụn. Những người nhà Sugimoto từ tháng Tư cho đến tháng Năm phải ăn hết một vạc măng vụn này.

Ngày lên núi sẽ là một ngày tuyệt vời. Cơm hộp nhiều tầng được sắp xếp đẹp mắt, tấm trải bằng vải hoa cũng được mang theo. Cả nhà dẫn nhau đi chơi núi. Đứa con gái lớn của Asako đang là học sinh tiểu học trường làng, rất vui vì hôm ấy trường học cũng nghỉ.

Etsuko nhớ ra... Ngày hôm đó là một ngày ngập tràn cảnh sắc mùa xuân trong trẻo giống như bức tranh minh họa trong sách tập đọc ở trường tiểu học. Mọi người trở thành nhân vật trong bức tranh trong trẻo ấy. Hoặc là chính họ tự mình tiếp nhận vai trò đó.

Trong không khí có mùi phân bón tràn đầy sự mến khách. Tình bằng hữu của những người ở quê có lẽ cũng đượm cái mùi phân bón này. Lại có rất nhiều côn trùng bay đến. Bọ cánh cứng, ong mật, và cả tiếng vo ve của lũ bọ cánh mềm, cơn gió bị nhấn chìm trong ánh nắng huy hoàng. Trong gió có những cánh nhạn phấp phới ở phía thình không... Buổi sáng lên núi, ai cũng cực kì bận bịu chuẩn bị. Etsuko vừa làm xong cơm hộp sushi năm loại ngũ cốc, từ phía trong chấn song cửa sổ nhìn thấy con gái đầu của Asako đang chơi một mình trên khoảng sân lát đá. Bởi thắm mỹ nghèo nàn của người mẹ mà cô bé đang mặc một chiếc áo khoác màu vàng trơn giống như màu hoa cải. Ngồi xồm, cúi

đầu. Đứa bé gái tám tuổi ấy đang làm cái gì vậy? Nhìn kỹ ra thì trên mặt sân lát đá đặt một cái ấm sắt đang phả hơi nóng. Nobuko tám tuổi nhìn chăm chú vào thứ đồ đang chuyển động giữa kẽ đất và đá.

Rót nước nóng vào trong cái tổ này sẽ nổi lên rất nhiều kiến. Bao nhiêu là kiến giãy giụa khi nước nóng nhấn chìm cửa vào tổ. Đứa bé tám tuổi, mái đầu tóc ngắn rụt xuống giữa hai đầu gối, nó chẳng nói năng gì cứ thế nhìn chăm chăm. Hai tay ôm má, tóc rũ xuống má cũng không buồn vén lên.

Khi nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng Etsuko bỗng thấy dễ chịu. Asako đã chú ý đến việc cái ấm sắt biến mất liền đứng ở cửa bếp gọi con gái. Etsuko nhìn vào bóng lưng nhỏ bé nơi có vạt áo khoác vàng hoa cải đang lật lên của Nobuko, cảm thấy như đang nhìn một hình bóng nào đó của chính bản thân mình.

Từ hôm đó Etsuko có chút yêu mến đứa bé tám tuổi, có nét mặt khó coi giống như mẹ nó, bằng tấm lòng của một người mẹ.

Đến lúc khởi hành thì gặp chút rắc rối về việc chọn người ở lại trông nhà. Cuối cùng thì Etsuko đưa ra một ý kiến thỏa đáng, Miyo chấp nhận ở nhà. Etsuko có chút kinh ngạc khi ý kiến ngẫu nhiên của mình được chấp nhận một cách vui vẻ như thế. Sự thực thì lý do không phải quá đơn giản sao? Chỉ bởi vì ý kiến của cô được Yakichi ủng hộ mà thôi.

Ra khỏi đất nhà Sugimoto, mọi người xếp thành một hàng dọc rồi đi đến con ngõ nhỏ dẫn sang làng bên. Khi đi ra khỏi chỗ đó, điều khiến Etsuko giật mình chính là phản ứng ghê tởm một

cách rất nhạy cảm khi vô ý đã cùng với họ biến thành một gia đình kiểu như thế này. Phản ứng mẫn cảm mang bản chất động vật này đến từ việc ngửi mùi và tiếp xúc thông thường, giống như kiến thợ đối với kiến thợ của tổ khác, kiến chúa đối với kiến thợ, kiến thợ đối với kiến chúa. Lẽ nào lại không bị chú ý. Không có chứng cứ nào cho thấy họ đang bị để ý... Tuy nhiên, một hàng người theo thứ tự ngẫu nhiên, Yakichi, Etsuko, Kensuke, Chieko, Asako, Nobuko (đứa con trai năm tuổi Nastuo được để ở nhà cho Miyo trông), cuối cùng là Saburo, lúc ấy đang cõng trên vai một bọc đồ lớn bọc trong tấm vải in hình những dây leo hoa cỏ, có vẻ quá nổi bật.

Họ đã đi quá một chút qua nơi giáp ranh phía sau nhà. Chỗ đó, từ trước chiến tranh Yakichi đã trồng nho, sau chiến tranh, việc trồng trọt gác lại, trở thành mảnh đất bị bỏ hoang. Trên mảnh đất rộng hơn ba nghìn mét vuông này thì có hơn một nghìn mét vuông là rừng đào thấp, không được ai chăm sóc, nở đầy hoa. Số đất còn lại là ba căn nhà kính nghiêng ngả do bão, các tấm kính đã vỡ, bốn bức tường kính trống hoác. Thùng phuy tích nước mưa khô rang. Dây nho mọc tứ tán, đã sớm biến thành thực vật hoang dại... Ánh mặt trời tràn đầy trên rơm rạ vương vãi dưới đất.

“Chỗ này trở nên kinh khủng quá. Phải bỏ tiền ra sửa sang lại mới được.”

Yakichi vừa ấn cây gậy bằng song vào cột nhà kính vừa nói như vậy.

“Bố à, bố lúc nào chẳng nói thế, vậy mà mấy cái nhà kính này cứ như thế này từ lâu lắm rồi.” Kensuke lên tiếng.

“Ý mày là mãi mà tao không có tiền để sửa cái nhà kính này hả?”

“Không phải thế đâu,” Kensuke tiếp tục nói với bộ dạng nhiệt tình, sung sướng. “Tiền ở chỗ bố lúc nào chẳng quá nhiều hoặc quá ít cho việc sửa cái nhà kính này.”

“Ra là vậy. Dù là tiền cho mày đi nữa thì cho nhiều hay ít cũng là chuyện của tao.”

Trong lúc đi ra bên ngoài, họ đến rừng tùng, nơi con dốc có bốn, năm cây anh đào núi mọc lẫn vào những gốc tùng. Vùng quanh đây không nơi nào có những hàng anh đào nổi tiếng nên nói đến chuyện ngắm hoa thì chỉ có thể trải khăn vải dưới vài gốc anh đào núi mà thôi. Từng bóng cây đang bị những người đến trước, có vẻ là nông dân chiếm chỗ. Bọn họ nhìn mấy người nhà lão Yakichi đều gật đầu cúi chào một cách đầy thiện cảm, nhưng nhường chỗ giống như ngày xưa thì không.

Kensuke và Chieko thì thầm với nhau, nói xấu đám người kia. Dưới sự chỉ đạo của Yakichi, họ trải khăn vải ra một góc con dốc đại khái có thể nhìn thấy hoa... Những nông dân thân thiện... Một người đàn ông trông cỡ năm mươi tuổi, đeo cà vạt màu anh đào, mặc áo com-lê kẻ sọc ngang như bàn cờ, có vẻ là đồ nhà nước thanh lý, mang cốc và bình rượu sang mời họ uống. Kensuke cầm lấy cốc rồi uống một cách thoải mái.

Tại sao vậy? Nếu là tôi thì tôi sẽ không uống đâu.

Lúc đó Etsuko vừa nhìn Kensuke vừa ngây ngốc nghĩ. Việc không đáng phải suy nghĩ như vậy cũng khiến cô phải suy nghĩ...

Tại sao anh Kensuke lại đi nhận cái cốc đó. Luôn mồm nói xấu người ta thế mà lại nhận lời mời uống rượu của họ... Nếu thực sự muốn uống rượu thì cho dù có nhận cũng chẳng có gì là lạ. Nhưng mà nhìn thì hiểu, anh ta không hoàn toàn muốn uống. Anh ta thấy người kia không biết vừa bị mình nói xấu mà vẫn đến mời rượu mình, nên cứ vui vẻ mà uống thôi. Một niềm vui vô liêm sỉ, vụn vặt, đầy chán nản. Một niềm vui đáng bị chế giễu. Một niềm vui khiến người khác cười thầm trong bụng. Có những kẻ sinh ra chỉ có vai trò duy nhất như thế, nên có lẽ chính thần thánh cũng thích làm những việc chẳng ích lợi gì chẳng?

Rồi đến lượt Chieko cũng cầm lấy cốc. Lý do duy nhất chính là bởi vì chồng cô ta đã uống.

Etsuko từ chối. Lại thêm một lý do nữa. Lý do bị đồn là người đàn bà lập dị lại tăng lên.

Đối với sự hòa hợp của gia đình trong ngày hôm nay, cảm giác trật tự méo mó đã đạt thành. Etsuko không hẳn cảm thấy mất hứng thú hoàn toàn với mọi thứ. Sự vô cảm của bản thân ở bên cạnh sự phấn khởi không biết biểu lộ ra ngoài của Yakichi giống như hai vật thể, cô thỏa mãn với mối quan hệ vô cảm đó. Im lặng không phải là không có ai nói chuyện mà chính là cô đang thỏa mãn với bộ dạng buồn chán của Saburo. Ngược lại với vẻ ta đây biết tuốt của vợ chồng Kensuke là Asako trong bộ dạng

một người mẹ đàn độn, điều này cũng khiến cô thỏa mãn. Không ai khác ngoài Etsuko tạo ra trật tự này.

Nobuko cầm một bông hoa dại nhỏ xinh, đến tựa vào đầu gối Etsuko. Bông hoa này là hoa gì nhỉ, cô bé hỏi bác dậu của mình như vậy. Etsuko cũng không biết hoa này là hoa gì nên đã hỏi Saburo. Saburo liếc qua bông hoa rồi ngay lập tức trả nó về tay Etsuko.

“Vâng, đây là hoa Murasuzume ạ,” cậu trả lời.

Cánh tay đẹp đẽ của cậu trả lại bông hoa cho Etsuko còn khiến cô bất ngờ hơn cả cái tên kì lạ của loài hoa này. Chieko là người thính tai, cô ta nghe được cuộc trao đổi liền nói.

“Cái cậu này lúc nào cũng trưng ra khuôn mặt tỏ ra không biết gì, thế mà cái gì cũng biết. Hát một bài ca của Thiên Lý giáo đi. Cậu thuộc lòng được, thật khiến tôi khâm phục đấy.”

Saburo cúi mặt, má đỏ bừng.

“Này, hát đi chứ, có gì đâu mà ngại, hát đi.”

Chieko vừa nói vừa với tay lấy một quả trứng luộc.

“Nào, hát đi tôi sẽ cho cậu quả trứng này.”

Saburo liếc nhìn quả trứng nằm trên ngón tay đeo nhẫn ngọc thạch rẻ tiền của Chieko. Trong đôi mắt đen như mắt một chú chó con, lóe lên một tia sáng sắc bén. Và cậu nói:

“Không cần quả trứng. Tôi sẽ hát.”

Sau đó cậu lại mỉm cười như muốn xin lỗi.

“...mọi thứ trên thế giới này...”

“Trước đó là gì nhỉ?” Chieko hỏi.

“...mở rộng tầm mắt ạ.”

Rồi cậu quay lại với biểu hiện có vẻ quá nghiêm túc, vừa phóng tầm mắt về phía làng bên, nhìn bao quát tất cả phong cảnh nơi đó vừa ngâm nga từng lời hát giống như đang tuyên thánh chỉ. Làng bên là một thung lũng nhỏ. Trong chiến tranh, nơi đó có đặt căn cứ địa của đội không quân thuộc biên chế lục quân. Từ ngôi nhà trông có vẻ cơ bắp đó, đám tướng tá sẽ đi đến sân bay “Ao đom đóm”. Ven con suối cũng có nhiều cây anh đào. Một trường tiểu học có khoảng sân nhỏ, ở đó cũng có anh đào. Nhìn thấy hai, ba đứa trẻ đang đu mình trên thanh xà ở sân cát. Bóng dáng chúng giống như những vụn chỉ bị gió làm vón lại thành cục.

Saburo đang ngâm nga bài hát như thế này.

Mở rộng tầm mắt nhìn vào mọi thứ trên thế giới này,

Không thể hiểu hết những điều trong lòng

là đương nhiên và chưa từng cất lời hỏi

Không cần nhưng không phải là không thể

Mỗi lần như thế đều có thánh thần hiện lên ở phía sau ta đọc lên một điều gì đó.”

“Bài hát này lúc chiến tranh bị cấm nhỉ? Nhìn vào thế giới mà không hiểu hết được. Nói như thế, chẳng phải bao gồm cả

Hoàng đế trong ấy sao. Quá logic ấy chứ. Bởi vậy mà bị cục thông tin cấm chỉ,” Yakichi bộc lộ kiến thức uyên thâm của mình.

Ngày lên núi đó là một ngày không xảy ra việc gì lớn.

Trong vòng một tuần, Saburo nhận liền ba ngày phép của năm để đi tham gia đại lễ ngày 26 tháng Tư của giáo hội Thiên Lý giáo. Cậu sẽ gặp mẹ ở giáo hội quê nhà rồi từ đó hành hương đến thánh đường. Etsuko chưa bao giờ đến giáo hội Thiên Lý giáo. Nhưng cô nghe được một câu chuyện rằng: Ở trung tâm thánh đường tráng lệ xây dựng bởi sự đóng góp công sức gọi là Hinokishin và sự quyên góp tiền bạc của các tín đồ, có một cái đài gọi là đài Cam Lộ. Trên đài này, vào ngày tận thế sẽ có rượu tiên rơi xuống. Trên mái có một cái lỗ thông thẳng lên trời giống như một cái giếng trời, vào mùa đông có rất nhiều tuyết rơi xuống lẫn vào trong gió. Cái tên Hinokishin, nghe ra có cảm giác về hương thơm mới mẻ của một loại cây, mang âm hưởng hạnh phúc của lao động và niềm tin tươi sáng vào tôn giáo. Người già không còn khả năng lao động, sẽ bọc một ít đất trong khăn tay mang đến.

Việc này cũng chẳng quan trọng. Dù sao đi nữa, trong ba ngày Saburo đi vắng, cảm giác mà sự vắng mặt ấy mang đến đối với tôi mà nói có cái gì đó thật mới mẻ đang hiện diện ở khắp nơi. Giống như người làm vườn sau khi tận tâm vì công việc liền thưởng thức sức nặng của quả đào đẹp để đặt lên bàn tay. Tôi cũng đặt lên bàn tay và thưởng thức sự thiếu vắng cậu ấy. Trong ba ngày ấy, nếu nói là có chút buồn bã thì tuyệt đối là không

đúng. Sự vắng mặt này chính là sức nặng tươi mới khi những khiếm khuyết đã được bổ sung. Đó là hạnh phúc. Ở mọi nơi trong nhà, tôi đều có thể phát hiện ra sự vắng mặt của cậu ấy. Trong vườn, trong phòng làm việc, trong bếp, trong cả phòng ngủ của cậu ấy nữa.

Ở cửa sổ trong phòng ngủ của Saburo có cái chăn đã phơi khô. Là một cái chăn bông thô mỏng, hoa văn kẻ sọc dọc. Etsuko đi hái rau cải ngọt ở cánh đồng phía sau nhà để làm món rau trộn vùng cho bữa tối. Phòng ngủ của Saburo ở hướng tây bắc, buổi chiều sẽ bị mặt trời chiếu vào. Ánh nắng tràn vào mọi chỗ trong căn phòng, chiếu vào cả tấm rèm rách nát ở tận trong góc. Khi đó Etsuko không dừng lại chỉ để đơn giản nhìn vào bên trong... Một mùi hương thoang thoảng trôi nổi vào trong vắng mặt trời đang di chuyển dần về hướng tây, thứ mùi của một con vật non nớt đang cuộn mình ngủ trong ánh nắng cuốn hút cô. Rồi cô bước vào căn phòng, đứng bên cạnh chiếc chăn một cách rất tự nhiên. Trên chiếc chăn còn lưu lại dấu vết của mồ hôi và cái ghét bóng lên dưới ánh nắng, hít hà mùi cơ thể người đọng lại giống như mùi da thuộc của lớp vải thô cứng đã sờn. Trong một khoảnh khắc, cô như tồn tại bên trong tất cả. Rồi như chạm vào một vật thể sống, cô ấn vào đó bằng ngón tay một cách đầy nâng niu. Thứ bông phồng lên dưới ánh nắng đáp trả ngón tay cô bằng lực đàn hồi sinh ra từ hơi ấm bị giam hãm. Etsuko bước chân rời đi, chậm chậm xuống từng bậc đá dưới bóng cây dẻ gai, kéo dài đến tận phía sau cánh đồng.

...

Và Etsuko lại chậm chậm rơi vào giấc ngủ khó nhọc.

Chương 3

Tổ chim nhạn trống không. Hôm qua vẫn thấy chúng còn ở trong tổ.

Căn phòng của vợ chồng Kensuke có cửa sổ ở cả hướng đông và hướng nam. Mùa hè, gia đình chim nhạn làm tổ trên mái hiên chỗ cửa chính, từ cửa sổ hướng đông có thể nhìn thấy một khung cảnh rất đầm ấm.

Etsuko đến phòng Kensuke trả lại quyển sách đã mượn, lúc dựa vào lan can liền chú ý đến việc gia đình chim nhạn đã không còn trong tổ nữa, bất giác nói:

“Chim nhạn bay mất rồi nhỉ?”

“Tuyệt nhất là hôm nay có thể nhìn thấy thành Osaka, suốt mùa hè không khí âm u, chẳng nhìn thấy gì cả.”

Kensuke này giờ vẫn nằm dài đọc sách, vừa nói vừa úp cuốn sách đang đọc dở, đứng dậy mở rộng cửa sổ hướng nam rồi chỉ vào đường chân trời phía đông nam.

Nếu nhìn từ đây, đương nhiên là không thể nhìn thấy toàn bộ tòa thành được xây trên nền đất chắc chắn nằm ở phía ấy. Thay vào đó, có thể thấy nó nổi lên trên đường chân trời. Một tòa thành lơ lửng. Lúc không khí trong sạch, thứ giống như tinh

thần của tòa thành như bước ra từ thực thể của chính nó, vươn vai, từ trên cao nhìn bao quát bốn phía quanh mình. Thứ từ xa nhìn thấy được có lẽ là phong thái đó. Trong mắt Etsuko, tháp canh của lâu đài Osaka nhìn giống như bóng dáng của một hòn đảo diệu kì, nơi mà kẻ phiêu lưu lần nào cũng bị ảo ảnh đánh lừa.

Ở đằng đó không có ai sống hay sao? Không chừng ở trong tháp canh bị vùi trong bụi bặm đó vẫn có người.

Đoán là không có ai sống ở đó khiến cô dần bớt căng thẳng. Trí tưởng tượng bất hạnh không thể nào mà không đoán bừa việc có người sinh sống trong tháp canh cổ xưa xa tít tận chân trời ấy hay không... Trí tưởng tượng này lúc nào cũng uy hiếp gốc rễ hạnh phúc trong cô. Gốc rễ đó chính là việc không cần suy nghĩ về bất cứ việc gì.

“Đang nghĩ gì vậy, Etsuko? Nhớ Ryosuke à? Hay là...”

Kensuke vừa ngồi xuống bên cửa sổ vừa nói. Giọng nói này... chưa bao giờ nghĩ đến giọng nói này lại giống giọng nói của một người khác đến vậy... Không hiểu tại sao âm điệu này giống hệt âm điệu trong giọng nói của Ryosuke. Như thể đột nhiên lơ dềnh phòng vệ, Etsuko để lộ suy nghĩ trong lòng.

“Đang nghĩ xem có ai sống trong tòa lâu đài kia không nhỉ?”

Nụ cười có chút lúng túng của cô như kích thích bản tính thích châm chọc của Kensuke.

“Etsuko, xem ra em cực kì yêu quý con người đấy... con người, con người, con người. Em thực sự rất lành mạnh. Cỡ như tôi, chắc là phải thành thật hơn với bản thân mới được... Nếu làm như thế thì...”

Hôm nay Chieko đem bát đĩa bẩn của bữa sáng ra cạnh giếng rửa muện hơn mọi hôm. Xong xuôi, cô ta đi lên cầu thang, rồi đột nhiên đưa cho Kensuke một cái cốc đã bọc lại bằng khăn tay. Ngón giữa của cô treo lòng thòng một bọc nhỏ, nhìn khá lỏng lẻo. Rồi Chieko bỏ vật đó xuống chỗ đầu gối của Kensuke nơi anh ta đang cầm chặt cái cốc lúc nãy trong tay.

“Đến rồi đây.”

“À, Thuốc anh cần đấy à?”

Lúc mở cái bọc ra thì bên trong có một chai thuốc ghi dòng chữ: Himrod's Powder. Thứ thuốc chữa bệnh hen suyễn đặc hiệu của Mỹ này do người bạn làm việc cho một công ty mậu dịch ở Osaka mua giúp rồi gửi đến. Đã nhờ vả từ rất lâu rồi mà không thấy thuốc đến, nên cho tới hôm qua Kensuke vẫn còn lẩm bẩm chửi rửa người đó.

Thấy Etsuko định đứng dậy ra về, Chieko bèn nói:

“Này này, vừa nhìn thấy chị liền muốn về. Là sao thế?”

Nói như thế nhưng mà nếu cứ ở lại thì sẽ nói chuyện gì đây? Etsuko quan sát đại khái rằng: Vợ chồng Kensuke là đại diện cho những con người đang chán nản, có sự ân cần giống như mang một căn bệnh. Hai đặc tính của người nhà quê là thích đồn đại

chuyện của người khác và tỏ ra tử tế một cách gương gạo giống như khoác lên tấm áo ngụy trang cao cấp nhất, trong lúc không để ý, vợ chồng Kensuke đã bị nó nhập vào. Tấm áo ngụy trang cao cấp đó chính là thích cho lời khuyên và thích chỉ trích.

“Nói về việc không thể bỏ qua nhỉ. Bây giờ anh đang cho Etsuko lời khuyên. Bởi thế mà Etsuko muốn bỏ chạy đấy. Có đúng không Etsuko?”

“Không có gì để biện hộ cả... nhưng mà chị cũng có lời khuyên cho em đấy Etsuko. Lời khuyên này tuyệt đối là đúng trên tư cách đồng minh của em. Cũng có thể em sẽ nghĩ là chị xúi bẩy, hoặc là giả vờ khuyên để xúi bẩy không biết chừng...”

“Nói đi, nói đi nào.”

Sự tung hứng qua lại hòa hợp như một đôi vợ chồng mới cưới ấy thực không thể nghe nổi. Kensuke và Chieko bị giam hãm trong một làng quê buồn tẻ, mỗi ngày mỗi đêm đều diễn vở kịch gia đình tân hôn không có nhân vật chính.

...Bọn họ lặp đi lặp lại một vai diễn đã quen, lặp đi lặp lại những buổi biểu diễn thành công, chưa bao giờ hết hứng thú. Cũng không hề nghi ngờ vai trò của mình. Cho dù đến lúc đầu bạc răng long vẫn kẻ tung người hứng vô cùng hòa hợp, đó không phải gọi là chim liền cánh cây liền cành hay sao?

...Etsuko không thèm để ý, quay lưng lại với vợ chồng Kensuke rồi đi xuống cầu thang.

“Cứ đi là xong chuyện sao?”

“Vâng, em muốn dẫn Maki đi dạo, lúc trở về sẽ lại đến ạ.”

“Em đúng là người có ý chí như sắt thép,” Chieko nói.

Buổi sáng của một ngày nông nhàn. Việc thu hoạch vẫn nằm tĩnh lặng nghỉ ngơi đâu đó sâu bên trong tiết trời này. Yakichi đã đi làm việc ở vườn lê. Hôm nay là ngày Thu phân nên Nobuko được nghỉ học. Asako vừa cùng Natsuo đi bộ, vừa dắt theo Nobuko đến nơi cấp phát đồ trong làng để lấy đồ dùng cho trẻ con. Miyo lặng lẽ dọn dẹp từ phòng trong ra đến phòng ngoài, từ phòng ngoài vào đến phòng trong. Etsuko cởi dây xích con chó Maki vốn đang bị buộc dưới bóng cái cây bên cửa bếp.

Đi ra đường lớn Minoo, làm một vòng sang tận làng bên thì sao nhỉ? Yakichi nói rằng khoảng năm Chiêu Hòa thứ 10, khi lão một mình đi trên con đường này, cho đến khi ra đến tận đường lớn vẫn luôn bị một con cáo theo sát phía sau... Nói vậy nhưng cũng phải tốn đến hai tiếng. Đến nghĩa trang?... Chỗ đó lại gần quá.

Maki truyền sự rộn ràng của nó qua dây xích đến tay Etsuko. Cô giao phó việc quyết định hướng đi cho nó. Vào đến trong rừng hạt dẻ, tiếng ve sâu mùa thu vang vọng khắp cánh rừng. Những tia sáng mặt trời lóng lánh rơi xuống. Nấm shiba bị phát hiện bên dưới những phiến lá khô. Yakichi nói nấm shiba trong cánh rừng này chỉ dành riêng cho lão và Etsuko. Nobuko ngây thơ không biết gì, hái nấm làm đồ chơi liền bị lão đánh.

Trong những ngày nông nhàn, việc nghỉ ngơi cứ như bị cưỡng bức, mang đến cho trái tim của Etsuko sự nặng nề giống

như những kẻ khỏe mạnh tự tưởng tượng ra bệnh tật rồi ép mình nghỉ ngơi. Chúng mất ngủ ngày càng trầm trọng. Trong những ngày này, cô phải sống như thế nào đây? Sống cho hiện tại là những ngày dài đơn điệu ư? Hay là nhìn lại quá khứ để sự khổ đau đã qua càng làm hiện tại trước mắt tồi tệ hơn? Etsuko chỉ có thể dùng ánh mắt giống như cô học sinh mới tốt nghiệp không bao giờ có được một thứ gọi là kì nghỉ nữa để nhìn vào sự nhàn rỗi rục rờ trôi nổi bên trên thời tiết, bên trên phong cảnh... Nhưng mà đối với cô, nói như vậy cũng không hoàn toàn đúng. Từ thời học sinh, Etsuko đã cực kì ghét nghỉ hè. Đối với cô, nghỉ hè hoàn toàn chỉ là nghĩa vụ. Nghĩa vụ phải tự mình đi bộ, tự mình mở cửa, tự mình lao vào ánh nắng bên ngoài. Với một người từ khi còn nhỏ, chưa từng tự đi tất hay tự mặc đồ như thế thì ngôi trường mỗi ngày bị cưỡng ép đến cũng có thể trở thành một nơi thoải mái, tự do...

Cho dù cố vui vẻ với việc đến trường chỉ để quên đi sự căm ghét kì nghỉ, hậu quả phải gánh chịu sẽ là biến bản thân trở thành nô lệ của sự chán chường đúng thời điểm, vậy thì chút tươi sáng khắc nghiệt có được trong những ngày nông nhàn này nên định nghĩa là gì? Có điều gì đó đang xúi giục Etsuko. Cơ khát giống như thúc ép nghĩa vụ uống nước thông thường phải làm với bản thân. Cơ khát của kẻ say khướt vừa muốn uống nước lại vừa sợ nôn ra nếu uống.

Thứ vật liệu tạo nên tất cả cảm giác đó có ở trong cơn gió đang thổi qua rừng hạt dẻ. Một cơn gió đã mất đi hoàn toàn sự điên cuồng của bão. Bây giờ cơn gió ấy chỉ khẽ thổi dài, làm xào

xạc tán cây, giống như điệu bộ của một tên đàn ông chuyên đi dụ dỗ phụ nữ chạy theo mình... Từ ngôi nhà của người tá điền, nghe văng vẳng tiếng rìu chặt củi. Một, hai tháng nữa sẽ bắt đầu việc đốt than. Bên bìa rừng có chôn cái lò than nhỏ mà lão tá điền Okura vẫn dùng để đốt than cho nhà Sugimoto dùng.

Maki kéo Etsuko đi loanh quanh khắp rừng. Dáng đi uể oải như một bà bầu của cô thành ra bị ép buộc trở nên hoạt bát. Cô lúc nào cũng mặc đồ truyền thống. Bên đường có nhiều cây đã chặt bỏ phần thân, chỉ còn gốc trơ trọi. Vì sợ áo vướng vào gốc cây bị rách, vừa chạy Etsuko vừa kéo tà áo lên một chút.

Con chó đang bận rộn đánh hơi. Có thể nhìn thấy xương sườn của nó chuyển động do việc hít thở điên cuồng.

Ở một khoảnh rừng có chỗ đất đang đùn lên, nhìn rất giống dấu vết của chuột chũi. Bất giác Etsuko cũng đảo mắt tìm kiếm xung quanh cùng con chó. Bởi vì đột nhiên hít hà nên cô ngửi thấy một chút mùi mồ hôi người. Saburo đang đứng đó. Con chó mừng rỡ chạy đến bá lên vai cậu, nhiệt tình liếm mặt.

Một bên tay đỡ cái cuốc trên vai. Saburo đẩy Maki xuống bằng bên tay kia nhưng con chó cứ cố gắng bám vào vai cậu như thể không ai có thể dừng nó lại được.

“Cô chủ, kéo cái xích đi,” cậu nói.

Etsuko cuối cùng cũng giật mình nhận ra liền kéo cái xích.

Sự lơ đãng trong một khoảnh khắc chớp nhoáng chỉ thu vào mắt có hình ảnh cái cuốc được cậu vác bên vai phải, vì cơ thể

rung lên khi đẩy con chó xuống mà cái cuốc cũng chuyển động theo. Trên cuốc, bùn đã gần khô, mũi kim loại sắc bén ánh lên sắc xanh, nhảy nhót trong ánh mặt trời xuyên qua tàn cây.

Nguy hiểm đấy! Nhỡ lưỡi cuốc đó rơi vào tôi thì sao?

Trong khi ý thức được sự nguy hiểm rõ ràng như thế, Etsuko lại yên tâm một cách kì lạ, cơ thể trở nên bất động chỉ hỏi Saburo rằng:

“Đi trồng cây ở đâu đấy?”

Bởi vì cô đứng im nên Saburo cũng không bước tiếp. Hai người cứ thế nói chuyện. Nếu quay người lại thì nhất định sẽ bị Chieko từ tầng hai nhìn thấy cảnh hai người đang sóng đôi. Nếu cô đi lên phía trước, Saburo sẽ phải quay người lại. Việc Etsuko cứ đứng im thế nói chuyện là kết quả của kế hoạch cô vừa nhanh chóng tính toán trong đầu.

“Ở ruộng cà tím ạ. Vừa thu hoạch cà xong đã ngay lập tức muốn trồng vụ tiếp theo.”

“Mùa xuân sang năm trồng cũng được mà.”

“Vâng, nhưng đang lúc rảnh rồi thế này...”

“Cậu đúng là người yêu công việc thái quá đấy.”

“Vâng ạ...”

Etsuko nhìn chằm chằm vào cái cần cổ cháy nắng, uyển chuyển của Saburo. Bởi nội tâm quá sức nồng nhiệt đó, cậu không thể nào mà không vác cuốc lên ngay cả khi đáng lẽ được

ngủ nghỉ. Cô yêu thích mặt tính cách đó bên trong con người cậu. Saburo là một người trẻ tuổi, năng lực cảm thụ vẫn chưa phong phú, nhưng giống cô, cậu cũng đang suy nghĩ về sự phiến toái của những ngày nghỉ.

Bất giác Etsuko nhìn thấy Saburo đi một đôi tất rách bươm bên trong chiếc giày lao động.

Đến lúc này, những người nói xấu tôi sẽ nghĩ gì nếu biết tôi vẫn ngập ngừng khi tặng một đôi tất cho người khác? Những người trong làng đồn rằng tôi là một người phụ nữ phóng đãng. Thế mà họ còn làm ra hành vi đồi bại gấp mấy lần tôi bằng thái độ dửng dưng. Sự ngập ngừng khổ sở này của tôi từ đâu mà đến? Tôi cũng chẳng hi vọng điều gì từ việc tặng hai đôi tất này cả. Trong lúc phớt lờ mọi chuyện thì một buổi sáng nào đó, tôi sẽ chấp nhận việc thế giới đang thay đổi. Buổi sáng đó, buổi sáng thuần khiết, không tạp niệm đó, đến quanh đây sớm một chút cũng tốt. Một buổi sáng không thuộc sở hữu của ai, không đến bởi kì vọng của ai... Tôi tồn tại trong vô vọng. Tôi còn mơ thấy hành vi của mình phản bội mình, xoi mói mình đến tận gốc rễ. Hành vi của một bản thân tôi không nổi bật, thực sự tầm thường.

Đúng rồi, tối hôm qua, chỉ nghĩ về việc đưa cho Saburo hai đôi tất cũng đủ an ủi tôi rồi... Không phải bây giờ... Nhận tất rồi cậu ấy sẽ như thế nào?... Cậu ấy sẽ cười có chút xấu hổ, rồi nói: "Cảm ơn cô ạ!" phải không nhỉ? Sau đó sẽ quay lưng, chẳng nói gì mà đi luôn... Đó là điều ai cũng có thể đoán ra. Tôi sẽ trở nên cực kì đáng thương.

Trước khi vướng phải sự lựa chọn khổ sở này, tôi đã bần khoăn trong nhiều tháng trời, không một ai biết được. Từ đại lễ mùa xuân của Thiên Lý giáo vào cuối tháng Tư, tháng Năm rồi tháng Sáu... Mùa mưa dài, tháng Bảy, tháng Tám... Mùa hè khắc nghiệt, và tháng Chín... Tôi muốn nhăm nháp một sự thừa nhận vừa khắc nghiệt vừa đầy sợ hãi, giống như đã từng nhăm nháp cái chết của chồng. Những cảm giác đó chính là hạnh phúc.

Rồi suy nghĩ của Etsuko tự nhiên thay đổi.

Tuy vậy, tôi vẫn hạnh phúc. Ai cũng không có quyền phủ nhận hạnh phúc của tôi.

...Etsuko cố tình đi lên trước, móc trong tay áo ra hai đôi tất.

“Cái này cho cậu. Hôm qua tôi đi bách hóa Hankyu, vì nghĩ đến cậu nên tôi đã mua đây.”

Trong chốc lát, Saburo chăm chú nhìn vào gương mặt Etsuko có vẻ ngờ vực. Nói là cậu “có vẻ ngờ vực” nhưng thực ra đó chính là suy đoán của Etsuko. Trong ánh nhìn ấy chắc chắn có một câu hỏi đơn thuần. Chẳng có nửa điểm hoài nghi nào. Cậu không lý giải nổi việc người phụ nữ lớn tuổi hơn mình, lúc nào cũng lạnh lùng này tự nhiên lại tặng tất cho mình... Cậu nghĩ rằng mình cứ im lặng mãi như thế này thì thật là không phải. Cậu mỉm cười, lau đôi tay đầy bùn vào mông quần rồi nhận lấy hai đôi tất.

“Cảm ơn cô ạ.”

Vừa nói cậu vừa chụm gót đôi giày lao động lại, gập người cung kính. Khi cậu gập người xuống, một cách tự nhiên theo thói quen, gót chân chụm lại như vậy.

“Đừng nói với ai là tôi cho cậu nhé,” Etsuko nói.

“Vâng,” Saburo trả lời.

Và cậu thản nhiên đút hai đôi tất mới vào túi quần, sau đó đi về.

Mọi việc chỉ có thế. Không có chuyện gì xảy ra cả.

Hi vọng của Etsuko từ tối hôm qua, chỉ có thế này thôi ư? Chắc chắn là không phải như vậy. Đối với cô, chuyện vật vãnh này được dự tính cẩn thận, được lên kế hoạch chu đáo giống như một nghi lễ. Bên trong con người cô, lấy chuyện vật này làm ranh giới, một sự biến dạng nào đó chắc chắn sẽ xảy ra.

... Trên trời quá nhiều mây. Cánh đồng tràn đầy bóng mây, ý nghĩa của phong cảnh trở nên hoàn toàn thay đổi.

Cho dù là con người, nhìn qua thì sự thay đổi kiểu này được cho là dấu hiệu của sự tồn tại. Thực tế thì chỉ bằng việc thay đổi một chút cách nhìn nhận, con người có thể biến đổi thành bất cứ người nào khác. Etsuko kiêu ngạo đến mức tin rằng cô chỉ ngồi một chỗ mà vẫn có sự thay đổi như thế. Một chủng loại thay đổi không thể hoàn thành được nếu đôi mắt con người không biến thành đôi mắt lợn rừng... Cô vẫn chưa chịu thừa nhận. Chỉ dùng đôi mắt của con người mà nhìn nhận, cho dù

thay đổi cách nhìn đến mức nào cũng chỉ nhận được những câu trả lời giống nhau.

...Đó là một ngày đột nhiên trở nên bận rộn. Một ngày thật kì diệu.

Etsuko đi xuyên qua rừng hạt dẻ, đến bờ kè nhiều cỏ bên cạnh con suối. Gần đó là chiếc cầu gỗ nối vào nhà Sugimoto. Bên bờ kia con suối là hàng trúc ken dày. Con suối này cùng với dòng chảy nhỏ bên cạnh nghĩa trang, đột nhiên đưa nước chảy theo một góc vuông rồi hướng về cánh đồng bao la phía tây bắc.

Maki nhìn xuống mặt suối tru lên. Nó chạy xuống suối nghịch nước, rồi lại sửa bọn trẻ con đang bắt cá diếc bằng lưới. Lũ trẻ con đồng thanh chửi bới con chó già, mặc dù không nhìn thấy, nhưng chúng cũng đoán ra người phụ nữ im lặng đang cầm xích chó là ai, rồi chúng gào lên những lời xấu xa giống như lời cha mẹ mình về người đàn bà còn trẻ đã góa chồng. Etsuko đứng im lìm trên bờ kè, lũ trẻ vừa vung vẩy giỏ cá vừa ùa lên, sau đó chúng chạy tán loạn mất dạng vào khoảng rừng trúc đang chìm trong ánh nắng. Chỉ còn thấy bóng dáng chúng qua những cụm lá trúc rung nhẹ theo từng bước chạy. Một lúc sau, ở xung quanh đó lá trúc vẫn còn rung rinh.

Bên phía đối diện rừng trúc đột nhiên vang lên tiếng chuông xe đạp. Tới sát cây cầu gỗ, người bưu tá nhảy xuống xe. Đó là một người tầm bốn năm, bốn sáu tuổi. Ông ta có cái tật thích xin xỏ, khiến mọi người cảm thấy rất phiền phức.

Etsuko đi về phía ông ta rồi nhận điện báo. Người bưu tá nói, nếu không mang theo con dấu thì ký tên cũng được. Ở vùng quê này, việc ký tên bằng tiếng Anh cũng đã thông dụng. Người bưu tá nhìn chăm chú vào cái bút bi ngòi nhỏ của cô.

“Cái này là bút gì vậy?”

“Bút bi đấy. Đồ rẻ thôi mà.”

“Nhìn lạ nhỉ, cho tôi xem một chút.”

Ông ta cứ tấm tắc khen mãi, gần như muốn mở miệng ra xin. Chẳng chút ngập ngừng, Etsuko đưa nó cho ông ta rồi đi lên bậc đá, trong tay cầm bức điện báo của Yakichi. Cô thật là kì lạ nhỉ? Chỉ có mỗi việc đưa hai đôi tất cho Saburo mà cũng thấy khó khăn đến vậy thế mà khi lão bưu tá xin xỏ cái bút bi liền cho ngay... *Chắc chắn là điều đó. Nếu không phải là yêu đi chẳng nữa thì người với người cũng có thể kết nối với nhau, cùng nhau vui vẻ. Thậm chí ngay cả khi không phải là tình yêu chẳng nữa.*

Điện thoại nhà Sugimoto cùng với cây piano của hãng Bechstein đều đã bị bán đi hết, nên trong những trường hợp cần liên lạc công việc không mấy gấp gáp từ Osaka thì điện báo được sử dụng thay cho điện thoại. Những người nhà Sugimoto cũng đã học được thói quen không cảm thấy bất ngờ khi nhận được điện báo lúc đêm khuya. Vừa mở tấm điện báo này ra, sắc mặt Yakichi đột nhiên trở nên vui vẻ. Người gửi là Bộ trưởng Miyahara Keisaku. Ông ta là đàn em của Yakichi, là giám đốc kế nhiệm của công ty Thương thuyền Kansai, từ sau chiến tranh đã bước chân vào chính giới. Để chuẩn bị cho việc tuyển cử, ông ta

đang đi du thuyết khắp nơi, hiện trên đường hướng về Kyushu. Vì có khoảng nửa ngày rảnh rỗi nên buổi chiều tối sẽ đến thăm Yakichi tầm ba, bốn mươi phút... Việc quá bất ngờ như thế, ngày đến thăm lại chính là ngày hôm nay.

Thỉnh thoảng có mấy người làm việc ở hợp tác xã nông nghiệp ghé qua phòng làm việc của Yakichi. Hiện giờ tiết trời vẫn nóng thế mà người đàn ông đi loanh quanh kiểm tra tình hình cấp phát, mặc một chiếc áo jacket cầu thả như thể mặc áo bông kiểu Nhật. Sự tham nhũng của nhân viên tiền nhiệm do Đoàn thanh niên nắm giữ rất kinh khủng nên mùa hè năm nay đã tổ chức bầu lại nhân viên mới. Người đàn ông này chính là nhân viên mới đã thông qua tuyển cử mà nhận trách nhiệm công việc. Công việc của anh ta là đi loanh quanh lắng nghe ý kiến của những người trước đây là địa chủ. Địa phương này vốn dĩ ủng hộ đảng Bảo thủ nên anh ta tin tưởng rằng sự khôn ngoan trong đối nhân xử thế chính là phong cách hành xử quan trọng nhất thời nay.

Vừa nhìn thấy gương mặt tràn đầy vui vẻ của Yakichi sau khi đọc điện báo, anh ta liền hỏi thăm Yakichi rằng đó là thông báo gì vậy. Không muốn bị người khác hỏi về chuyện riêng của mình, Yakichi có chút lưỡng lự, tuy nhiên kết cục cũng buộc phải nói ra. Sự kiềm chế trên mức cần thiết chính là thuốc độc với cơ thể già nua của lão.

“Điện báo ngài Bộ trưởng Miyahara sẽ đến chơi nhà, là chuyến thăm với tư cách bạn bè thôi, đừng nói cho ai trong làng biết nhé. Ông ấy muốn đến để thư giãn nên nếu ông ta cảm thấy

phiên lòng thì tôi cũng áy náy. Miyahara là đàn em thời trung học của tôi. Vào công ty thương thuyền sau tôi hai năm.”

Trong phòng khách có hai cái ghế sofa và mười một cái ghế đã lâu không có ai chạm vào, dáng vẻ của chúng chẳng khác gì những người đàn bà mòn mỏi chờ đợi, thứ nổi lên trên miếng bọc ghế bằng vải lanh màu trắng là sự cạn kiệt của cảm xúc không thể vãn hồi. Nhưng không hiểu tại sao khi đứng trong căn phòng này, Etsuko lại cảm thấy trái tim mình thật sự có thể thả lỏng. Những ngày trời nắng, cô đều phải mở cửa sổ của căn phòng này lúc 9 giờ sáng. Mùa này đa phần là những ngày đẹp trời, khi cửa sổ hướng đông vừa mở ra, ánh sáng buổi sớm tràn vào căn phòng, khó khăn lắm mới dừng lại trên má bức tượng đồng của Yakichi. Khi mới đến làng Maiden, một buổi sáng nọ, lúc mở cửa sổ này ra, Etsuko đã cực kì bất ngờ. Trên mấy bông hoa cải cắm trong bình tro trọi có biết bao nhiêu là bướm, cho đến bây giờ, cô vẫn thở dài chờ đợi khoảnh khắc đó, khi cửa sổ mở ra, những cánh bướm đồng loạt vỗ cánh bay ra ngoài.

Etsuko cùng Miyo cẩn thận phẩy bụi bằng chổi lông gà, rồi dùng khăn đã tẩm sáp lau cái hộp thủy tinh bên trong có tiêu bản nhồi bông của một con chim thiên đường. Cho dù là thế thì cũng không thể lau đi được mùi mốc đã ngấm vào trong đồ dùng và cột kèo.

“Làm thế nào với cái mùi này nhỉ?”

Etsuko đang chà khăn lên bức tượng đồng vừa nhìn xung quanh vừa nói. Miyo không trả lời. Cô thôn nữ buồn ngủ trèo lên

trên ghế, đưa chổi lông gà phẩy bụi ở tấm biển ngạch một cách vô cảm.

“Cái mùi kinh khủng này!”

Etsuko lại một lần nữa lặp lại như thể lẩm bẩm một mình. Trong lúc vẫn đứng trên ghế, Miyo nhìn Etsuko rồi trả lời.

“Vâng, thực sự là mùi khó ngửi.”

Etsuko cảm thấy tức tối. Vừa tức tối vừa nghĩ, tại sao Saburo và Miyo cùng có kiểu phản ứng quê mùa, ù lì như thế này mà Saburo luôn khiến trái tim cô được an ủi, còn Miyo lại luôn làm cô bực tức. Chẳng có lý do nào khác ngoài việc nếu so sánh sự giống nhau của Miyo và Saburo thì sự giống nhau giữa cô và Saburo rõ ràng là không bằng. Điều đó làm cô tức giận.

Etsuko thử ngồi lên chiếc ghế mà buổi chiều Yakichi có lẽ sẽ chân thành mời ngài Bộ trưởng ngồi xuống đó. Một cách tự nhiên, cô như hiểu được cảm giác của người đàn ông bận rộn ấy với Yakichi, đó là cảm giác rộng lượng pha lẫn một chút thương xót khi nhìn vào phòng khách của vị đàn anh vốn bị công ty thương thuyền quên lãng từ lâu. Bộ trưởng sử dụng từng giây từng phút quý giá trong ngày của mình như một món quà duy nhất của cuộc thăm hỏi, chân thành đưa cho chủ nhà.

“Cứ thế là được, không phải chuẩn bị gì đâu.”

Nét mặt Yakichi không giấu được vui mừng, lặp đi lặp lại với Etsuko như thế. Yakichi cảm thấy chuyến thăm của một yếu

nhân quyền cao chức trọng sẽ mang đến món quà là cảm giác những ngày vinh quang xưa kia đã quay trở lại.

“Chạy đua làm một chân ứng cử viên cho cuộc bầu cử thì sao ạ? Qua rồi thời đại của những tên trẻ tuổi vô ơn sau chiến tranh, cả chính giới lẫn giới kinh doanh đều đang muốn quay đầu nhìn lại những anh cả dày dạn kinh nghiệm đấy ạ,” Etsuko nói.

Khi được nghe nói như thế, Yakichi mắng nhiếc bản thân, sự mắng nhiếc của kẻ mang mặt nạ tự ti, như được chấp thêm đôi cánh, tỏa ra hào quang rực rỡ.

“Ta thì không làm được gì đâu. Một lão già như ta thì cũng chỉ là thứ vô dụng. Thế mà bị nói đến độ trở thành lão già không an phận, giả vờ giả vịt làm nông dân. Thực ra việc ta có thể làm chắc là trồng mấy chậu cây cảnh thôi... Nhưng ta chẳng có gì hối hận cả. Ta cực kì mãn nguyện. Có thể trước mặt con mà nói điều này sẽ bị con đánh giá thế nào đây, nhưng ở thời đại như thế này có thể phá bỏ định kiến xã hội, đứng trước mặt người khác nói điều mình nghĩ, ta nghĩ cũng chẳng có gì là nguy hiểm cả. Ai mà biết được lúc nào mọi thứ sẽ khác đi. Tất cả mọi thứ đều có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong thế giới này. Thấy hòa bình thì cũng thấy suy thoái kinh tế, thấy chiến tranh thì lại thấy nền kinh tế phát triển. Ở thế giới cái gì cũng rõ ràng này, mọi người sống rồi lại chết đi. Con người mà, sống chết là lẽ trời. Đương nhiên là vậy rồi. Cá cược sinh mạng cho cái sự gọi là *nhìn thấy* ấy rõ ràng là một trò hề. Hơn thế, người như ta mà không đặt cược sinh mạng thì chẳng làm nên trò trống gì? Chà, không phải riêng ta

như vậy. Một khi muốn làm nên sự nghiệp thì không đánh cược tính mạng không xong. Ta nghĩ như thế đấy. Những người đang vui vẻ mà sống trong thực tại này, họ đã không dám đánh cược tính mạng cho công việc, nhưng lại buộc phải làm công việc ấy, kể cũng đáng thương. Đối với những việc như thế, ta cũng chẳng hơn gì một lão già sắp châu tiên tổ đến nơi rồi. Đừng tức giận vì lời cảm ràm của một kẻ vất đi như ta làm gì. Ta cũng chỉ là một lão già thôi mà. Cạn bã ấy mà. Sau khi lấy hết những giọt rượu tinh túy rồi ngoài việc nấu canh bã rượu thì chẳng dùng được vào việc gì khác. Nhưng nếu từ thứ đó mà tiếp tục cất rượu lần thứ hai thì cũng không phải câu chuyện tàn nhẫn gì.”

Thứ mà Yakichi đang định hối lộ cho ngài Bộ trưởng mang tên là “ung dung, tự do tự tại” lại làm người ta nghĩ đến ảo tưởng, hám danh hám lợi. Lão hối lộ để nhận lại được sự hứa hẹn gì nhỉ? Vậy chẳng hóa ra cuộc sống ẩn dật của Yakichi, vẫn luôn phải cầu xin xã hội ban phát cho những lời đánh giá, bình phẩm hay sao? Giống như cầu xin xã hội phải tôn trọng móng vuốt sắc nhọn đã được giấu đi của một con chim ưng già đang giận dữ thế giới.

Ăn hoa rụng bên hành thu cúc

Uống sương sa dưới gốc mộc lan.

Hai câu thơ đích thân Yakichi viết trên tấm biển ngạch ở phòng khách. Đó chính là hai câu đối yêu thích của lão trong bài thơ *Ly Tao*.

Một kẻ tự thân lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, đạt được hứng thú đến chừng đó thôi cũng đã là tuyệt vời. Nếu một lần đặc biệt dở hơi cũng đủ để giáo dục con mắt thẩm mỹ của Yakichi thì sự dở hơi mang phong cách tá điền lại là cái phanh hãm gắn vào dã tâm ở đâu đó trong con người lão. Con người sinh ra đã là quý tộc thì không tiếp nhận mạnh mẽ sự phong lưu đến thế.

Cho đến buổi chiều, mọi người trong nhà Sugimoto đều cực kì bận rộn. Yakichi nói đi nói lại rằng tiếp đón không cần quá phô trương. Nhưng mọi người đều biết nếu làm thế thật thì nhất định tâm trạng lão sẽ rất xấu. Kensuke một mình ở tầng hai, lặng lẽ trốn đi để không phải làm việc. Etsuko và Chieko dọn dẹp những chiếc hộp đựng bánh nhân đậu đỏ của ngày Thu phân, lỡ như phải làm bữa tối cho họ mang theo thì cũng có thể dùng hộp này. Đến cả phần ăn của thư kí và lái xe cũng được chuẩn bị. Vợ của lão tá điền Okura được gọi đến để giết gà. Bà ta mặc váy ngang bắp chân, hoa văn lốm đốm, đi đến chuồng gà. Hai đứa con của Asako hào hứng đi theo.

“Không được đâu. Đã nói là không được nhìn người ta giết gà rồi mà.”

Asako từ trong nhà gọi theo.

Không biết nấu nướng hay là may vá, vậy mà Asako lại có một tài năng dồi dào trong việc giáo dục con mình thành những đứa trẻ thành phố. Mỗi lần Nobuko mượn truyện tranh giấy đỏ của con gái nhà Okura là cô ta lại nổi giận. Cô ta tịch thu cuốn

truyện tranh, thay vào đó bắt lũ trẻ đọc cuốn sách tranh có giải thích bằng tiếng Anh. Nobuko trả đũa mẹ mình bằng cách bôi bẩn bằng mực màu xanh lên mặt công chúa trong sách.

Etsuko lấy khay sơn mài từ trong tủ bát ra, lau từng cái từng cái một, có chút run rẩy chờ đợi tiếng kêu kinh hoàng của con gà sắp bị giết. Hà hơi vào cái khay rồi lau đi. Sơn mài màu xanh được lau như thế liền trở nên sáng bóng, phản chiếu gương mặt Etsuko. Cảm giác bất an từng đợt cuộn lên trong lòng, cô tưởng tượng ra quang cảnh con gà đang bị giết trong nhà kho.

Nhà kho ở kế sau nhà bếp. Bà vợ Okura xách một con gà vào bên trong nhà kho. Nơi đó bị ánh sáng mặt trời buổi chiều chiếu sáng một nửa, vì thế mà ở phần không được chiếu sáng lại càng có cảm giác tối tăm hơn. Đường viền được vẽ lên bởi sự phản xạ ánh sáng của thứ kim loại sắc bén như lên tiếng nhắc nhở về sự tồn tại của cuộc, thường ở trong góc tối. Hai, ba tấm cửa chớp mực nát dựa vào tường. Cũng có quang gánh. Có cả bình phun thuốc diệt sâu bọ cho cây hồng. Bà vợ Okura ngồi trên cái ghế nghiêng ngả, phía trong cái đầu gối giống như cục bướu của một thân cây to kẹp chặt cánh một con gà đang giãy giụa. Mọi chuyện cứ thế mà bắt đầu. Trong căn nhà kho ngoài bà ta ra còn có hai đứa trẻ đi theo, tất cả mấy cặp mắt đều dán chặt vào nhất cử nhất động của bà ta.

“Không được đâu cô chủ à, mẹ cô sẽ mắng đấy. Đi ra ngoài kia đi. Đây không phải là chuyện trẻ con có thể xem đâu.”

Con gà kêu lên thảm thiết. Như cảm thấy âm thanh của cái chết truyền đến từ đồng loại. Phía chuồng gà, lũ gà đồng loại của nó cũng gây ra một phen náo loạn.

Natsuo bé bỏng kéo tay cô chị Nobuko, đôi mắt rực sáng nằm gọn trong bóng tối ngược nắng. Bà vợ Okura cúi đầu bên trên con gà cánh đã trở nên vụn vẹo, rồi đưa hai tay về phía cái cổ gà một cách khó chịu, nuốt khan một cái. Vừa nhìn chăm chăm vào con gà mình vừa ra tay giết, bà ta vừa thần thờ đứng lên.

Đến cuối cùng, Etsuko cảm thấy bối rối, mình phải kêu lên như thế nào đây? Cô đều không hiểu. Tất cả những gì nghe thấy chỉ là tiếng kêu căm phẫn của con gà.

Yakichi giấu đi cảm giác lo lắng rằng khách sẽ không đến, cố gắng để người khác nghĩ lão không phải đang rất sốt ruột vì chờ đợi ngài Bộ trưởng. Nhưng dáng vẻ này chỉ kéo dài được tới 4 giờ. Khi bóng của cây phong trong vườn trở nên đậm hơn thì lão có vẻ không muốn giấu giếm sự bất an nữa. Lão hút nhiều thuốc lá cuộn hơn bình thường, sau đó ngay lập tức đứng lên đi ra vườn lê làm việc.

Etsuko đi ra đến tận điểm cuối của con đường phía trước nghĩa trang xem có chiếc xe sang nào nhắm thẳng vào nhà Sugimoto hay không. Dựa người vào dầm cầu, cô nhìn chăm chăm vào khúc ngoặt của con đường phía xa xa.

Con đường dành cho ô tô chưa hoàn thành, mặt đường trải nhựa đang dở kết thúc ở phía xa đó, ruộng lúa nước tươi tốt gần

đến lúc thu hoạch, những hàng ngô thẳng tắp, khu rừng và cái ao nhỏ dưới bóng rừng cây, tuyến tàu điện Hankyu, đường làng, con suối, con đường ô tô chạy trên những hình dáng đa dạng ấy đến tận điểm cuối của tầm nhìn. Nếu cứ thế mà nhìn vào điểm mút đó, trái tim của Etsuko như được an ủi bằng một cảm giác mơ mơ hồ hồ. Tưởng tượng về việc một chiếc ô tô đang đi dọc theo con đường, đột nhiên đổ xích lại trước mặt cô đúng là việc không tưởng, thậm chí còn có thể gọi là kì tích. Hỏi bọn trẻ con thì chúng nói rằng, từ chiều đến giờ có hai, ba chiếc xe đã đỗ ở đây nhưng bây giờ đến vệt bụi đường chúng để lại cũng không còn.

Đúng rồi, hôm nay là tiết Thu phân. Thế mà có chuyện gì xảy ra vậy? Từ buổi sáng đã làm bánh nhân đậu đỏ. Để lũ trẻ con không phát hiện ra rồi ăn vụng mất, đã cẩn thận giấu trên tủ bát rồi. Mọi người đều bận nên chẳng ai nghĩ đến mấy chuyện này. Tôi đã đứng trước bàn thờ, vái một lần. Cắm nhang giống như việc hằng ngày vẫn làm. Cả ngày dài chờ đợi mòn mỏi chuyến thăm của một người còn sống nên chẳng ai còn nhớ đến người đã chết.

Etsuko nhìn thấy một gia đình đi tảo mộ ở nghĩa trang Hattori, trong lúc đi về người trước người sau nói chuyện rôm rả. Đó là một gia đình rất đặc trưng với bố mẹ tuổi trung niên và bốn đứa con trong đó có một đứa là nữ sinh trung học. Bọn trẻ nhà ấy không chịu đi đứng trật tự, lúc thì quay ngược lại lúc thì chạy nhanh lên phía trước. Chúng đang thi bắt cào cào trên thảm cỏ ở chỗ vòng xoay hình tròn. Đứa nào không dẫm chân

lên cỏ mà bắt được nhiều cào cào nhất thì dành được phần thắng. Bãi cỏ dần dần chìm vào bóng hoàng hôn. Khu mộ bị nhìn trợn đến tận cùng cửa vào, khu rừng rậm rạp và những bụi cây tạp, tất cả như miếng bông gòn thấm nước, dần dần bị hư ảnh cuối ngày nuốt lấy. Chỉ còn con dốc trên ngọn đồi phía xa xa là vẫn được mặt trời chiếu cố một chút ánh sáng, bia mộ bằng đá và những bụi cây không sợ lạnh, lá vẫn xanh tươi rục rở trong ánh tà dương. Chỉ riêng con dốc ấy giống như khuôn mặt bị ánh sáng tĩnh lặng chạm vào.

Etsuko nghĩ, đôi vợ chồng trung niên hoàn toàn không để tâm đến lũ trẻ, cái vẻ vừa mỉm cười vừa đi bộ nói chuyện tâm đầu ý hợp của họ có vẻ ngốc nghếch. Trong kiểu suy nghĩ tiểu thuyết hóa các sự việc của cô, chồng thì nhất định phải lãng nhãng, vợ thì nhất định phải khổ đau, vợ chồng đã đến tuổi trung niên chẳng phải sẽ có chút mệt mỏi và lười nói chuyện với nhau hay sao? Chẳng phải sẽ trở nên ghét nhau mà sẽ không nói nhiều với nhau hay sao? Hoặc ít nhất cũng phải trở thành một trong hai trạng thái đó. Tuy nhiên, người chồng đáng vẻ quý ông mặc một chiếc quần tinh tươm, cái áo khoác kẻ sọc nổi bật và người vợ mặc áo ngoài màu hoa tử đằng đang khoác trên tay chiếc giỏ mua hàng, trong đó lấp ló một cái bình giữ nhiệt, hai bộ dạng có vẻ chẳng liên quan gì đến nhau. Những con người này thuộc về một loại người luôn biến những câu chuyện của xã hội trở thành những vấn đề lúc trà dư tửu hậu và sau đó thì quên luôn.

Đi đến chỗ cây cầu, cặp vợ chồng gọi lũ con, rồi nhìn con đường vắng ngắt không một bóng người một cách bất an. Sau đó người đàn ông đi đến gần Etsuko, lịch sự hỏi thăm:

“Xin cô cho tôi hỏi một chút, đường đến ga Okamachi tuyến Hankyu đi như thế nào nhỉ?”

Trong lúc Etsuko chỉ cho họ con đường tắt bằng qua cánh đồng và khu nhà ở xã hội, hai vợ chồng đều ngạc nhiên với chất giọng chuẩn Tokyo, khu Yamanote của Etsuko. Từ lúc nào không rõ, lũ trẻ cũng tập trung lại, ngược mắt nhìn lên khuôn mặt Etsuko. Đứa con trai khoảng bảy tuổi của họ khẽ khàng đưa nắm tay đang nắm chặt ra trước mặt cô, rồi nới lỏng nắm tay ra một chút.

“Nhìn này!”

Trong cái lồng làm bằng những ngón tay nhỏ bé ấy là một con cào cào màu xanh nhạt đang uốn cong thân thể khẳm khiu. Con côn trùng đang chậm chậm bật chân dưới bóng của những ngón tay.

Chị của cậu bé kéo bàn tay cậu xuống rồi giơ cao lòng bàn tay mình lên một cách thô bạo. Cậu bé vô thức xòe tay, để con cào cào bay ra, vỗ cánh là là mặt đất rồi phi luôn vào bụi cây bên đường. Hoàn toàn biến mất.

Hai chị em bắt đầu cãi cọ. Bố mẹ chúng vừa cười vừa mắng con mình rồi quay sang nhìn Etsuko bằng đôi mắt tạ lỗi. Sau đó cả nhà họ lại tiếp tục thông thả đi bộ. Dần dần đi vào đường bờ ruộng cỏ mọc um tùm.

Etsuko bắt giấc ngoảnh mặt rồi nghĩ, cái xe ô tô mà cả nhà Sugimoto đang chờ đợi sẽ không bao giờ đậu lại sau lưng cô. Trên con đường dành riêng cho ô tô, dù căng mắt ra nhìn cũng không thấy bóng dáng một cái xe nào. Bóng tối từ từ bao trùm con đường cho đến khi nó chỉ còn là một vệt mờ.

Đến lúc mọi người đi ngủ, việc ngài Bộ trưởng thật sự không đến đã là chuyện chắc chắn. Cả gia đình chìm trong không khí nặng nề. Như thể bắt chước theo tâm trạng và hành động của Yakichi, chẳng ai nói một lời nào, bất đắc dĩ trưng ra khuôn mặt như thể dự đoán rằng ngài Bộ trưởng sẽ lại đến.

Từ khi Etsuko đến đây, chưa bao giờ cả gia đình này cùng phải chờ đợi như vậy. Về những việc phải làm trong ngày Thu phân, Yakichi không nói một lời nào. Có lẽ lão đã quên. Lão vẫn chờ đợi. Cứ thế đợi mãi. Hi vọng rồi lại tuyệt vọng, vừa làm lão tổn thương vừa trở nên lẩn thẩn, rơi vào tình trạng giống như cả thế giới bỏ rơi mình, hết tình trạng xưa kia của Etsuko khi mòn mỏi đợi chồng về nhà.

“Sẽ đến, nhất định là sẽ đến!”

Nói ra những lời này thực sự là việc đáng sợ. Chẳng phải khi nói ra những lời như vậy tức là đã khẳng định hi vọng trong đầu mãi mãi sẽ không bao giờ thành hiện thực hay sao?

Dù ít dù nhiều, Etsuko cũng đang cố gắng hiểu cho tính khí của Yakichi nhưng cô không nghĩ rằng kì vọng vào cuộc viếng thăm ngày hôm nay của lão chỉ đơn giản là kì vọng vào cơ hội được vinh hiển lần nữa. Chúng ta thường tổn thương sâu sắc vì

những thứ mình coi thường lại dám phản bội mình hơn là tổn thương vì kì vọng bị chà đạp. Điều đó giống như bị một con dao găm đâm từ sau lưng.

Yakichi hối hận vì đã cho gã nhân viên hợp tác xã nông nghiệp xem bức điện báo. Đây chẳng phải là cơ hội cho lũ người đó dán cái mác “lão già bị khinh thường” vào mặt Yakichi hay sao? Gã nhân viên hợp tác xã nông nghiệp kia khăng khăng muốn nhìn mặt Bộ trưởng một cái, nên đến tận 8 giờ tối vẫn ở lì tại nhà Yakichi giúp làm việc vặt một cách nhiệt tình. Anh ta chứng kiến chẳng thiếu việc gì từ sự nổi giận của Yakichi, những lời nói đùa nửa phần châm chọc của Kensuke, không khí háo hức chuẩn bị đón tiếp của cả gia đình Sugimoto, màn đêm dần đổ ụp xuống đầu họ, hi vọng thực sự mất hết.

Về phần Etsuko, qua sự việc của ngày hôm nay, cô học được bài học rằng không nên chờ đợi bất cứ điều gì. Cùng với điều đó, cuộc đấu tranh nội tâm đầy đau khổ để trái tim không bị tổn thương của một Yakichi đã bị bán đứng niềm hi vọng làm Etsuko lần đầu tiên cảm thấy cảm giác thân thương kì lạ kể từ khi đặt chân đến làng Maiden. Nói không chừng bức điện báo đó là một trò đùa. Một trong số những người quen của Yakichi ở Osaka, trong một bữa tiệc, khi hơi men bốc lên đầu liền nổi hứng muốn bày ra trò đùa này để chơi khăm lão chẳng?

Etsuko chợt thấy thương hại Yakichi. Để sự đồng cảm này không bị lão phát hiện, cô chỉ đối xử với lão như những người khác trong gia đình, không hơn không kém.

Quá 10 giờ tối, Yakichi đã thực sự bỏ cuộc. Cùng với cảm giác sợ sệt một cách khiêm nhường chưa từng có, lão chợt nhớ ra Ryosuke. Đem tội lỗi mà một đời chẳng bao giờ thêm nghĩ đến ra chơi đùa ở một xó xỉnh nào đó trong lòng. Rồi suy nghĩ về tội lỗi đó cứ lớn dần lên, nếu ném thủ sẽ đem đến vị ngọt đắng ngất trên đầu lưỡi. Sau khi xử lý xong xuôi thì lại nảy ra ý nghĩ muốn xu nịnh cảm giác của bản thân. Bởi vậy mà đêm nay, lão cảm thấy Etsuko nhìn xinh đẹp hơn bao giờ hết.

“Tiết Thu phân mà lại bị làm phiền thế này. Hay là ngày giỗ Ryosuke cùng đi Tokyo tảo mộ nhỉ?” Yakichi nói.

“Cho con đi sao?” Etsuko nghe xong liền nói bằng điệu bộ hạnh phúc dồn nén như thể đã mong ngóng việc này từ lâu. Một lúc sau cô lại nói:

“Bố à, bố đang lo lắng điều gì về anh Ryosuke sao? Người đó, ngay cả lúc còn sống cũng chẳng phải là của con rồi.”

...Trời mưa liên hai ngày. Và đến ngày thứ ba, ngày 26 tháng Chín thì trời nắng to. Cả nhà Sugimoto đem đóng đồ tích trữ lâu ngày ra giặt nên mọi người đều bận rộn từ sáng.

Etsuko vừa phơi cái tất toàn mụn vá của Yakichi (nếu Etsuko mua tất mới cho lão, hẳn lão sẽ vô cùng tức giận), đột nhiên Etsuko lo lắng: Saburo đã làm gì với hai đôi tất mình tặng nhỉ? Sáng nay, vô tình nhìn thấy Saburo vẫn đi chân trần bên trong đôi giày lao động rách bươm, cậu mỉm cười, nụ cười làm tăng thêm vẻ thân thiết, rồi cậu nói, “Cô chủ, chào buổi sáng ạ.”

Từ lỗ thủng của đôi giày có thể nhìn thấy trên mắt cá chân lấm lem của cậu, những vết xước do lá cỏ cắt vào vẫn còn mới.

Chẳng lẽ cậu ta chỉ đi hai đôi tất của tôi những dịp trọng đại hay sao, không phải đồ cao cấp gì thế mà... Đúng là suy nghĩ của một cậu bé nhà quê.

Tại sao không đi tất vậy? Etsuko muốn hỏi như thế nhưng lại không cất nên lời.

Dây thừng buộc vào cành của bốn cây dẻ gai lớn trước cửa nhà bếp, đồ vừa giặt xong phơi lên kín hết những sợi dây chằng ngang dọc, bay phất phới dưới ngọn gió tây thổi đến từ khu rừng hạt dẻ. Con chó Maki đang bị xích, chơi đùa với những cái bóng màu trắng bay phấp phới trên đầu. Mấy lần nó chĩnh lại dáng ngồi rồi lại vội vàng sủa lên ăng ẳng như chột nhớ ra những cái bóng trắng không thể nào mà bắt được ấy. Etsuko nhìn vào chỗ đồ đã khô, ngay lúc đó có một cơn gió thổi đến, chiếc tạp dề màu trắng vẫn còn ướt đột nhiên bay đến, úp lên mặt cô. Cái tát nhẹ nhàng mềm mại như thế cũng làm má cô nóng bừng lên.

Bây giờ Saburo đang ở đâu nhỉ?

Cứ nhắm mắt lại cô lại nghĩ đến mắt cá chân đầy vết xước của Saburo mà cô nhìn thấy buổi sáng hôm nay. Một ít tật xấu của cậu, nụ cười mỉm của cậu, sự nghèo khó của cậu, bộ quần áo rách rưới của cậu, toàn bộ những thứ đó đều hấp dẫn Etsuko. Sự nghèo khổ đáng yêu của cậu ấy! Đó là điều đặc biệt hấp dẫn nhất. Giống như đàn ông đang thưởng thức vẻ bên lên của một

cô gái đồng trinh, sự nghèo khó của Saburo cũng đang phô bày đầy hứng thú trước mặt Etsuko.

Chẳng lẽ cậu ta đang say mê đọc cuốn truyện lịch sử tại phòng mình hay sao?

Etsuko vừa lau tay vào vạt chiếc tạp dề vừa đi ngang qua căn bếp. Bên cạnh cửa sau có đặt một cái thùng rác. Cạnh đó là cái vại mà Miyo thường dùng để đựng cơm nguội và rau hư nát. Khi nào cái vại này đầy, cô ta sẽ đem tất cả đổ vào một cái hố rộng tầm hai chiều để ủ phân.

Etsuko chợt đứng khựng người lại. Cô phát hiện ra một thứ mà không bao giờ có thể nghĩ nó lại nằm trong chiếc vại đựng đồ thối nát này. Từ bên dưới chỗ rau cải đã chuyển màu vàng và xương cá thấp thoáng một miếng vải có màu tươi tắn, vẫn còn mới tinh. Màu xanh đậm ấy có phần quen mắt. Etsuko khẽ thò tay vào trong vại lôi miếng vải ra. Là tất. Từ bên dưới đôi tất màu xanh đậm lại thấy cả đôi tất màu trà. Trên hai đôi tất, dấu tích dù chỉ một lần xỏ vào chân người cũng không có. Mác sản phẩm của cửa hàng bách hóa vẫn đính trên dây kim loại màu vàng.

Etsuko thần thờ một lúc trước phát hiện không ngờ đến này. Đôi tất rơi khỏi ngón tay, nằm ngang ra trong vại, bên trên đồng rau thối cơm thiêu bắn thối. Thế rồi sau hai, ba phút trấn tĩnh, Etsuko nhìn ra xung quanh, ngay lập tức cúi sâu hai đôi tất xuống bên dưới đồng rác rưởi như thể người đàn bà lẳng lơ đang cố chôn đi một bào thai. Cô rửa tay. Rồi cô lại cẩn thận lau

hai bàn tay của mình vào vạt chiếc tạp dề, miên man suy nghĩ. Những suy nghĩ lộn xộn không thể dễ dàng sắp xếp lại một cách có trật tự được. Trước khi gói gọn lại mọi suy nghĩ trong đầu, không cần giải thích, cơn tức giận bốc lên, Etsuko quyết định hành động.

Nhìn thấy Etsuko xuất hiện ở trước cửa sổ, Saburo đang ở trong căn phòng ba chiếu của mình, vội vội vàng vàng khoác chiếc áo vào, gấp gáp cài khuy áo rồi cung kính ngồi xuống. Khuy tay áo cũng chưa kịp cài. Cậu ta có vẻ đã cảm thấy sự khác thường trên gương mặt của Etsuko. Đến giờ Etsuko vẫn chưa nói một lời nào. Cậu cài khuy tay áo. Vẫn im lặng. Saburo có vẻ bất ngờ về biểu cảm không thay đổi trên gương mặt Etsuko.

“Tại sao không đi mấy đôi tất mà tôi đã cho? Có thể cho tôi xem không?”

Etsuko nói bằng giọng điệu mềm mỏng nhưng khi vào tai người đối diện, từ khí vị tử tế ấy có thể nghe ra cảm giác tâm trạng cô đang tệ hơn mức cần thiết. Cô đang tức giận. Bằng lý do nào đó không rõ, Etsuko tự mình thổi bùng lên sự tức giận đột nhiên sinh ra từ trong xó xỉnh của cảm xúc. Nếu không có sự bùng nổ này thì cô cũng không đủ dũng khí ngồi đây đặt ra câu hỏi như vậy. Đối với Etsuko, sự tức giận là cảm xúc mang tính trừu tượng cần thiết phải được sinh ra từ những việc thông thường trước mặt.

Saburo trưng ra sự rúng động trong đôi mắt đen nhánh giống như mắt của một con cún. Gỡ khuy tay áo bên trái ra rồi

lại cài vào. Cậu vẫn im lặng.

“Tại sao vậy? Tại sao không nói gì?”

Etsuko đặt tay nằm ngang lên thanh vịn lan can ở cửa sổ, nhìn chăm chăm vào Saburo như thể muốn trêu ghẹo. Dù tức giận nhưng trong một khắc, cô vẫn cảm thấy có chút vui vẻ. Việc này là gì vậy nhỉ? Cho đến bây giờ vẫn không thể tưởng tượng ra. Bằng cảm giác đặc thảng như thế này có thể nhìn ngắm Saburo một cách trực diện, tăng thêm sự thêm thuồng, cái đầu gối uyển chuyển đang úp xuống chiếu, sắc da ngăm đen đồng đều, vết mờ của đường cạo râu mềm mại. Ngữ điệu của Etsuko vô thức thêm vào một chút trêu mếu.

“Thôi được rồi. Không cần phải cảm thấy có lỗi như thế. Tôi đã nhìn thấy rồi đấy. Mấy đôi tất bị vát trong thùng rác. Là cậu hả?”

“Vâng, đúng là tôi ạ.”

Saburo không ngần ngại liền thừa nhận. Câu trả lời đó làm Etsuko bất an.

Saburo đang bao che cho ai? Nếu không thì chắc chắn cậu ấy phải có chút ngập ngừng chứ.

Đột nhiên Etsuko nghe thấy sau lưng mình có tiếng khóc thút thít. Miyo đang mặc cái tạp dề màu lông chuột vừa cũ vừa quá khổ so với dáng người cô, úp vào mặt rồi khóc nức lên. Trong tiếng thổn thức có thể nghe ra từng lời nói lúng túng.

“Tôi đã vát đấy, chính là tôi.”

“Tại sao lại nói thế? Cô khóc cái gì chứ?”

Etsuko vừa nói với Miyo như thế, vừa đột ngột quay lại nhìn Saburo. Trong mắt cậu ra hiện ra vẻ nôn nóng như đang muốn nói điều gì đó với Miyo. Điều này khiến việc Etsuko đưa tay gỡ cái tạp dề ra khỏi mặt Miyo trở thành hành động cực kì tàn nhẫn.

Khuôn mặt đỏ lựng và sợ hãi của Miyo hiện ra từ trong chiếc tạp dề. Là khuôn mặt phổ biến của những cô gái quê. Dù sao đi nữa thì gương mặt lem nhem nước mắt này nói là xấu xí cũng không quá đáng. Cái má phồng lên đỏ đến mức chỉ cần chọc vào là nứt toác ra. Lông mày vừa thưa vừa nhạt, đôi mắt với con ngươi đờ đẫn, không biểu hiện được bất cứ cảm xúc gì, cái mũi chán ngắt... Hình dáng bình thường của đôi môi có chút chọc giận Etsuko. Môi của Etsuko là đôi môi mỏng hơn mức bình thường. Tuy nhiên, đôi môi trước mắt đang run run trong tiếng khóc, nhoe nhoét nước mắt nước mũi, bị đám lông tơ nhìn như lông trên một quả đào vẽ một đường viền, hanh hao ánh sáng, với độ dày vừa phải giống như một chiếc gối nhỏ xiu màu đỏ, gợi chút cảm giác yêu thương.

“Tôi đang hỏi lý do đấy. Việc vất hai đôi tất thì tôi chẳng nghĩ ngợi gì đâu. Chỉ bởi vì tôi không tài nào hiểu nổi, nên mới hỏi thôi.”

“Vâng...”

Saburo ngăn lời nói sắp phát ra từ miệng Miyo. Cách ăn nói lạnh lợi này khiến hình ảnh bình thường của cậu giống như cố

tình giả tạo.

“Thật sự là tôi đã vất đấy, cô chủ à. Kể như tôi mà đi chúng thì thật là báng bổ vậy nên tôi đã vất đi. Chính là tôi đấy cô chủ à.”

“Lý do phi lý như vậy, không thể chấp nhận được.”

Miyo nghĩ đến việc Etsuko sẽ tố cáo Saburo với Yakichi và nhất định sau đó có lẽ cậu sẽ bị Yakichi phạt nặng. Đến lúc đó thì không thể giúp gì cho Saburo được nữa. Nghĩ thế, cô liền cướp lời Saburo.

“Đúng là tôi đã vất mà. Cô chủ à. Saburo nhận tất của cô xong đã cho tôi xem. Tôi nghĩ rằng, đồ thể này không đời nào cô lại cho Saburo nên cứ nghi ngờ mãi. Bởi vậy mà Saburo rất giận, cậu ta nói với tôi rằng: vậy thì cho cô đấy. Sau đó cứ để mặc chúng cho tôi. Tôi nghĩ tất đàn ông thì đàn bà không thể đi được nên đã vất đi.”

Miyo lại đưa chiếc tạp dề ôm lên mặt... Nếu là lý do này thì có vẻ hợp lý đấy. Trừ sự xuyên tạc dễ thương gọi là “tất đàn ông thì đàn bà không thể đi” thì cũng có thể coi là một lý do tạm chấp nhận được.

Etsuko đã hiểu. Cô nói bằng giọng điệu có vẻ phớt lờ.

“Được rồi. Đừng khóc nữa. Máy người chỗ Chieko mà nhìn thấy thì không biết là họ sẽ nghĩ gì. Chỉ là một, hai đôi tất thôi, không đáng để âm ỉ như vậy.”

Etsuko cố tình không nhìn mặt Saburo. Rồi cô tóm lấy vai Miyo, ôm chặt lấy. Cô nhìn không chớp mắt cái vai mà cô đang ôm, cái gáy bần bần và mái tóc không được chăm sóc kỹ càng.

Một người đàn bà như thế này, trong tất cả mọi chuyện, lại là người đàn bà như thế này.

Từ những ngọn dẻ gai bị đan kết vào nhau trong không gian mùa thu đầy nắng vàng, lần đầu tiên trong năm nay nghe thấy tiếng kêu của chim bách thanh. Mãi chú ý đến tiếng chim, chân Miyo dẫm vào vũng nước mưa làm bùn bắn lên vạt áo của Etsuko, Etsuko kêu “a” một tiếng rồi buông tay ra. Miyo đột nhiên ngồi xổm xuống đất như một con chó, sau đó lau hết những vết lốm đốm trên vạt áo của Etsuko bằng chính cái tạp dề dùng để lau nước mắt của mình khi này.

Đối với hành động chân thành vô ngôn này, Etsuko chỉ im lặng đứng nhìn mà không ngăn cản, lúc này trong mắt cô đột nhiên nhìn ra hơn cả mưu kế ngây thơ của một cô gái nhà quê, là cảm giác thù địch một cách ân cần mà Miyo đang ngầm phản ứng.

...Rồi một ngày nọ, Etsuko nhìn thấy Saburo đi mấy đôi tất của cô mua cho, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cậu vừa cúi chào vừa mỉm cười hồn nhiên.

...Etsuko đã có lẽ sống của riêng mình.

Từ ngày hôm đó cho đến sự việc đáng sợ xảy ra vào ngày lễ hội mùa thu mừng 10 tháng Mười, Etsuko thực sự đã sống một cuộc sống đầy ý nghĩa.

Etsuko là người dứt khoát không bao giờ cầu xin sự giúp đỡ. Trong trái tim người phụ nữ như thế mà động lực sống vẫn sinh ra, quả là việc kì lạ.

Cô chỉ đơn giản suy nghĩ rằng: mình không xứng đáng sống trong cuộc đời này, vậy mà chỉ nhận được ngân đó từ Saburo thôi cũng khiến cô không còn suy nghĩ như thế nữa. Việc này ít nhiều mang lại cảm giác khổ sở cho một người nhạy cảm như Etsuko. Không gì khác ngoài sự khổ sở này chính là gốc rễ hạnh phúc của Etsuko, đối với cô điều này chính là thứ vẫn được người ta gọi là “lẽ sống”... Chúng ta luôn tìm kiếm ý nghĩa của cuộc đời mình. Trong lúc không thể tìm được nó, ta sẽ nhìn đến một ý nghĩa khác trong một cuộc sống khác, cuộc sống này là một vũ trụ song song với cuộc sống thật sự của chúng ta. Nếu hợp nhất điều đó thành hi vọng của chính mình, cái thứ gọi là “lẽ sống” giống như ảo ảnh, sẽ từng giây từng phút hiện lên trước mắt. Giả sử lúc đó thử nhìn lại quá khứ sống vô nghĩa, sống cũng như chết, nỗi sợ hãi sẽ khiến ta chẳng còn cách nào khác ngoài việc chấp nhận một ý nghĩa ảo tưởng đã thành một thể thống nhất với cuộc đời mình từ lâu.

Nhưng, thứ gọi là “lẽ sống” kiểu như vậy là thứ chẳng liên quan gì đến Etsuko. “Lẽ sống” giống như hạt giống của một loài thực vật kì lạ bất ngờ nảy mầm trong đầu Etsuko. Tuy cô luôn đủ tỉnh táo để có thể phân biệt được đâu là tưởng tượng đâu là ảo giác, nhưng trong phạm vi của sự tưởng tượng ấy lại sinh ra nguy hiểm vì tưởng tượng quá tốt. Dựa theo thời điểm và đích đến thì đó rõ ràng là một chuyến đi thực sự nguy hiểm. Cô có

một thứ tài năng giống như kẻ ăn mày dùng ngón tay khéo léo nghiền nát một con rận trên quần áo của chính mình, tài năng đó đột nhiên dồn đuổi trí tưởng tượng của cô, khiến cô sử dụng tất cả mọi thứ mình có, ép chính mình không thể suy nghĩ về sự vô nghĩa trong sự tồn tại của bản thân... Tức là chẳng cần quan tâm đến việc có nghĩa hay là vô nghĩa, dựa vào việc cho rằng mình không được phép suy nghĩ về điều đó thêm nữa, cô sử dụng tất cả khả năng của mình, chỉ cần sự sống là vô nghĩa thì cứ vậy mà kết liễu nó... Những thứ đó bị tích tụ lại, vì thế mà ít nhiều biểu hiện được vẻ bề ngoài những hi vọng của Etsuko, nghiền nát một cách tỉ mỉ tất cả những gì là dối trá. Trí tưởng tượng giống như một tên quan chuyên lo giấy tờ của tòa án, phủ định toàn bộ thứ gọi là “hi vọng” rồi dán vào phía sau dấu niêm phong cưỡng chế. Không thể nào có thứ cảm xúc mãnh liệt hơn thế. Cảm xúc trên thế giới chính là thứ chỉ có thể bị bào mòn bởi hi vọng.

Cho đến bây giờ, bản năng của Etsuko là bản năng của một tên thợ săn. Nếu nhìn thấy cái đuôi trắng của con thỏ hoang chuyển động trong lùm cây phía xa xa, khi ý đồ xấu xa được mài sắc, máu toàn thân hưng hực cuộn chảy, cơ thịt chuyển động, hệ thần kinh bị bó lại thành một mũi tên bay ra nhanh như chớp. Trong những ngày tháng nhàn rỗi, không có được ý nghĩa cuộc sống, tên thợ săn nhìn qua giống như thể trở thành người khác, cả ngày lười biếng chẳng cầu mong gì hơn ngoài việc ngủ gật bên cạnh lò sưởi.

Đối với một số người, sống là một việc quả nhiên đơn giản, đối với một số người khác, sống lại là một việc quả thực khó khăn. Đó là sự không công bằng khốc liệt hơn cả phân biệt chủng tộc. Đối với điều này, Etsuko lại không cảm thấy bất cứ sự kháng cự nào.

Tôi đã quyết định rằng: đơn giản thật tốt, cô đã nghĩ như thế. Tại sao ư? Người coi việc sống là đơn giản sẽ không bao giờ phân trần biện bạch cho sự đơn giản trong cuộc sống của mình. Người coi việc sống là khó khăn thì luôn dùng lý do lý trấu để giải thích. Việc sống khó khăn chẳng có gì để tự mãn cả. Năng lực phát hiện ra tất cả khó khăn trong cuộc đời của chính chúng ta, ở một ý nghĩa nào đó, chính là năng lực có ích khi đơn giản hóa cuộc đời của riêng mình. Tại sao nói như thế? Nếu không có năng lực này thì cuộc sống đối với mỗi người chúng ta không đơn giản cũng chẳng khó khăn, trở thành quả cầu cân không trơn tuột, đôi chân ta không thể đứng ở đó. Năng lực này là năng lực ngăn cản việc nhìn nhận cuộc sống như thế, người đơn giản dứt khoát không thể nhìn nhận cuộc sống theo cách đó. Mặc dù là thứ không nhận thức được nhưng cũng không phải là năng lực đặc biệt gì. Nó chỉ giống như một nhu yếu phẩm hằng ngày mà thôi. Lừa dối cán cân cuộc đời, người nào nhìn vấn đề nặng nề hơn mức cần thiết sẽ bị trừng phạt ở địa ngục. Cho dù không làm ra trò lừa dối như thế, cuộc sống là một sự nặng nề không ý thức được giống như quần áo, khoác áo nào thấy vai đau mỗi vai thì đó là bệnh nhân. Tôi phải mặc quần áo nặng nề hơn người khác vì tinh thần của tôi đôi lúc chẳng khác nào sinh

ra ở nơi xứ tuyết và sống ở đây. Đối với tôi, sự khổ nạn khi sinh ra trên đời đồng thời cũng là khô giáp bảo vệ cho tôi.

Lẽ sống của Etsuko, ngày mai và ngày sau nữa, là xua đuổi ý nghĩ tất cả tương lai là một gánh nặng. Tương lai rõ ràng là gánh nặng, không sai, nhưng trọng tâm đã thay đổi vị trí một cách vi diệu, hướng Etsuko đến tương lai một cách nhẹ nhàng. Nếu nói đây là hi vọng thì dứt khoát không phải. Etsuko ngày này qua ngày khác quan sát hành động của Saburo và Miyo. Họ có lén lút trong một bụi cây nào đó hôn nhau không nhỉ? Trong đêm khuya, bọn họ liệu có nối một sợi dây từ phòng ngủ này sang phòng ngủ kia không nhỉ? Nếu phát hiện ra thì tất cả cũng chỉ có tác dụng duy nhất là khiến cô đau khổ. Nhưng nếu không làm vậy thì sự đau khổ đến từ những nghi ngờ còn nặng nề hơn nhiều. Bởi vậy, Etsuko luôn tìm kiếm chứng cứ tình yêu của hai người đó, ngay cả hành động bỉ ổi đến thế nào cũng dám làm. Chỉ từ kết quả nhìn ra, cảm xúc mãnh liệt của cô chính là minh chứng một cách xác thực đến mức đáng sợ rằng con người có thể rút ra vô biên cảm xúc chỉ với mục đích làm khổ bản thân mình. Chỉ để giết chết hi vọng mà sẵn sàng bỏ ra cảm xúc nhiều đến mức độ này, không chừng hình thức xuất hiện sự tồn tại của con người dù là hình thuôn dài hay hình mái vòm thì cũng chỉ là một mô hình chỉ để mô phỏng mà thôi. Thứ gọi là cảm xúc mãnh liệt chỉ là một hình khối, chính bởi thế mà nó trở thành phương tiện buộc sinh mạng con người phải phát tiết toàn bộ ra ngoài.

Không ai nhận ra con mắt Etsuko đang dùng để theo dõi hai người đó ở khắp nơi. Ngược lại, cảm giác hành động của Etsuko còn bình tĩnh hơn bất cứ lúc nào.

Rồi Etsuko đã làm cái việc mà trước đây Yakichi từng làm, lén lút kiểm tra phòng của Saburo và Miyo trong lúc họ không có ở đó. Cô chẳng phát hiện được chứng cứ nào. Cả hai người này đều không phải loại người thích viết nhật kí. Họ cũng không có năng lực viết thư tình, hẳn họ đã âm thầm đồng lõa với nhau ghi lại từng khoảnh khắc của tình yêu bằng kí ức. Chắc chắn không thể phát hiện được gì nếu họ đang đồng lõa để bảo vệ một kiểu tình yêu chỉ xuất hiện bằng vẻ đẹp của hồi ức. Những gì còn lại dù là chứng cứ nào hay kí ức nào thì chỉ khi có hai người bọn họ, mắt nhìn mắt, tay nắm tay, môi kề môi, ngực áp ngực mới có thể hiện ra... Vạn nhất có xảy ra chuyện đó... Trời ơi, cái gì gọi là đơn giản đây? Cái gì gọi là hành động trừu tượng, đẹp đẽ ngay thẳng đây? Từ ngữ không cần thiết, ý nghĩa cũng chẳng cần thiết. Để phóng ngọn lao, vận động viên phải nắm được tư thế chính xác. Tương tự thế, để đạt được mục đích thì điều tất yếu phải nắm chắc là một tư thế hoàn hảo, hành động đó... Toàn bộ hành vi này phải tổ chức theo một đường kẻ tuyệt mỹ mang tính trừu tượng, một cách đơn giản gọi hành vi đó là gì? Còn lại chứng cứ nào ở hành vi đó? Hành vi đó giống hệt như một cánh nhận bay vút qua cánh đồng hoang.

Mộng tưởng của Etsuko luôn luôn trệch hướng, sự tồn tại của cô trong đêm đen bao la của vũ trụ, trong một khắc giống như bị đặt lên một chiếc nôi đẹp đẽ, nghiêng một góc quá lớn,

kéo dài đến tận cột nước của đài phun nước lấp lánh đang rung lắc cái nôi một cách mãnh liệt.

Những thứ mà Etsuko nhìn thấy ở phòng Miyo, một cái gương tay phụ nữ có đường viền bằng nhựa rẻ tiền, lược chải đầu màu đỏ, kem dưỡng da giá rẻ, cao bạc hà, một tấm áo khoác ngoài hoa văn hình đuôi lông chim của mũ tên làm bằng tơ Chichibu, một chiếc đai áo đầy nếp nhăn, một chiếc Koshimaki¹² có vẻ mới, một chiếc váy liền thân luộm thuộm để mặc trong mùa hè, bên dưới là một chiếc áo lót, (mùa hè, Miyo thường dừng dừng đi vào thị trấn mua đồ khi chỉ mặc hai thứ này trên người), một cuốn tạp chí phụ nữ cũ mềm quăn queo giống như hoa giả từng trang từng trang dính bẩn, một bức thư dầm nước mắt của người bạn ở quê nhà... Tất cả những thứ đó, từng thứ một đều bị dính vào vô số cọng tóc cháy nắng màu hung vàng.

Trong phòng của Saburo, thứ Etsuko nhìn thấy chỉ là những đồ dùng sinh hoạt hằng ngày cực kì đơn giản.

Hai người này biết trước việc tôi sẽ đến phòng họ kiểm tra nên đã giấu kĩ mọi thứ đi rồi chẳng? Hay là giống như trong một cuốn thơ hoặc là tiểu thuyết nào đó đã từng mượn của Kensuke, bức thư bị ăn cắp là bức thư dễ chạm vào nhất nên sự kiểm tra quá kĩ của tôi đã khiến thứ quan trọng nhất bị bỏ qua rồi chẳng?

Vừa ra khỏi phòng Saburo thì Etsuko đột nhiên gặp Yakichi từ hành lang đi về phía này. Căn phòng nằm ở cuối hành lang.

Nếu Yakichi không phải có ý đồ đi về phía căn phòng đó thì cũng chẳng có lý do gì để lão đi về phía này của hành lang cả.

“Thì ra là ở đây à?” Yakichi nói.

“Vâng ạ.”

Etsuko không trả lời kiểu giải thích. Và khi hai người trở về phòng Yakichi, hành lang không chật hẹp gì nhưng thân thể già nua của lão lại va vào người Etsuko. Giống như đứa trẻ hồn dỗi vừa đi vừa kéo tay mẹ vừa va vào người mẹ mình một cách khó hiểu.

Khi bình tĩnh ở trong phòng, Yakichi đã hỏi như thế này:

“Đến phòng của thằng đó làm gì vậy?”

“Đến đọc nhật kí thôi.”

Yakichi mấp máy miệng rồi cứ thế im lặng.

Ngày mùng 10 tháng Mười, lễ hội mùa thu được tổ chức ở một số ngôi làng. Saburo được những người trẻ tuổi ở đoàn thanh niên rủ rê, từ trước khi hoàng hôn buông xuống thì đã đi ra ngoài để chuẩn bị. Lễ hội cực kì đông người, dắt theo trẻ con rất nguy hiểm. Bởi thế mà Asako phải ở nhà để giữ hai đứa trẻ đang rất muốn đi chơi. Sau bữa tối, Yakichi, Etsuko, vợ chồng Kensuke dắt theo Miyo cùng đi về phía đền thờ của làng để xem hội.

Từ lúc hoàng hôn, gần xa đã vang vọng âm thanh của những chiếc trống lớn. Lấn vào trong đó, có thể nghe thấy tiếng hò hét như tiếng hát theo gió truyền tới. Những âm thanh này

bay xuyên qua cánh đồng xa trong đêm tối, giống như bài hát của lũ chim và thú ăn đêm đang thi nhau hòa tấu trong rừng sâu. Âm thanh không bị sự tĩnh lặng làm cho hỗn loạn, ngược lại càng làm cho vai trò của nó trở nên sâu sắc hơn. Từ nơi đô thị phồn hoa đến những vùng xa xôi hẻo lánh, buổi đêm nơi thôn dã vẫn sâu thẳm hơn cả. Thời điểm này, tiếng côn trùng chỉ còn nghe thấy rải rác đó đây. Kensuke và Chieko mặc xong quần áo đi hội, từ trên tầng hai mở toang cửa sổ nghe ngóng tiếng trống từ bốn phương vọng đến. Chỗ đó có lẽ là tiếng trống ở đền Hachiman trước ga. Chỗ kia chắc chắn là tiếng trống ở đền thờ của làng. Còn chỗ nọ có lẽ là ở trước khu hành chính của làng bên, tiếng của cái trống mà lũ trẻ nhỏ thoa bột trắng lên mũi thay phiên nhau đánh. Trong âm thanh đó vẫn nghe ra sự ngây ngô, thỉnh thoảng vô tình gián đoạn.

Hai vợ chồng Kensuke cao hứng như trong trò chơi giải câu đố có thưởng, ý kiến chia rẽ nên bắt đầu cãi nhau. Chẳng phải họ đang diễn một trò hề hay sao? Chẳng ai nghĩ rằng đây là cuộc đối thoại của người chồng ba mươi bảy tuổi và người vợ hai mươi tám tuổi.

“Không phải, đằng đó là hướng Okamachi. Tiếng trống là ở đền Hachiman trước ga.”

“Em thật là bảo thủ. Sống ở đây đến sáu năm rồi mà nhà ga ở hướng nào cũng không phân biệt được.”

“Vậy thì mang la bàn với bản đồ lại đây xem.”

“Những thứ đó ở đây không có đâu, thưa phu nhân.”

“Em là phu nhân nhưng anh chính là ông chồng yêu quý của em đây.”

“Ừ thì đúng thế. Không phải ai cũng được làm một phu nhân của một ông chồng tầm thường đâu. Một người vợ bình thường trên thế giới này là một người vợ chỉ đạo chồng mình à? Hay là một người vợ quen thói hàng tôm hàng cá? Một người vợ nói năng đầy mệnh như thổi kèn trompette trong dàn quân nhạc? Gì nữa. Em thực là người may mắn. Một quý phu nhân của một ông chồng tầm thường như tôi. Người nổi danh nhất trong số những phu nhân trên thế giới này. Một con cái độc đoán quyết định cuộc sống của một con đực. Đối với con cái, chẳng phải không có gì trên thế giới này tuyệt vời hơn điều đó sao?”

“Em không có ý đó. Ý em là anh cũng chỉ là một người chồng giống như bao người chồng khác thôi mà.”

“Bình thường đúng là tuyệt vời nhỉ? Cuộc sống của con người hay là nghệ thuật, điểm chung chẳng phải chính là sự bình thường sao? Khinh miệt sự bình thường chính là đã thua lại còn cay cú đấy. Sợ hãi sự bình thường chứng tỏ con người đó còn non kinh nghiệm lắm. Thơ *haikai* của phái Danrin mà trước đây Basho đã làm, thơ *haikai* bình thường trước đây cha mẹ con cái vẫn hay làm cùng nhau, năng lực sống của thời đại mà mỹ học bình thường chưa chết, bây giờ vẫn còn đầy đủ lắm.”

“Nếu là thơ *haiku* của anh, là tốt bậc thông thường của thơ *haiku* nhỉ?”

...Bộ dạng như thế, cuộc đối thoại với nội dung nhạt nhẽo như thế cứ tiếp tục mãi nhưng có một cảm xúc thống nhất xuyên suốt câu chuyện chính là Chieko sùng bái học thức của chồng một cách không giới hạn. Trong giới tinh hoa Tokyo thập niên trước, những đôi vợ chồng như thế này cũng không hiếm. Cho đến bây giờ vẫn có kiểu người tuân thủ theo những lễ thói kiểu cách ấy giống hệt kiểu tóc lỗi mốt của phụ nữ, khi về quê vẫn thích trưng ra cái vẻ lai căng.

Kensuke đứng tựa vào cửa sổ, châm lửa hút thuốc. Khói thuốc vẩn vít trên ngọn cây hồng gần cửa sổ. Trong bầu không khí ban đêm, làn khói trôi nổi giống như một bó tóc trắng lênh bênh trên mặt nước. Một phút trầm ngâm, rồi anh ta nói:

“Bố vẫn chưa thay quần áo xong à?”

“Là Etsuko chưa thay xong. Chắc là bố đang thắt dây lưng giúp đấy. Anh đúng là không để ý chút nào sao, bố thường giúp Etsuko buộc *koshimaki*. Lúc nào cô ấy thay đồ thì căn phòng đó đều đóng chặt cửa. Vừa vụng trộm nói gì đó, vừa thay đồ. Chỉ là thay đồ thôi mà cực kì tốn thời gian như vậy, kể cũng lạ.”

“Bố càng già càng làm ra những trò phóng dăng.”

Cuộc nói chuyện của hai người tự nhiên lại đi đến câu chuyện của Saburo, họ cho rằng, lúc này Etsuko đã bình tĩnh hơn và bỏ qua Saburo rồi chẳng. Lời đồn đại khái là luôn có cốt truyện hoàn hảo hơn hẳn sự thật, nên trường hợp sự thật chứa nhiều dối trá hơn cả lời đồn cũng không phải là hiếm.

Đến đền thờ của làng phải đi qua mặt sau của khu rừng. Đó là con đường rẽ ngược lại hướng đi đến khu rừng từng từng ngấm hoa anh đào hồi mùa xuân. Theo hướng đó, đi qua bờ một cái đầm cỏ và củ ấu mọc um tùm, rồi từ con dốc đi xuống sẽ bắt gặp một dãy nhà ở. Trên lưng chừng núi, phía đối diện với những căn nhà trong làng là một ngôi đền. Miyo cầm đèn lồng đi trước, Kensuke đi phía sau cùng, cầm đèn pin soi dưới chân. Ở chỗ rẽ họ gặp một nông dân rất chất phác tên là Tanaka. Bởi vì anh ta cũng đang trên đường đi đến lễ hội nên họ cùng đi luôn. Anh ta mang theo cây sáo, vừa đi vừa luyện tập. Tiếng sáo điêu luyện một cách bất ngờ, tiết tấu vui nhộn thế mà ngược lại lại gợi cảm giác vơ vẩn buồn. Bởi có chiếc đèn lồng đi đầu, họ trở nên tĩnh mịch như một hàng người đưa ma. Để làm sôi động bầu không khí, Kensuke giơ tay vỗ một đoạn tiết tấu nên mọi người cùng vỗ theo, quanh bờ đầm, tiếng vỗ tay loang ra, vang vọng.

“Ở đây cũng nghe thấy, tiếng trống không ngờ lại vang xa nhỉ?” Yakichi nói.

“Do địa hình nhấp nhô đấy,” Kensuke từ phía sau lên tiếng.

Khi đó, đột nhiên Miyo vấp ngã nên Kensuke cầm thay đèn lồng, đi lên vị trí đầu tiên. Để một đứa con gái lơ mơ dẫn đường thì thật là vô lý. Khi Miyo đưa đèn lồng cho Kensuke, Etsuko phải nghiêng người tránh ra bên vệ đường, cô đã nhìn thấy tất cả. Dưới ánh sáng của chiếc đèn lồng, sắc mặt Miyo hơi xanh xao. Trong mắt cũng không có ánh sáng. Cảm giác khổ sở đến từng hơi thở... Từ phần thân trên của Miyo được chiếu sáng chỉ

trong một khắc đèn lồng đưa từ tay này sang tay kia mà có thể nắm được nhiều cảm xúc đến vậy, đôi mắt của Etsuko gần đây đã thật sự trở nên lão luyện rồi.

Những phát hiện này ngay lập tức bị lãng quên. Họ đi tới gần con dốc, trong ánh lửa tuyệt đẹp của đèn lồng ở khu vực lễ hội nằm phía dưới những căn nhà dân đang vang lên vô số những tiếng trầm trồ thán phục.

Hầu như mọi người trong làng đều đi xem hội, các nhà đều không có người nên canh giữ ngôi làng chỉ có ánh sáng tĩnh lặng của đèn lồng. Máy người nhà Sugimoto băng qua cây cầu đá trên dòng suối đang cuộn chảy qua làng. Lũ ngỗng ban ngày trôi nổi trên mặt suối, ban đêm bị nhốt vào lồng, lúc này bị tiếng nói cười của con người đánh thức, kêu ầm lên. Yakichi nói rằng, tiếng kêu giống hệt tiếng trẻ con khóc đêm, mọi người nhớ ra Natsuo cùng bà mẹ vụng về của cậu bé, ai nấy đều cảm thấy buồn cười.

Etsuko hướng ánh nhìn về phía Miyo đang mặc bộ kimono có hoa văn lông chim đuôi mũi tên, là bộ đồ đẹp nhất của cô ta. Cô bất giác giật mình cảnh giác, phải chăng ánh mắt mình đang mang theo ý thù địch chăng? Sự cảnh giác này không phải là để phòng những người nhà Sugimoto mà là cảnh giác Miyo, người đang chìm trong địch ý, để cô ta không ngửi thấy mùi cơ ghen của Etsuko. Tưởng tượng bản thân đang ghen với một cô gái quê lơ ngơ như thế, cho dù chỉ là tưởng tượng, cũng làm cho lòng tự ái của Etsuko nhảy dựng lên. Có lẽ vì sắc mặt tươi tắn, có lẽ vì bộ

kimono làm bằng tơ tằm, đêm nay Miyo ít nhiều trở nên xinh đẹp.

Thế giới bây giờ đảo lộn cả rồi. Etsuko nghĩ. Ít ra thì khi tôi còn là trẻ con, việc hầu gái mặc đồ không phải làm bằng vải thô là điều cấm kỵ. Hầu gái mặc đồ có hoa văn lông chim đuôi trĩ tên nổi bật như thế này sẽ phá vỡ mọi quy định truyền thống, phỉ nhổ vào trật tự xã hội. Nếu bà mẹ chồng quá cố của tôi còn sống, người hầu gái có thái độ quá đáng như thế này chẳng phải sẽ bị đuổi đi hay sao?

Nhìn từ dưới lên trên, từ trên xuống dưới, ý thức giai cấp trở thành thứ thay thế cho lòng ghen tuông. Cho dù Etsuko chưa từng một lần dùng ý thức giai cấp lỗi thời theo kiểu đó để đối xử với Saburo, nhưng hôm nay thì cô bộc lộ hết ra một cách rõ ràng.

Etsuko mặc một chiếc áo khoác ngoài chỉ ngắn đến đầu gối, được đặt làm riêng, hoa văn hoa cúc đang rơi hiem khi nhìn thấy ở chốn quê mùa này, cô còn xịt nước hoa cao cấp, hương thơm thoang thoảng. Mùi hương không mấy phù hợp ở hội làng chính là vì Saburo mà dùng. Để Yakichi không phát hiện ra, cô chỉ xịt ở cổ. Lớp lông tơ nhàn nhạt trên da thịt có những hạt nước hoa cực nhỏ len lõi, lóng lánh như những hạt trân châu, đẹp không gì sánh bằng. Làn da đẹp đẽ, mịn màng của Etsuko bị Yakichi chiếm hữu một cách lãng phí để cọ vào làn da lấm bùn đất trên đôi tay thô kệch của lão. Hai kiểu da vừa hoàn toàn mâu thuẫn lại vừa kết nối một cách không sợ hãi. Đôi tay đầy bùn này liên tục sờ soạng khắp nơi, cuối cùng thì đến ngực cũng ám mùi bùn. Đối với Yakichi, sau khi chinh phục làn da đẹp đẽ kia

bằng làn da xấu xí của mình, với một cảm giác thỏa mãn, lão liền để mặc bản thân hưởng thụ việc chiếm hữu Etsuko.

Đột nhiên họ ngửi thấy mùi khó chịu của đèn acetylen khi vừa bước vào con ngõ nhỏ nằm ở bên sườn căn nhà cấp phát gạo. Đập vào mắt họ là khu hội chợ ban đêm đang được đèn acetylen chiếu sáng. Có sạp bán kẹo, có những chiếc chong chóng được cắm trên một bó rơm, ở bên cạnh chỗ bán ô dán hoa giấy là nơi bán pháo hoa trái mùa, thẻ bài cùng bóng bay. Cứ đến mùa lễ hội, đám con buôn mua vào số hàng hóa ế ẩm từ các cửa hàng bán kẹo rẻ tiền ở Osaka, mang theo cái trống có buộc dây đai vừa đi quanh quần trong khu ga Umeda Hankyu vừa hỏi thăm bất cứ ai về việc lễ hội đang diễn ra ở ga nào. Những người thua cuộc trong cuộc tranh giành vị trí đắc địa mở sạp hàng ở khuôn viên đền Hachiman trước ga Okamachi, sau khi trở mắt nhìn tất cả bị đối thủ cạnh tranh chiếm mất, liền đến khuôn viên đền làng, vốn chỉ là nơi số hai để họ lựa chọn. Vừa gần như từ bỏ giấc mơ kiếm được số lãi lớn ở đền Hachiman, vừa nhanh chân tranh trước chỗ bán mới bằng điệu bộ thần thờ bất đắc dĩ, họ lũ lượt kéo đến đền làng từ đường bờ ruộng.

Lũ trẻ con đứng thành vòng tròn quanh chiếc xe đồ chơi đang chạy theo một hình bầu dục. Những người nhà Sugimoto vừa đi bộ vừa liếc nhìn từng sạp hàng, bàn nhau xem có nên mua một cái xe đồ chơi giá năm mươi yên cho Natsuo hay không?

“Đắt quá, đắt quá, khi nào Etsuko đi Osaka, tiện thể mua giúp cho thì giá sẽ rẻ hơn. Mua đồ ở mấy chỗ như thế này, chỉ

mai là vỡ toang ra.”

Yakichi đã nói ra bằng giọng khá lớn nên bị ông lão bán hàng ở cửa hàng đồ chơi trừng mắt lên nhìn. Yakichi liền trừng mắt nhìn lại. Sau cùng, Yakichi là người thắng cuộc. Khi ông già bán hàng quá chán nản và đã bỏ cuộc với một đối tượng trẻ con như Yakichi, thì lão vẫn say sưa trong cảm giác chiến thắng như một đứa trẻ, bước lên bậc đá, đi thẳng vào phía sau cổng đền.

Thật sự thì giá cả ở làng Maiden cao hơn ở Osaka. Chỉ những đồ chẳng mua được ở đâu thì mới phải mua ở làng. Ví dụ như phân bón, quả đúng là như người ta thường nói: “Cút của Osaka vừa rẻ vừa tốt”, mùa đông mua một xe chỉ tốn hai nghìn yên. Nhiều nông dân đánh cả xe bò lên Osaka để mua phân. Yakichi cũng miễn cưỡng mua phân bón theo cách đó. Phân bón ở Osaka được làm bằng nguyên liệu tốt nên hiệu quả hơn hẳn so với phân bón ở vùng quanh đây.

Khi leo lên bậc đá, mọi người đều cảm thấy có âm thanh ập vào trong đầu như sóng triều. Trong không gian tối tăm, tàn lửa bay tán loạn. Tiếng hò hét vang trời, những khúc tre bị đốt phát ra tiếng nổ lớn đến mức đau tai. Có thể nhìn thấy ánh sáng của ngọn lửa trong đồng lửa lớn đang nháy nhót, không hề ngưng ngừng chiếu sáng đến tận ngọn cây tuyết tùng cổ thụ.

“Nếu đi lên từ đây, không biết có đến được tận trên đền không nhỉ?”

Kensuke đã hỏi như vậy. Họ bắt đầu rẽ ở lưng chừng bậc đá, đi vào con đường nhỏ hình zích zắc phía sau điện thờ. Khi đến

tận chỗ điện thờ, người thở dốc nhiều nhất, hơn cả lão già Yakichi chính là Miyo. Cô ta dùng bàn tay to của mình chà chà một cách bất an lên khuôn mặt không còn chút huyết sắc.

Mặt trước điện thờ có hình dạng như tháp chỉ huy đang hướng mũi chiếc tàu chiến lao vào vòng xoáy của tiếng la hét và lửa. Một nhóm đàn bà và trẻ con không nhập vào trong vòng xoáy ấy, đứng lại nhìn xuống khoảng sân rộng hỗn loạn. Hàng lan can bằng đá khó khăn lắm mới bảo vệ được họ trước sự hỗn loạn kia. Nhưng họ lại chỉ đứng đó, im lặng một cách vô lý. Bóng của những ngọn lửa, bóng của những con người chắn trước mặt, trên những khuôn mặt triền miên, trên những đôi tay vịn vào lan can, và cả trên bậc đá, có những bóng người vội vã chạy qua chạy lại.

Đột nhiên ngọn lửa trong đồng lửa bùng lên dữ dội. Ngọn lửa sống động giống như lưỡi kiếm đang đâm vào không gian. Những người nhà Sugimoto nhập hội với đám đàn bà và trẻ con đang nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Khuôn mặt họ phản chiếu hình ảnh tươi tắn, tấm vải cũ nối với dây chuông hạ xuống từ mái nhà, sơn màu đỏ của thuốc nhuộm thiên thảo giống như thấm đẫm ánh mặt trời lúc bình minh. Một lần nữa những cái bóng giống như đang nhảy múa lại bay lên, chỉ trong chốc lát đã liếm lấy ánh sáng huy hoàng. Cuối cùng chỉ còn lại một nhóm người đen ngòm, im lặng, dăm chiêu đứng trên bậc đá.

“Xong rồi đấy. Một trò điên rồ. Saburo có ở gần đây không nhỉ?”

Kensuke vừa nhìn xuống đám người đang chen lấn vừa lăm lăm một mình. Nhìn qua bên cạnh thấy ở nách chiếc áo khoác ngoài của Etsuko có chỗ bị bung chỉ. Có lẽ chính bản thân cô cũng không để ý. Kensuke chợt nghĩ, tối nay Etsuko thật là xinh đẹp.

“Này Etsuko, áo khoác bị bung chỉ rồi đấy,” nói những chuyện không nên nói đúng là chuẩn mực cư xử của anh ta.

Lúc này những tiếng la hét lại bắt đầu rộ lên. Lời khuyên vô dụng đã không lọt vào tai Etsuko. Góc nghiêng khuôn mặt cô đang được chiếu sáng bởi cái bóng đầy bi kịch của ngọn lửa, quyến rũ hơn bất cứ lúc nào. Trên khuôn mặt ấy có một chút trang trọng, một chút đơn bạc gợi cảm giác xa xôi.

Đám đông dưới cái sân rộng đang điên cuồng chen lấn nhau về ba phía đền thờ. Sự di chuyển nhìn qua có vẻ không có trật tự này thực ra là đang chạy theo một cái đầu sư tử. Trên cái đầu sư tử đang nghiêng hàm răng, phi lên giống như rẽ sóng, có cơn gió lẩn sâu vào trong chiếc bờm màu xanh lục. Ba người bên trong đầu sư tử là ba thanh niên mặc *yukata*, có lẽ đã thấm mệt đành phải đổi người khác. Hơn một trăm thanh niên, mỗi người cầm một cái đèn lồng trắng đuổi theo phía sau cái đầu sư tử. Nhắm vào thân con sư tử chen lấn một lúc, từng cái đèn lồng đều bung ra. Cuối cùng sư tử chạy đến cổng đền phía khác để thoát khỏi đám thanh niên một cách tức giận. Phía sau nó, hơn một trăm thanh niên kia vẫn đuổi theo. Rất ít đèn lồng còn lửa, phần lớn đã rách hết, chỉ còn trơ lại cái cán treo đèn. Nhưng có vẻ đám thanh niên không nhận ra điều đó, vẫn giơ cao cán đèn, miệng

liên tục hét ra những âm thanh vô nghĩa. Ở trung tâm của cái sân rộng, một cây tre được dựng thẳng đứng, phía dưới một đồng lửa được đốt lên, ngọn lửa mãnh liệt liếm vào thân tre, phát ra âm thanh lép bép. Thân tre bị ngọn lửa ôm lấy, dần đổ gục xuống, thanh tre mới lại được thay vào. Nếu so sánh với đồng lửa đang cháy điên cuồng này thì bóng dáng của ngọn lửa trong bốn đồng lửa ở bốn góc sân có phần dịu lại.

Thôn dân ngày thường không có cơ hội đối mặt với những tình huống mạo hiểm, mặc kệ tàn lửa rơi xuống người, say sưa nhìn theo hành động quá khích và mạnh mẽ của đám thanh niên đang chen lấn đuổi theo sư tử. Đám đông đó, trong sự tĩnh lặng thoáng qua luôn biểu hiện một sự thần phục với những xung động kết dính chặt chẽ của đám thanh niên đang chạy. Họ túm tụm lại càng gần càng tốt, bất chấp nguy hiểm khi bị nuốt vào trong đám người trẻ tuổi đang chen lấn nhau. Những ông già làm nhiệm vụ dàn xếp mang theo một cái quạt, cùng lúc phải điều chỉnh chỗ đứng của người xem và đường chạy của đám thanh niên, đứng giữa hai nhóm người hô hoán. Đứng trên bậc đá của điện thờ nhìn xuống sẽ thấy tất cả cảnh tượng ấy giống một con rắn khổng lồ phát ra ánh sáng mờ mờ đang quấn quai xung quanh đồng lửa.

Etsuko hướng ánh nhìn về những chiếc đèn lồng màu trắng đã rách bung ra. Trong ý thức của cô không còn tồn tại Yakichi, vợ chồng Kensuke hay Miyo. Một bản thể đang la hét, một bản thể điên loạn, một bản thể với những hành động bạo lực đáng sợ, đúng lúc trực giác của Etsuko đang trong trạng thái lơ mơ,

liền nhảy vọt ra. Bản thể ấy chính là Saburo. Đó chắc chắn là Saburo. Sự phung phí một cách vô ích sức sống đang cuộn chảy này của Saburo, đối với Etsuko giống như sự huy hoàng của muôn ngàn ánh sáng, ý thức của cô được đặt trên một sự hỗn độn đầy nguy hiểm, hoàn toàn tan chảy giống như bằng đá đặt trên chảo nóng. Etsuko cảm thấy khuôn mặt mình thỉnh thoảng bị ánh lửa xung quanh chiếu sáng một cách sở sàng, thấu đến tận sâu bên trong tâm tưởng. Lúc này, gần như ngay lập tức cô lại nghĩ đến những tia sáng ngập tràn khắp nơi trong một ngày tháng Mười một khi mở cửa để đưa cỗ quan tài của chồng ra khỏi bệnh viện chuyên điều trị bệnh truyền nhiễm.

Chieko đã nhìn thấy ánh mắt Etsuko tìm kiếm Saburo. Ngay từ đầu cô ta cũng không nghĩ ra được lý do lớn hơn Saburo để Etsuko phải tìm kiếm. Bằng sự thân thiết có từ trước, cô ta nói:

“Chà, cũng có vẻ thú vị đấy chứ. Đi vào trong xem không? Nếu cứ đứng ở đây thì không thể thưởng thức hết khí vị hoang dã của lễ hội ở quê đâu.”

Kensuke như đã hiểu ra được thâm ý trong cái nháy mắt của vợ mình. Đẳng nào thì Yakichi cũng có vẻ không thể đi theo. Việc này sẽ là sự báo thù nho nhỏ với Yakichi. Coi như một hòn đá ném chết hai con chim.

“Nào, mạnh dạn lên chứ, Etsuko đi không, vẫn còn trẻ mà.”

Yakichi lại trưng ra khuôn mặt có vẻ bất mãn như mọi khi. Sự nhăn nhó trông có vẻ tự tin của người đàn ông quen thói chi phối những người xung quanh bằng sự thay đổi cảm xúc tầm

thường như thế. Ngày xưa, chỉ bằng một cái nhăn mặt này, lão đã có thể đưa ra những quyết sách lớn trong vị trí giám đốc kia mà. Tuy vậy, Etsuko không nhìn mặt Yakichi mà cứ thế trả lời Chieko.

“Vâng, cùng đi đi.”

“Bố có đi không ạ?” Chieko hỏi.

Yakichi không trả lời, hướng khuôn mặt khó chịu sang Miyo, bắt cô ta phải chấp nhận việc ở lại cùng với ông chủ mình.

“Bố đợi ở đây... Về càng nhanh càng tốt đây.”

Lão nói mà không nhìn về phía Etsuko.

Etsuko nắm tay vợ chồng Kensuke bước xuống bên dưới bậc đá. Cứ nắm tay như thế rẽ đám đông đang la hét đi vào trong như rẽ nước để tiến sâu vào đáy biển. Khác với những gì đứng từ trên nhìn xuống, đám đông này chuyển động rất chậm nên mấy người Etsuko có thể dễ dàng tiến về phía trước, lướt qua vô số những khuôn mặt phờ phạc, không rõ ấn tượng với cái miệng đang há hốc.

Etsuko lắng tai nghe âm thanh nổ tung sảng khoái của cây tre đã cháy hết. Dù có là âm thanh khó chịu thế nào thì hôm nay đối với cô đều trở thành những âm thanh tuyệt vời. Những thứ vụn vặt tầm thường đều bị lãng quên. Đôi tai dịu dàng chỉ mong nghe được những âm thanh nguy hiểm giống như muốn chọc thủng màng nhĩ. Thế mà lại nghe ra những âm thanh giống nhau của cảm xúc đang nảy nở trong nội tại con người mình.

Trên đầu mọi người đột nhiên xuất hiện một hàm răng vàng khè, cái đầu sư tử vừa nhô lên liền di chuyển về hướng một cổng đền khác. Không hiểu sao mọi thứ bắt đầu trở nên hỗn loạn, từng lớp sóng người bị rẽ ra hai bên. Những thứ chói sáng tập hợp lại lướt qua trước mắt Etsuko. Đó là một nhóm những người trẻ tuổi cởi trần, da thịt phản chiếu ánh sáng của lửa trở nên rực rỡ. Tóc tai tán loạn, nút thắt dải băng đầu bay phấp phới phía sau, mồm vừa liên tục la hét như những con thú vừa làm cuộn lên những cơn gió mang theo thứ mùi giống như trong nồi hấp. Trước mắt Etsuko, những tấm thân để trần màu hạt dẻ đột nhiên va vào nhau, da thịt rắn chắc đập vào da thịt phát ra những tiếng kêu ảm đạm, làn da ẩm mồ hôi dính vào nhau tạo ra thứ âm thanh rin rít, lấp đầy không khí xung quanh. Bàn chân trần dẫn dụ bóng tối của họ, uể oải giống như vô số những sinh vật kì dị đang ngộ nguây. Có lẽ trong số họ chẳng có ai nhận ra đâu là bàn chân của mình, đâu là bàn chân của một ai đó khác.

“Saburo ở đâu ấy nhỉ, ai cũng cởi trần thế này, thật không thể nào phân biệt được ai với ai.”

Kensuke không muốn bị lạc nên vừa khoác vai vợ và em dâu vừa nói. Đôi vai trơn mượt của Etsuko cố gắng đẩy bàn tay của anh ta xuống.

“Đúng thật.” Kensuke vừa tự mình hưởng ứng lời nói của chính mình vừa tiếp tục ba hoa. “Con người khi lột trần ra thì mới lộ ra gốc rễ tính cách vốn dĩ rất yếu đuối mỏng manh. Tư tưởng chỉ có tầm bốn kiểu, tư tưởng của kẻ béo, tư tưởng của kẻ

gây, tư tưởng của người cao, tư tưởng của người thấp. Gương mặt ấy mà, nhìn vào khuôn mặt nào thì cũng chỉ có hai con mắt, một cái mũi và một cái miệng. Trên đời làm gì có con quái vật một mắt chứ. Thậm chí là gương mặt cá tính nhất nhiều lắm thì cũng chỉ có một vài nét khác với người khác mà thôi. Tình yêu ấy mà, chẳng qua là một kí hiệu yêu một kí hiệu. Nếu một lần ngủ với nhau thì chẳng qua trở thành tình yêu của không tên với không tên, sự sinh sản vô tính của hỗn độn với hỗn độn, của nhạt nhòa với nhạt nhòa. Không phải giống như chuyện dị tính giữa đàn ông với đàn bà, đúng thế phải không Chieko?”

Người vợ tuyệt vời Chieko bất chấp sự ồn ào trước mặt vẫn nói ra vài câu tán thưởng.

Etsuko chỉ biết cười trừ. Những tiếng nói lầm bầm bên tai cô chính là thể hiện năng lực suy nghĩ của gã đàn ông này. Một thứ năng lực suy nghĩ giống như tiểu tiện không kiểm soát. Đúng rồi, nên gọi đó là “não trạng đái dầm.” Một sự đái dầm đầy bi thương. Tư tưởng của gã đàn ông này gây cười giống hệt cái mông đít của chính gã. Tuy nhiên gây cười hơn nữa chính là tiết tấu trong những lời độc thoại của gã chẳng phù hợp chút nào với tiết tấu của bản năng sinh tồn, của sự rộn ràng, của mùi hương, của tiếng la hét đang tràn đầy trước mắt. Thực là muốn gặp vị nhạc trưởng không tống cổ nhạc công như thế ra khỏi dàn nhạc. Lại còn di chuyển dàn nhạc đến một nơi hẻo lánh, cứ giữ nguyên giai điệu vụng về ấy để tấu lên những bản giao hưởng để đời.

Etsuko trợn trừng mắt. Vai của cô dứt khoát đẩy bàn tay đang dính chặt của Kensuke ra.

Đã nhìn thấy Saburo rồi. Đôi môi hay e thẹn của cậu đang hò hét. Hàm răng hiện hòa, trắng sáng một cách mỹ lệ, ánh lên rực rỡ dưới ánh sáng của ngọn lửa... Etsuko nhìn vào ngọn lửa đang ánh lên trong đồng tử của Saburo hoàn toàn không hướng về cô.

Lúc này cái đầu sư tử lại một lần nữa từ đám đông nhô lên, cứ tưởng rằng muốn ngạo nghễ nhìn ra xung quanh nhưng đột nhiên nó điên cuồng đổi hướng làm cái bờm xanh phấp phới bay trong gió, rẽ đám người xem để đi vào trong. Sau khi cái đầu sư tử nhắm thẳng cổng chính của điện thờ chạy đến thì những người trẻ tuổi mình trần cũng ùa vào.

Chân của Etsuko như thoát được sợi dây xích ý chí trời buộc, đuổi theo hòa vào đoàn người. Phía sau loáng thoáng tiếng gọi của Kensuke: *Etsuko, Etsuko*. Chieko cũng cất giọng cười chói tai đúng kiểu cười đặc trưng của cô ta. Những âm thanh lẫn lộn vào nhau, văng vẳng bên tai. Etsuko không quay đầu. Cô đã đứng thẳng lên từ vũng bùn bất an và sự mập mờ bên trong con người mình. Tất cả biến thành một kiểu sức mạnh thể xác, phát tiết ra ngoài rồi trở nên chói sáng. Trong cuộc đời con người rất nhiều khoảnh khắc tin rằng việc gì cũng có thể xảy ra, có lẽ trong những khoảnh khắc này, con người nhìn ra nhiều thứ mà đôi mắt thông thường không thể nhìn ra, chúng nằm dưới đáy của sự lãng quên, thỉnh thoảng lại được làm sống dậy. Nỗi đau và niềm vui tụ lại, gợi nên sự phong phú của đời người hướng vào mỗi cá nhân nhưng không ai có thể chạy trốn khỏi những

khoảnh khắc định mệnh, không thể tránh khỏi bất hạnh khi trót nhìn thấy nhiều hơn những gì đôi mắt của bản thân có thể nhìn. Bây giờ việc gì Etsuko cũng có thể làm. Trên má như thể có lửa. Vừa bị đám đông vô cảm xô đẩy vừa lao nhanh như sắp ngã về phía cổng đền chính diện diện thờ. Cô gần như đứng ở hàng đầu tiên. Cho dù bị người điều chỉnh đang đeo dải băng tiếp sức đập cái quạt vào ngực thì cú đánh đó cũng chẳng đem lại cảm giác gì. Cảm giác tê liệt cùng sự hưng phấn cực mạnh đang chiến đấu với nhau bên trong con người cô.

Saburo vẫn không phát hiện ra Etsuko. Có lúc tấm lưng đẹp dễ, ngăm đen của cậu quay về phía đám đông người xem đang xô đẩy, khuôn mặt vừa la hét vừa thách thức cái đầu sư tử ở giữa. Đền lồng hoàn toàn tắt lửa, được cánh tay thoải mái giương cao lên, không nhận ra rằng chiếc đèn đã rách nát không còn hình dạng gì, giống như những chiếc đèn lồng khác. Phần thân dưới sống động của cậu trở nên mờ ảo, thay vào đó, phần lưng tĩnh lặng lại giao phó hoàn toàn cho ánh lửa và hư ảnh nhảy múa lung tung, nhìn giống như một sự chuyển động dồn dập. Sự rung động của cơ thịt xung quanh xương vai nhìn giống cơ thịt của một đôi cánh đang bay lượn trên bầu trời.

Ngón tay của Etsuko ao ước chạm vào đó một cách chân thành. Hay đó là một kiểu dục vọng, cô hoàn toàn không hiểu được. Nói một cách bóng bẩy thì tấm lưng đó giống như biển sâu không đáy. Cô cầu xin được gieo mình xuống tận đáy sâu ấy. Mặc dù nó gần giống như mong ước của người nhảy xuống biển tự tử, nhưng mong muốn của người nhảy xuống biển thì không

nhất định cứ phải là cái chết. Thứ thấy được sau khi nhảy xuống, thứ khác biệt với những thứ được nhìn thấy từ trước đến nay, cho dù thế nào nếu là cả một thế giới khác biệt thì càng tốt.

Lúc này đám đông bắt đầu xô đẩy thô bạo, người sau đẩy người trước. Trai tráng mình trần phản ứng lại sự xô đẩy của đám đông nên đã từ bỏ việc chạy theo con sư tử tính khí thất thường. Etsuko bị đẩy từ phía sau, khi cô vấp ngã liền đập vào một tấm lưng nóng giãy như lửa ở phía trước. Etsuko giơ tay bầu vuu lấy tấm lưng ấy. Là lưng của Saburo. Ngón tay của Etsuko thưởng thức cảm xúc của da thịt trên lưng Saburo giống như sờ vào một chiếc bánh nếp còn nguyên vẹn, thưởng thức cả độ nóng uy nghi ấy... Từ phía sau, đám đông xô đẩy càng lúc càng mãnh liệt nên móng tay sắc nhọn của cô càng bầu sâu hơn vào lưng Saburo. Bởi vì đang hưng phấn, Saburo dường như không cảm thấy đau đớn. Trong sự xô đẩy điên cuồng này, người phụ nữ đang dựa vào lưng mình là ai, có lẽ cậu ta cũng không biết... Etsuko cảm thấy máu của Saburo vương trong móng tay mình.

Mệnh lệnh dừng lại của người điều hành dường như không có tác dụng gì. Đám đông cuồng nộ xô đẩy nhau, đến gần cây tre đang bùng cháy ở trung tâm cái sân, miệng liên tục hò hét, dẫm cả lên đồng lửa. Thậm chí cả những người chân trần cũng không cảm thấy nóng. Cây tre bị lửa bao quanh, bốc lên một đám khói lẫn tàn lửa màu đỏ chiếu sáng bùng bùng đến tận ngọn cây tuyết tùng cổ thụ. Lá tre đang cháy vàng giống như hứng trọn ánh sáng mặt trời lúc chiều tàn. Bỗng nhiên cô giật mình run rẩy, cột lửa nhỏ đang bùng nổ, lắc lư dữ dội sang hai

bên trái phải giống như cột buồm trong cơn bão, rồi đổ ụp lên trên đám đông đang chen lấn nhau.

Etsuko dường như nhìn thấy một người phụ nữ đang cười sặc sụa, lửa bén vào tóc. Sau đó lại không thể phân biệt được đó là hiện thực hay tưởng tượng. Dù sao đi nữa cô cũng đã chạy lên tận phía trước bậc đá của điện thờ. Một khắc tưởng như nhìn bầu trời trước mắt đang tràn ngập tàn lửa bay lên, nhưng cô hoàn toàn không thấy sợ hãi. Đám thanh niên lại tranh nhau chạy đến một cổng đền hướng khác. Đám đông người xem quên sạch sự sợ hãi mới gặp phải một chốc lát trước đây, lại nườm nượp từ phía sau chạy đến... như không có chuyện gì xảy ra.

Etsuko tại sao lại đứng ở đây một mình? Cô nhìn chăm chăm một cách kì quặc lên bóng người và bóng lửa đan vào nhau đang liên tục nhảy múa trên mặt đất.

Đột nhiên, vai của Etsuko bị ai đó vỗ vào. Bàn tay của Kensuke bám dính như một con côn trùng.

“Ở đây à, Etsuko, em làm anh lo lắng đấy.”

Etsuko im lặng, nhìn Kensuke không chút cảm giác. Anh ta hít một hơi dài, tiếp tục nói.

“Còn có thứ mệt mỏi hơn đây, đi thôi.”

“Có chuyện gì nữa vậy?”

“Đi đến đó thì biết.”

Kensuke kéo tay cô, sải bước dài bước lên bậc đá. Chỗ khi này Yakichi và Miyo đứng đợi, bây giờ có một đám đông tập

trung. Kensuke rẽ đám người trước mặt ra, dẫn Etsuko đi vào.

Trên băng ghế dài, Miyo đang nằm ngửa mặt lên. Chieko cúi gập người trên cơ thể ấy, cố gắng nói lỏng chiếc đai áo của Miyo ra. Yakichi cứ đứng đó cản trở với thái độ chán nản. Vì Miyo mặc đồ không được chừa chu nên khi quần áo nói lỏng ra liền bị nhìn thấy cả phần da ngực, miệng hé mở như mất hồn. Tay thông xuống như thể bị vặn ngược. Đầu ngón tay chấm xuống nền sân lát đá.

“Sao lại thế này?”

“Tự nhiên thì ngất xỉu, có lẽ là thiếu máu não, nếu không thì chắc là bị động kinh.”

“Phải gọi bác sĩ đi thôi.”

“Tanaka đã liên lạc rồi. Có lẽ anh ta sẽ đem cáng đến giúp.”

“Có lẽ phải đi thông báo cho Saburo một tiếng nhỉ?”

“Chẳng cần đâu, cũng không có gì phải lo lắng quá.”

Kensuke không thể nào mà nhìn thẳng vào gương mặt Miyo đang xanh xao đến mức đáng thương như vậy, ánh mắt liên tục né tránh. Anh ta vốn dĩ là người đàn ông thiện lành.

Đúng lúc ấy, cáng được mang đến. Tanaka và một thanh niên trong đoàn thanh niên không giúp cái cáng. Lúc đi xuống bậc đá có chút nguy hiểm. Kensuke vừa cầm đèn pin soi đường vừa chậm chậm đi xuống trước, nhắc nhở hai người không cáng những khúc cua dễ ngã. Ánh sáng đèn pin thỉnh thoảng chiếu lên gương mặt có đôi mắt nhắm nghiền của Miyo nhìn

như một chiếc mặt nạ kịch Nô. Bọn trẻ con lũ lượt kéo đến xem rồi gào thét đùa giỡn quá mức.

Yakichi vừa đi theo chiếc cang vừa liên tục lăm bắm một điều gì đó. Điều lảo lảo bắm không cần nói ra cũng biết.

“...Thật là mất mặt. Rồi sẽ bị đồn đại chẳng ra gì. Đã mang bệnh mà còn vác cái bộ mặt không biết xấu hổ đó đi xem hội.”

May mắn thay, trạm xá nằm ở một khu vực mà lối đi không cần khiêng cang xông vào giữa các quầy hàng. Họ đi qua cổng đền vào một con đường rất tối tăm. Ở phía trước trạm xá, trong lúc bệnh nhân và người nhà đi vào trong thì bên ngoài một đám đông tò mò đứng túm tụm lại, mãi không chịu giải tán. Họ vừa đạp chân vào tảng đá vừa bàn tán những câu chuyện đồn đại. Họ đã quá chán nản những thứ lặp đi lặp lại ở lễ hội hoặc là rất muốn biết kết quả của sự việc đang diễn ra trong bệnh viện này chẳng. Những người này đang chờ đợi trong tâm trạng rất hồ hởi như thể sự cố này cũng là một chương trình được sắp xếp từ trước của lễ hội. Nhờ sự việc này mà trong vòng mười ngày tới, quanh đây sẽ không còn buồn chán vì có một câu chuyện thú vị cùng nhau giải trí qua ngày.

Trạm xá đến giờ thay ca. Những bác sĩ trẻ tuổi rời khỏi nơi làm việc. Thái độ khinh khỉnh của những con mắt đằng sau chiếc kính không viền kết hợp với khí chất nhà quê truyền đời từ tổ tiên, tạo nên một cảm giác rất gây cười. Tuy nhiên, kiểu cách của những người ở trong biệt thự nhà Sugimoto khiến họ gai mắt. Nếu gặp ở trên đường, họ sẽ chào hỏi một cách đầy

thiện cảm để che giấu đi sự hoài nghi. Hoài nghi rằng, liệu có thể nhìn thấu sự giả vờ giả vịt của đám người thành phố thích khoe mẽ này không?

Bệnh nhân được chuyển đến phòng khám bệnh, Yakichi, Etsuko, vợ chồng Kensuke được hướng dẫn đến phòng khách, nơi có một mặt hướng ra khu vườn. Họ phải đợi ở đó. Bốn người không nói với nhau một lời. Với cặp lông mày giống cái chổi sể hệt như cái đầu của con búp bê Shiratayu trong nhà hát múa rối, gió rít qua kẽ răng lão tạo ra một âm thanh ngớ ngẩn. Lão hối hận vì đã vô tình phản ứng sợ hãi thái quá như vậy. Nếu không gọi Tanaka thì đã không lớn chuyện, không mang cáng đến thì cũng chỉ bị những người ở gần đó chú ý thôi. Hôm trước lão đến văn phòng hợp tác xã, đám nhân viên ở đấy đang vừa nói vừa cười với nhau lập tức im thin thít. Một trong số đó chính là người đã đến nhà Sugimoto hôm Yakichi bị ngài Bộ trưởng lỗi hẹn... Chỉ riêng chuyện đó cũng khiến Yakichi trở thành một chủ đề gây cười rồi. Sự việc lần này thật tệ. Nguy cơ lão tiếp tục bị biến thành chủ đề cho những lời đồn thổi ác ý lại càng tăng lên gấp bội.

Etsuko xấu hổ cúi đầu, nhìn chăm chăm vào những móng tay chụm lại đặt trên đầu gối. Trên một cái móng có dính vết máu đã khô, chuyển sang màu vàng nhạt. Etsuko bất giác liếm cái móng đó.

Viện trưởng mặc một chiếc áo blouse màu trắng, cứ đứng nguyên tại chỗ mà kéo màn ra, ít nhiều bộc lộ sự trấn an người nhà Sugimoto một cách chân thành.

“Xin mọi người hãy yên tâm. Đã tỉnh lại rồi ạ.”

Yakichi vốn chẳng quan tâm chút nào đến thông báo này, khinh khỉnh hỏi lại:

“Nguyên nhân là gì vậy?”

Viện trưởng kéo rèm lại rồi đi ra bên ngoài phòng chờ. Để ý một chút đến nếp gấp trên quần, ông ta vừa ngồi xuống một cách vụng về vừa cười bằng một điệu cười không hề phù hợp với vị trí nghề nghiệp của mình trong tình huống này.

“Cô ấy có thai rồi!”

Chương 4

Nỗi nhớ về Ryosuke vốn đã quên từ lâu, sau những cơn mất ngủ vì sự việc xảy ra đêm lễ hội, nay lại quay trở lại hành hạ Etsuko. Thay vì hình ảnh có thể nhìn thấy bên trong vầng sáng ảo ảnh mang nhiều đồng cảm lại là thứ hình ảnh hoàn toàn trần trụi, có độc, có hại. Trong hình ảnh này, đời sống hôn nhân với Ryosuke biến thành trường học được mở ra tại một căn phòng bí mật, ở đó có những bài học mãi mãi không bao giờ kết thúc. Nói là Ryosuke dạy dỗ cho Etsuko thì đúng hơn nói là anh ta yêu cô. Nói Ryosuke huấn luyện Etsuko chính xác hơn nói anh dạy dỗ. Giống như thể tú bà đào tạo những ngón nghề cho gái bán hoa.

Thời gian học hành tàn nhẫn, đáng ghê tởm và biến thái đó Etsuko bị bắt phải học thuộc lòng rất nhiều thứ, có cả roi vọt và trừng phạt... Ở đó, Etsuko được dạy cho một thủ đoạn: *Chỉ cần cảm đoán bản thân ghen tuông thì không cần phải yêu, không phải đau khổ vì yêu nữa.*

Để hoàn toàn nắm bắt thủ đoạn này, Etsuko đã sử dụng toàn bộ năng lực của bản thân một cách vô ích mà chẳng có kết quả gì.

Lớp học tàn khốc dạy cho Etsuko rằng: để sống mà không cần phải yêu thì cô phải chịu được bất cứ khổ đau nào. Thang

thuốc của thủ đoạn này vì thiếu một vài vị thuốc nên đã trở thành vô tác dụng.

Cô đã từng nghĩ rằng mấy vị thuốc bị thiếu kia có ở làng Maiden. Cô quả thực nghĩ rằng đã tìm thấy nó. Etsuko thậm chí đã an tâm. Bất ngờ cô lại nhận ra đó cũng chỉ là thứ thuốc giả, chẳng có tác dụng gì... Đó cũng chỉ là đồ giả mà thôi. Sự sợ hãi lại trở về cùng với những lo lắng.

Khi viện trưởng trạm xá dùng điệu cười nhạt nhòa đó mà nói rằng: *Cô ấy có thai rồi*. Etsuko cảm thấy trong ngực nhói đau. Cảm giác máu từ trên mặt bị rút sạch sẽ, miệng khát khô đến mức muốn nôn ra. Không thể nào mà cố gắng đóng kịch được nữa. Cô nhìn thấy biểu cảm không được nghiêm chỉnh, nói đúng hơn là kinh ngạc, hỗn loạn của Yakichi, Kensuke và Chieko. Đúng rồi, chuyện này rất bất ngờ, không thể không bất ngờ được.

“Chà, ghê nhỉ, tôi đang bất ngờ đến mức không thể ngậm miệng lại được đây này,” Chieko nói. Yakichi cố gắng làm ra vẻ thoải mái, nói với viện trưởng rằng: “Xin bác sĩ hãy hiểu cho, việc không liên quan đến lão già này đâu.” Rồi lão bắt đầu tính toán chi phí bịt miệng bác sĩ và y tá tại trạm xá.

“Thật là một chuyện gây sốc nhỉ Etsuko,” Chieko nói.

“Vâng,” Etsuko cố gắng nở điệu cười khô khốc.

“Với tính cách điềm tĩnh của em chắc cũng không mấy bất ngờ.”

Chắc là thế. Etsuko chẳng mấy bất ngờ. Cô chỉ đang lên cơn ghen thôi.

Đối với vợ chồng Kensuke, sự việc lần này cực kì thú vị. Không có thành kiến mang tính đạo đức chính là đặc tính văn minh mà cả hai đều tự mãn. Nhưng cũng nhờ đặc tính văn minh tự nhận này mà họ rất反感 với sự tồn tại của tinh thần chính nghĩa nghèo nàn đến từ những người tò mò. Xem cháy nhà là việc mà ai cũng thích nhưng việc đứng ở ban công nhà mình xem cháy nhà thay vì đứng dưới đường nhìn ngó đám cháy thì cũng chẳng phải hành động cao quý gì.

Những thứ gọi là đạo đức không có tính thành kiến thực sự tồn tại hay sao? Vùng quê lý tưởng của những hứng thú mang tính thời đại này sớm muộn gì cũng khiến họ không thể chịu nổi vì sự nhàm chán đáng chán của nó. Thời điểm đó chính là một giấc mơ. Để thực hiện giấc mơ này vũ khí duy nhất họ có chính là lời khuyên, một thứ lời khuyên đầy tử tế đã được cấp bằng độc quyền sáng chế. Nhờ vậy chỉ ít thì họ cũng có thể làm đầu óc mình luôn bận rộn theo một cách rất tinh thần. Sự bận rộn mang tính tinh thần, thật ra đó là mảnh đất chỉ dành riêng cho những con bệnh.

Chieko là một ví dụ điển hình về một người vợ luôn cảm thấy ngưỡng mộ sự khiêm nhường của chồng đến mức không thể không thốt ra bằng lời. Kensuke không hề nói chuyện mình biết đọc tiếng Hi Lạp với bất cứ ai nhưng chỉ ít, đó cũng là khả năng khá hiếm ở Nhật Bản. Anh ta cũng thuộc lòng cách chia động từ của hai trăm mười bảy cấu trúc ngữ pháp tiếng Latin.

Có thể nhớ không sót cái tên nào trong số những cái tên dài dòng của các nhân vật trong nhiều tiểu thuyết của Nga, đúng lúc kịch Nô được công nhận là “di sản văn hóa thế giới” (anh ta cực kì thích cụm từ này), anh ta có thể nói nguyên một bài dài về việc “ý thức thẩm mỹ được trau chuốt thông qua kịch Nô có thể sánh ngang với nghệ thuật cổ điển phương Tây một cách xuất sắc”. Giống như một tác giả tự nghĩ mình là thiên tài thông qua một tác phẩm không bán được, bởi vì chẳng ai muốn đi diễn thuyết nên Kensuke luôn tin rằng chẳng ai trên thế giới hiểu được học thuyết vĩ đại của anh ta.

Niềm tin của đôi vợ chồng đầy tri thức đó là chỉ cần hạ tay xuống một chút, cuộc đời sẽ thay đổi. Một thứ niềm tin của những kẻ bàng quan. Kiêu hãnh như một quân nhân mới giải ngũ, họ luôn nghĩ rằng ở đâu đó người ta đã có sự chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ cho mình. Thế mà, điều Kensuke căm ghét nhất lại chính là đặc điểm được di truyền từ người cha Sugimoto Yakichi. Lời khuyên của những kẻ không mang thành kiến cũng không ích kỉ nếu đi kèm với hành động giúp đỡ thì tốt, nhưng nếu người được khuyên làm trái với lời khuyên này và thất bại thì sẽ bị cho rằng hoàn toàn là lỗi lầm đến từ thành kiến trong chính con người họ mà thôi. Cặp vợ chồng này gặt hái được kết quả là tư cách kết tội vô số người, và rơi vào tâm trạng khó chịu nếu buộc phải tha thứ cho vô số người khác. Không phải như thế sao? Bởi vì đối với vợ chồng Kensuke, chẳng có gì trong cuộc đời này thực sự quan trọng.

Họ nghĩ rằng, họ chỉ cần nhón tay là có thể dễ dàng làm mọi thứ trong cuộc sống thay đổi nhưng chính cái việc “nhón tay” ấy cũng là điều phiền toái. Điểm khác biệt của vợ chồng Kensuke với Etsuko chính là việc họ có thể dễ dàng yêu sự lười biếng của bản thân bằng một tình yêu thành thật.

Từ lễ hội trở về nhà, mây đen báo hiệu cơn mưa đang trũ nặng xuống đường làng, Kensuke cùng Chieko vừa đi bộ chậm lại phía sau mọi người vừa dự đoán về câu chuyện cái thai của Miyo một cách đầy hào hứng. Đêm nay Miyo được ở lại trạm xá, sáng mai sẽ đón về nhà.

“Con của ai thì chẳng cần nói cũng biết, Saburo chứ còn ai vào đây.”

“Chắc chắn đến thế sao?”

Kensuke không hoài nghi một chi tiết nào từ lời nói của vợ mình, chỉ cảm thấy một sự cô tịch không thích hợp trong thời điểm này. Về điểm đó, anh ta có chút ghen tỵ với người em trai đã chết Ryosuke. Nghĩ ngợi một chút, anh ta nói.

“Nếu là anh thì sao?”

“Anh đùa à? Em không thích những lời nói đùa dơ bẩn như thế đâu nhé.”

Chieko giống như một đứa bé gái đưa hai ngón tay của mình nhấn chặt vào lỗ tai. Rồi eo cô rung lên bần bật một cách đầy hờn dỗi. Người phụ nữ trung thực này không thích những câu chuyện đùa cợt dung tục.

“Chính là Saburo. Chỉ có thể là Saburo thôi.”

Kensuke cũng nghĩ như vậy.

Yakichi không còn khả năng bình thường này. Cứ nhìn vào Etsuko, hiển nhiên sẽ nhận ra điều đó.

“Chuyện này là như thế nào? Sắc mặt của Etsuko không bình thường chút nào,” Kensuke đưa mắt nhìn Yakichi đang sóng bước cùng Etsuko đi cách mình mấy bước. Nhìn từ đằng sau, đôi vai Etsuko hơi gồng lên khi bước trên đường, chắc hẳn cô đang phải chịu đựng một nỗi đau khổ dày vò.

“Nhìn Etsuko đi, rõ ràng là vẫn yêu Saburo đấy.”

“Việc này đối với Etsuko thật là tàn nhẫn. Tại sao người ấy lại có số phận khổ sở như vậy nhỉ?”

“Kiểu như sảy thai quen dạ, cứ có thai lại sảy. Bao nhiêu lần thất tình sau rồi cứ thế thành thói luôn. Rồi cái thói quen xấu xa ấy trở thành một bộ phận của hệ thần kinh. Mỗi lần yêu thành thật lại gặp phải cái nút thắt gọi là thất tình.”

“Nhưng Etsuko thông minh như vậy, gặp chuyện ảnh hưởng đến bản thân sẽ tự biết suy nghĩ đến tương lai của mình trước tiên nhỉ?”

“Chúng ta chẳng phải cũng nên khuyên Etsuko như những người thân trong gia đình sao?”

Vợ chồng Kensuke nói chuyện cứ như thể thắc mắc về lý do tại sao một người không mặc đồng phục lại ở hiệu may, bị kích đã đủ rõ ràng thế mà sau khi thêm dệt lên bị kích lại đi thắc mắc

về sự tồn tại của người sẽ mặc nó. Etsuko vẫn như mọi khi, luôn là câu đố khó giải đối với họ.

Ngày 11 tháng Mười, trời mưa từ sáng. Mưa gió gầm gào nên phải đóng hết các cửa chớp đang mở. Thêm vào đó cả ngày mất điện. Xuyên qua tất cả các phòng của dãy hành lang tối om như nhà kho là tiếng khóc của Natsuo cùng với khuôn mặt trắng bệch vì khóc quá nhiều của Nobuko, tạo thành một bầu không khí buồn thảm. Nobuko vẫn còn hờn dỗi vì không được đi xem lễ hội. Hôm nay trường học lại nghỉ.

Cũng bởi thế mà hiếm khi Etsuko cùng Yakichi đi đến phòng Kensuke. Tầng hai được thiết kế không có cửa chớp, cửa kính cực kì chắc chắn. Mưa gió không thể tạt vào trong nhưng nếu đến gần sẽ thấy một chỗ bị dột, phải để gần đó một cái thùng đã đựng sẵn giẻ lau.

Chuyến thăm này là chuyến thăm mang tính lịch sử. Yakichi là người kiên cường, luôn thu hẹp thế giới của bản thân lại và một mình sống trong đó. Lão không bao giờ đến phòng Kensuke hay Asako chơi, đồng thời cũng dựng lên một khu vực cấm xâm nhập trong chính ngôi nhà của mình. Bởi vậy, khi nhìn thấy Yakichi đi vào, Kensuke - một người vô tội - bằng cảm giác kinh hoàng, cùng Chieko tắt bật pha trà, khiến lão có ấn tượng cực kì tốt.

“Không cần phải để tâm thế. Chỉ đến chơi một chút thôi mà,” Yakichi nói.

“Thực sự không cần để tâm đến thế,” Etsuko đáp lại.

Etsuko và Yakichi một trước một sau nói như vậy, cảm giác như bọn trẻ con đang chơi trò chơi công ty, hai người đóng vai vợ chồng giám đốc đến thăm nhà cấp dưới.

“Hoàn toàn chẳng hiểu nổi Etsuko. Lại còn ngồi khếp nép phía sau lưng bố nữa chứ.” về sau Chieko nói vậy.

Không gian xung quanh bị phong kín bởi màn mưa nặng hạt. Gió đã nhẹ dần nên chỉ còn nghe thấy tiếng mưa cực kì dữ dội. Etsuko đảo mắt, liếc qua dòng nước mưa đang chảy trên thân cây hồng đen sì cũng trở thành màu đen như mực tàu. Bởi những điều trước mắt, cô cảm thấy như đang bị thứ âm nhạc đầy áp lực, tàn ác và đơn điệu ấy giam hãm lại. Tiếng mưa này chẳng phải rất giống tiếng cầu kinh của hàng vạn nhà sư hay sao?... Yakichi nói chuyện. Kensuke nói chuyện. Chieko cũng nói chuyện... Có cái gì đó bất lực trong ngôn từ của con người. Có chút gì đó quỷ quyệt. Có chút gì đó vô ích. Thô nhám. Vụn vặt. Tuy vậy chúng vẫn vươn vai, hướng về phía nào đó một cách háo hức. Có cái gì đó bận rộn... Ngôn từ của ai đó cũng như âm thanh mạnh mẽ của mưa rơi trong sự tàn nhẫn này, tất cả đều không thích hợp. Đương đầu với tiếng mưa rơi, đập vỡ bức tường giống như cái chết của tiếng mưa, chỉ là tiếng hét của người không bị ngôn từ này làm cho đau lòng. Tiếng hét của một linh hồn đơn thuần vốn không hiểu ý nghĩa của ngôn từ... Etsuko nhớ ra tiếng hét của những con vật trơn nhẵn, non trẻ, nhớ ra một đám đông lửa thể màu hồng phấn đang chạy qua trước mặt mình, được ánh lửa chiếu sáng.

Etsuko đột nhiên bừng tỉnh. Yakichi cất cao giọng, có vẻ đang muốn nghe ý kiến của cô.

“Làm thế nào với Miyo đây nhỉ? Bố của đứa bé có lẽ là Saburo. Vấn đề tùy thuộc ở Saburo. Tùy vào thái độ của nó có chút đạo lý nào hay không? Nếu nó kiên quyết từ chối trách nhiệm tới cùng, trở thành một thằng đàn ông vô đạo đức như thế thì cũng không cần ở lại cái nhà này nữa. Vì cũng rảnh việc, chỉ cần mình Miyo là được... Đổi lại, đứa con của Miyo phải bỏ thôi. Trường hợp mà Saburo thừa nhận tội lỗi của mình một cách chân thành thì cho chúng nó cưới nhau, trở thành vợ chồng, cùng nhau ở lại đây. Có hai phương án đấy, con nghĩ sao? Ý kiến của ta ít nhiều có chút mạnh tay với chúng nó nhưng mà tuân theo đúng tinh thần của hiến pháp mới đấy.”

Etsuko không trả lời. Trong miệng phát ra âm thanh như có như không: “Việc này...”, đôi mắt đen láy nhìn ra không gian bên ngoài, đặt ở một điểm vô nghĩa. Tiếng mưa rơi như ngấm cho phép sự im lặng này.

...Nói thế nhưng Kensuke phát hiện ra lúc này có điều gì đó ở Etsuko giống như một phụ nữ đã phát điên.

“Vậy thì Etsuko nói xem nên chọn cách nào?” Anh ta vừa nói vừa giơ tay ra như thể đang giúp đỡ.

Yakichi thẳng thừng lờ đi những gì Kensuke vừa nói. Âm mưu của Yakichi khi đem hai lựa chọn này ra nói trước mặt vợ chồng Kensuke chính là thực hiện một mong muốn cực kì thiết thực: thử lòng Etsuko. Nếu muốn bảo vệ Saburo, cô chẳng còn

cách nào khác là phải chấp nhận việc kết hôn này. Ngược lại, trước mặt mọi người nếu cô không thành thật với lòng mình, lên án Saburo thì cũng chính là đồng ý để cậu bị đuổi khỏi nhà. Đó chính là sự kiểm tra mà Yakichi dành cho Etsuko. Ngày xưa, nếu cấp dưới nào nhìn thấy bộ mặt gian xảo nguy trang bằng dáng vẻ tỏ ra khiêm nhường này của lão thì sau đó chính tay cấp dưới ấy lại sẽ tự hoại nghi đôi mắt của chính mình.

Lòng ghen tuông của Yakichi quả thực nghèo nàn. Lúc còn tráng niên, nếu nhìn thấy người đàn ông khác cướp mất trái tim vợ mình thì nhất định lão sẽ điên cuồng lao vào tặng cho tình địch một cái tát, để đối thủ tỉnh ngộ. Người vợ đã chết của lão, may thay, đủ khéo léo để không bao giờ cho phép sự mù quáng như thế ở chồng mình trỗi dậy. Người phụ nữ ấy xây dựng kế hoạch giáo dục lão theo phong cách xã hội thượng lưu, dạy lão trở thành con người nghiêm chỉnh, biến sự mù quáng của lão thành một sự mù quáng dễ thương. Bây giờ, Yakichi đã già. Lão già từ tận trong xương tủy. Già như con đại bàng nhồi bông, bên trong bị sâu mọt đục khoét hoàn toàn... Mặc dù linh cảm thấy sự yêu thương thầm kín của Etsuko với Saburo, nhưng Yakichi cũng không thể đưa ra thủ đoạn nào mạnh mẽ hơn.

Nếu nhìn thấy được lòng ghen tuông nghèo nàn đang le lói trong con mắt già nua của Yakichi thì ngược lại Etsuko lúc nào cũng cảm thấy khổ sở vì lòng ghen tuông vô hạn của mình. “Năng lực tự hành hạ” như thế trở thành cảm giác kiêu hãnh khi nó chẳng hướng về ai.

Etsuko nói một cách thẳng thắn. Thẳng thắn một cách rất vui vẻ:

“Dù sao thì con cũng sẽ gặp Saburo để hỏi chuyện. Con nghĩ như thế tốt hơn là để bố hỏi chuyện cậu ấy.”

Một việc nguy hiểm đã biến mối quan hệ của Yakichi và Etsuko trở thành quan hệ đồng minh. Mối quan hệ đồng minh không hề giống với thông thường, lấy lợi ích làm nền tảng. Ở đây là mối quan hệ đồng minh sinh ra từ sự ghen tuông.

Rồi bốn người nói chuyện phiếm đến tận trưa. Sau khi quay về phòng mình ăn bữa trưa, lão bắt Etsuko đem đến phòng Kensuke hai túi hạt dẻ loại hảo hạng.

Trong lúc Etsuko chuẩn bị bữa trưa thì đánh vỡ một cái bát nhỏ. Lại thêm ngón tay bị bỏng nhẹ.

Đối với Yakichi, chỉ cần là đồ ăn mềm một chút thì thứ gì cũng ngon cả, lão rất ghét đồ ăn cứng. Khi lão khen đồ ăn Etsuko nấu ngon tức là không phải khen mùi vị ngon, chính là khen món ăn đó rất mềm.

Trong ngày mưa mấy tấm che chỗ mái hiên đã được kéo xuống. Etsuko xuống bếp để nấu cơm. Cơm mà Miyo đã nấu, để giữ ấm nên vẫn để nguyên trong nồi thay vì đặt lên trên chạn. Miyo đã nấu cơm xong, cũng không còn ở đây nữa. Than trong lò đã tàn. Etsuko đành phải đến chỗ Chieko xin một mồi lửa, trong lúc mang lửa đến chỗ bếp lò thì ngón tay liền bị bỏng.

Sự đau đớn này làm Etsuko phát cáu. Nếu cô kêu lên, người nghe thấy và chạy đến chắc chắn không phải là Saburo, mà là Yakichi cứ để phanh vạt áo kimono như thế, phô ra đôi cẳng chân toàn nếp nhăn xấu xí xỉn màu, chạy đến. “Làm sao vậy?”, lão sẽ hỏi như vậy. Chắc chắn Saburo sẽ không chạy đến... Đột nhiên Etsuko cười sặc sụa như đang phát điên. Đương nhiên người chạy đến là Yakichi rồi. Đôi mắt lão nheo lại có vẻ nghi ngờ, không quan tâm xem có ai đang cười cùng cô mà để tâm tìm kiếm ý nghĩa của điệu cười này... Lão đã qua cái tuổi có thể cười đùa thoải mái với đàn bà... Nhưng chỉ duy nhất lão đáp lại cô, là tiếng vọng duy nhất của cô - người phụ nữ không thể nói là già.

Cái bếp chỉ rộng chừng năm chiếu, một phần bị nước mưa chảy vào rồi đọng lại. Ánh sáng phản xạ lười biếng lần theo đường viền của cửa kính màu nâu, chiếu xuống đôi guốc gỗ ẩm ướt đang dính vào chân Etsuko. Vừa liếm vết bỏng ở ngón giữa, cô vừa lơ đãng nhìn. Trong đầu cô bây giờ toàn là tiếng mưa.

Dù sao đi nữa, công việc hàng ngày phải làm chính là một trò lơ. Cô bắt tay vào giải quyết mọi thứ, đặt nồi lên bếp rồi châm lửa. Cho nước vào. Cho đường vào. Cho khoai lang đã cắt khoanh tròn vào... Thực đơn hôm nay gồm có khoai lang nấu nước đường, thịt băm mua ở Okamachi, nấm hatsutake nướng bơ và củ mài nghiền... Những món ăn Etsuko đã nấu với tâm trí lơ đãng, cuối cùng cũng hoàn thành.

Vậy mà, cô không nghỉ tay, vẫn đi loay quanh trong bếp như thể mộng du giống một cô hầu gái chuyên lo việc bếp núc.

Khổ sở vẫn chưa bắt đầu. Có vấn đề gì xảy ra hay sao? Những khổ đau thật sự vẫn chưa đến. Đau khổ làm đông cứng trái tim tôi, làm tay tôi run rẩy, buộc chặt chân của tôi lại... Kẻ đang nấu món ăn này là một tôi thế nào nhỉ? Tại sao lại làm những việc này nhỉ? Phán đoán một cách bình tĩnh, phán đoán chính xác như một mũi tên đâm thẳng vào hồng tâm, một phán đoán thỏa mãn cả lý cả tình. Những thứ đó vẫn chưa xuất hiện, tôi cảm giác mình vẫn có thể nhích tiếp lên phía trước. Việc Miyo có thai làm tôi đau khổ vô cùng thế mà tôi vẫn cảm thấy có gì đó chưa đủ. Phải có điều gì đó kinh khủng hơn thêm vào sự đau khổ này mới được.

...Tôi muốn ngay lập tức làm theo sự phán đoán sáng suốt của mình. Chỉ cần nhìn thấy Saburo thôi vốn đã là đau đớn chứ chẳng phải hạnh phúc gì. Nhưng nếu không nhìn thấy Saburo, ý nghĩa cuộc sống của tôi cũng mất hết. Không thể để Saburo rời khỏi đây được. Nếu thế thì cậu ấy buộc phải kết hôn. Với tôi sao? Thế thì loạn mất. Là kết hôn với Miyo, với cô gái nhà quê đó, với cái má như quả cà chua thối rửa đó, với đứa con gái ngu si ám mùi nước tiểu đó. Và tôi hoàn toàn rơi vào đau khổ. Chính lúc này nỗi đau của tôi mới đủ đầy... Nếu thế, có lẽ tôi sẽ bớt căng thẳng chăng? Sẽ có được sự giải tỏa đối trá trong một chốc lát chăng?... Tôi sẽ dựa vào điều đó, tin vào sự đối trá đó.

Etsuko lắng nghe bên ngoài cửa sổ, có con chim bạc má đầu đen đang hót líu lo. Cô dí hần trán vào lớp kính cửa, nhìn thấy bóng con chim nhỏ đang rủa đôi cánh ướt nhep. Đường viền mắt trắng nhạt của con chim che đi đồng tử vừa nhỏ vừa lấp lánh

sắc đen. Ở cuống họng nó có thứ như một sợi lông, nhô ra thụt vào, từ nơi đó phát ra tiếng hót khiến người ta tức điên lên... Etsuko phóng tầm mắt ra bên ngoài nhìn vào một thứ gì đó đang tỏa sáng. Mưa trở nên nhẹ hạt. Trong rừng hạt dẻ nơi tiếp giáp với khu vườn, điện thờ màu vàng bên trong ngôi miếu nhỏ mở ra, bừng sáng không gian.

Đến chiều thì mưa tạnh hoàn toàn.

Etsuko cùng Yakichi đi ra vườn chỉnh lại những bông hoa hồng đổ gục do thanh nẹp bị nước mưa cuốn trôi. Lúc này có những bông hồng đã gục mặt vào vũng nước đục ngầu cùng cỏ dại. Cánh hoa tán loạn trên mặt nước như thể đã trải qua một hồi vật lộn khổ sở.

Etsuko buộc lại dây cho thanh nẹp, đỡ bông hoa đứng thẳng lên. May là cánh hoa chưa bị gãy. Khi chạm tay vào cánh hoa, cảm giác nặng nặng ẩm ướt khiến Yakichi tự mãn về khả năng trồng hoa của mình. Còn Etsuko chỉ để tâm đến cánh hoa màu hồng đậm xinh đẹp vừa dính vào ngón tay đã đem đến cảm giác thật mềm mại, dễ chịu.

Tuy vậy Yakichi làm công việc này bằng sự im lặng, không cảm xúc giống như có chuyện gì đó khiến lão buồn bực. Lão đang mặc một chiếc quần nhà binh, đi đôi ủng cao su, cúi lom khom người xuống, liên tục dựng lại những bông hoa. Lão im lặng làm công việc này bằng khuôn mặt hoàn toàn vô cảm, đó chính là cách làm việc của một người chưa bao giờ mất đi trong

huyết quản dòng máu nông dân chính gốc. Etsuko cực kì yêu mến một Yakichi như vậy.

Tình cờ Saburo đi qua lối nhỏ lát đá ngay trước mắt Etsuko, rồi cậu lên tiếng:

“Tôi không để ý, thật là xin lỗi. Bây giờ đi chuẩn bị một chút rồi tôi sẽ quay lại làm ngay ạ.”

“Thôi được rồi. Cũng đã xong rồi,” Yakichi không nhìn mặt Saburo mà cứ thế nói.

Lúc ấy, Saburo vừa hạ mũ rơm xuống rồi nhìn về phía Etsuko, trên khuôn mặt tròn ngăm đen của cậu thấp thoáng nụ cười. Vành mũ rơm đã rách, rủ xuống dưới, ánh sáng mặt trời vẽ lên những vệt sáng trên trán cậu. Miệng cười khoe hàm răng rất trắng, như màu trắng tươi mới sau khi được nước mưa gột rửa. Nhìn vào đó, Etsuko như bừng tỉnh giấc.

“Vừa đúng lúc làm xong rồi. Tôi có chuyện muốn nói với cậu đây. Đi lại đằng kia với tôi.”

Cho đến bây giờ, chưa bao giờ Etsuko đứng trước mặt Yakichi nói chuyện với Saburo bằng bộ dạng thành thật như thế. Dù sao đi nữa cũng là câu chuyện đường đường chính chính không cần phải giấu diếm Yakichi làm gì. Không chỉ thế, nếu bỏ những tình ý sâu xa ra khỏi câu chuyện này thì cũng chỉ là một lời rủ rê thẳng thắn mà thôi. Sau đây thì phải làm nghĩa vụ khó khăn của mình rồi, Etsuko nghĩ. Rồi cô nhắm mắt lại, nói ra những lời hoan hỉ sâu sắc bằng cảm giác có chút say sưa. Bởi vậy

mà từ trong lời nói của cô lại xuất hiện một sự ngọt ngào không hề mong đợi.

Saburo len lén nhìn về phía Yakichi. Etsuko ấn vào khuỷu tay cậu rồi đẩy cậu về hướng con ngõ nhỏ ở gần cổng vào nhà Sugimoto.

“Cứ đứng như thế nói chuyện cũng được à?”

Từ phía sau Yakichi kêu lên có phần kinh ngạc.

“Vâng ạ,” Etsuko nói.

Sự ứng biến của cô đã khiến cơ hội nghe lỏm cuộc nói chuyện giữa cô với Saburo của Yakichi hoàn toàn thất bại.

“Khi này cậu định đi đâu vậy?”

Câu hỏi đột ngột của cô vốn dĩ chẳng có ý nghĩa gì trong tình huống này.

“Vâng, tôi muốn đi gửi một bức thư thôi ạ.”

“Thư gì, đưa cho tôi xem.”

Saburo không ngần ngại cho cô xem bức thư đã vo tròn nắm lại trong lòng bàn tay cậu. Là thư trả lời cho lá thư đã nhận của người bạn cùng quê. Bốn, năm dòng chữ được viết bằng nét chữ rất trẻ con, kể lại một số sự việc gần đây một cách đơn giản.

Hôm qua ở đây có lễ hội. Tôi cũng tham gia vào nhóm thanh niên, quây phá rất vui vẻ. Bởi vậy đến hôm nay rất mệt mỏi. Tuy vậy, cảm giác quây phá thật tuyệt, cực kì vui.

Etsuko cười ngặt nghẽo đến mức vai cũng rung lên.

“Thật là một bức thư đơn giản nhỉ?”

Vừa nói cô vừa trả lại bức thư cho Saburo nhưng có vẻ cậu đang có chút bất mãn vì bị chọc quê.

Dọc theo con ngõ nhỏ chính là một rừng phong. Trong rừng, những giọt nước mưa còn đọng lại và ánh nắng tràn trề buông xuống khắp nơi. Những chiếc lá phong đã chuyển màu đỏ, cơn gió đảo qua rung rinh dưới tán cây. Đi lên trên bậc đá, nhìn lên khoảng trời vẫn bị ngọn cây phong chiếm lấy có những khoảng trống nhỏ dưới tán lá. Qua những khoảng trống nhỏ ấy hai người bắt đầu chú ý đến những đám mây li ti trên nền trời.

Sự vui vẻ chẳng thể nào nói hết, sự phong phú chẳng thể nào mô tả được bằng lời của những giây phút im lặng này, mang theo cảm giác tội lỗi đến với Etsuko. Để hoàn tất nỗi đau của mình cô đã tự cho mình nghỉ ngơi đôi chút, nhưng đến mức này thì có thể nghỉ ngơi bản thân đang hưởng thụ rồi. Định để cho bản thân liên tục chìm vào những câu chuyện hỗn loạn đến bao giờ đây?

Hai người đi qua cây cầu. Mực nước của con suối đang dâng lên, trong làn nước đục ngầu màu đất có thể nhìn thấy rõ vô số cỏ nước màu xanh nương theo hướng của dòng chảy, giống như dưới mặt nước đang ẩn giấu một mái tóc vừa dày vừa đen, đầy sức sống. Đi xuyên qua rừng trúc sào là đến con đường thẳng tắp. Từ đó, có thể nhìn bao quát toàn cánh đồng rộng lớn đang ướt nhẹp sau cơn mưa, Saburo chợt dừng lại, gỡ chiếc mũ rơm xuống.

“Vâng, tôi đi nhé.”

“Đi gửi thư à?”

“Vâng.”

“Bây giờ có chuyện cần nói đây. Gửi thư để sau cũng được.”

“Vâng.”

“Nếu đi về phía thị trấn thì có thể gặp nhiều người quen, gặp họ thì cũng phiền lắm nên vừa đi bộ về phía đường cao tốc vừa nói chuyện nhé.”

“Vâng ạ.”

Có thể nhìn thấy trong mắt Saburo một tia bất an. Một Etsuko vốn xa lạ như thế đang giao tiếp thân thiết với mình như thế này. Cả về ngôn từ và cơ thể, cậu chưa bao giờ cảm thấy Etsuko gần mình đến thế.

Để che đi cảm giác bối rối, cậu đưa tay về phía lưng một cách không rõ ràng.

“Lưng cậu sao thế?” Etsuko hỏi.

“Vâng, hôm qua lúc lễ hội, lưng bị một vết thương nhỏ.”

“Đau lắm à?”

Etsuko nhú mày hỏi.

“Không ạ, đã khỏi hẳn rồi ạ.”

Saburo vui vẻ trả lời. Etsuko chợt nghĩ, một làn da trẻ trung nhường này thì một vết thương nhỏ sẽ nhanh khỏi thôi.

Bùn lầy trên con ngõ nhỏ và cỏ dại ướm đầm, lấm bẩn chân của Saburo và Etsuko. Cuối cùng thì con ngõ cũng dần thu hẹp lại, nếu sóng đôi thì không thể đi qua. Etsuko đi đằng trước, vừa kéo vạt áo lên vừa đi. Cô chợt cảm thấy bất an, liệu Saburo có đang đi đằng sau mình không nhỉ và muốn gọi tên cậu nhưng gọi tên hay là quay người lại đều là hành động mất tự nhiên.

“Không phải có xe đạp đi đến chứ?” Etsuko quay người lại hỏi.

“Không ạ.”

Gương mặt bối rối của Saburo đang ở ngay trước mắt cô.

“Thế à, hình như có nghe thấy tiếng chuông thì phải.”

Etsuko nhìn xuống dưới lảng tránh. Bàn chân to lớn, cục mịch của Saburo cũng lấm bùn giống như bàn chân cô. Etsuko cực kì thỏa mãn với cảm giác này.

Đường cao tốc lúc nào cũng vắng vẻ, lúc này tuyệt nhiên không có một bóng xe. Trên mặt bê tông, cỏ dại khô cong, trong những vũng nước còn sót lại sau cơn mưa in bóng cả một bầu trời mây gợn. Những bức tranh tươi sáng giống như chỉ vẽ bằng hai màu đen trắng đó chìm dần rồi biến mất vào đường chân trời xanh thăm thẳm của bầu trời buổi chiều hôm.

“Miyo có bầu rồi, cậu biết chưa?”

“Vâng, có nghe nói ạ.”

“Nghe từ ai vậy?”

“Miyo nói cho tôi biết.”

“Thế à?”

Etsuko cảm thấy trống ngực đập liên hồi. Việc đau đớn nhất với bản thân, cuối cùng vẫn phải nghe sự thực từ chính miệng Saburo. Trong sâu thẳm sự quyết tâm này vẫn có một niềm hi vọng phức tạp, bằng chứng chứng minh Saburo vô tội không hẳn là không thể tìm thấy. Ví dụ như, người đàn ông của Miyo là một thanh niên nào đó trong làng Maiden, đó là một gã đàn ông tồi tệ nên bao nhiêu lần Saburo đã khuyên nhủ nhưng Miyo đều không nghe theo, chẳng hạn... Có thể là sai lầm của một gã đàn ông có vợ nào đó một trong những nhân viên ở trụ sở hợp tác xã chẳng hạn.

Hy vọng rồi tuyệt vọng cứ đi đi lại lại trong tâm trí Etsuko, ở đó bóng dáng của sự thật được chứng minh, dần hiện rõ hình hài trước mặt. Trái tim cô khiếp sợ từng thứ một rồi bị chúng bóp nghẹt, không chỉ bởi những câu hỏi trực diện chạm vào tận sâu bên trong những khổ đau. Thứ giống như vô số hạt bụi sôi nổi ẩn mình trong bầu không khí dễ chịu sau cơn mưa, thứ giống như vô số nguyên tố nhảy nhót tung búng gấp gáp kết hợp lại một cách đầy mới mẻ, có thể vừa ngửi thấy cảm giác rạng rỡ của chúng vừa cảm thấy hơi lạnh mơn man trên làn da ở má nóng rực. Hai người họ im lặng hồi lâu, đi bộ trên con đường ô tô quanh hiu không một bóng người.

“Đứa con của Miyo ấy mà.” Etsuko đột nhiên nói, “bố của đứa bé là ai?”

Saburo không trả lời. Etsuko chờ đợi. Cậu vẫn im lặng. Nếu sự im lặng kéo dài đến thế, dứt khoát nó phải mang một ý nghĩa nào đó. Việc chờ đợi khoảnh khắc có thể hiểu được ý nghĩa ấy khiến Etsuko không thể nào mà chịu nổi. Cô nhắm nghiền mắt, rồi lại mở ra. Người đang gặng hỏi chẳng phải chính là cô hay sao?... Etsuko len lén nhìn góc nghiêng khuôn mặt lúc Saburo đang cúi đầu tạo nên một cái bóng cứng nhắc bên dưới chiếc mũ rơm.

“Là cậu à?”

“Vâng, tôi nghĩ là thế.”

“Cái gì mà ‘tôi nghĩ là thế’, chính cậu cũng không chắc chắn ư?”

“Không ạ,” mặt Saburo trở nên đỏ lựng. Nụ cười gượng gạo tắt hẳn trên môi. “Chính là tôi đây ạ.”

Etsuko sưng sốt mím chặt môi. Cô đã mất hi vọng vào việc Saburo sẽ chối bỏ việc này, cho dù sự chối bỏ đó chỉ là lễ nghĩa thông thường đối với cô đi nữa. Nếu cô có chút nào tồn tại trong trái tim Saburo thì đến giờ chắc chắn cậu không thể nào thú nhận được nữa rồi. Đúng như sự phán đoán của Kensuke và Yakichi, Etsuko thực ra đã biết sự thật, rằng Saburo là cha đứa bé từ trước, tuy nhiên cô vẫn cố gắng đặt cược thêm một lần vào tính tình nhút nhát của Saburo, hẳn người như thế sẽ không làm ra việc như vậy đâu.

“Thế sao?” Etsuko nói một cách mệt mỏi. Ngôn từ uể oải hơn bất cứ lúc nào. “Có nghĩa là cậu yêu Miyo sao?”

Đối với Saburo mà nói, từ ngữ này thực sự khó lý giải, một thứ xa vời như một loại từ vựng cao cấp chỉ dành cho một nhóm đối tượng đặc biệt. Từ ngữ này chứa đựng một sự thừa thãi nào đó, thiếu thực tế nào đó, như một cục bướu chẳng tác dụng gì. Tuy nói mối quan hệ giữa cậu và Miyo là mối quan hệ thiết thực nhưng cũng chẳng phải là mối quan hệ nhất định phải kéo dài vĩnh viễn. Đó là kiểu quan hệ nếu đặt trong bán kính nhất định thì không ngừng thu hút nhau nhưng nếu ra khỏi bán kính ấy lập tức sẽ trở thành trạng thái của một cục nam châm hết từ tính. Đối với mối quan hệ như thế thì từ ngữ gọi là “yêu” cực kì không phù hợp. Cậu đoán rằng Yakichi sẽ chia cắt mình và Miyo. Thế mà, sự phán đoán này lại không hề làm cậu đau khổ. Dù được thông báo về cái thai của Miyo nhưng người làm vườn trẻ tuổi này không hề có chút ý niệm nào rằng: mình sắp trở thành một người cha.

Sự tra hỏi của Etsuko cưỡng bức cậu nhớ lại nhiều điều. Hơn một tháng trước khi Etsuko đến làng Maiden, Yakichi bắt Miyo phải đến nhà kho lấy xẻng. Nó nằm tận trong góc nhà kho chật hẹp, không thể nào lòi ra được. Bởi thế cô phải gọi Saburo đến giúp. Trong lúc Miyo định cùng Saburo cố sức lòi cái xẻng ra thì gương mặt cô lọt vào bên dưới cánh tay Saburo, cô đỡ lấy cái bàn cũ đang đè lên cái xẻng. Lần trong mùi mốc meo, Saburo ngửi thấy mùi kem dưỡng da phụ nữ rất nồng trên gương mặt Miyo. Cậu đưa chiếc xẻng qua cho Miyo nhưng cô không nhận lấy mà mơ màng nhìn lên. Cánh tay Saburo, một cách bản năng vòng tay ôm Miyo thật chặt.

Đó có phải là tình yêu không nhỉ?

Khi mùa mưa sắp kết thúc, kiểu thời tiết giống như bị cầm tù này đang mong muốn kết liễu chính mình. Bị sự nôn nóng ấy xúi bẩy, Saburo nhảy từ cửa sổ xuống dưới một cách đầy kích động rồi đi vào cơn mưa đêm bằng chân trần. Cậu đi nửa vòng quanh nhà, sau đó gõ cửa sổ phòng Miyo. Khi mắt đã quen với bóng tối, có thể nhìn thấy rõ ràng gương mặt trắng nhợt đang ngủ của Miyo bên trong khung cửa kính. Miyo đã tỉnh giấc. Cô nhìn thấy gương mặt nhợt nhòa của Saburo đang từ bên ngoài nhìn vào trong phòng và cả hàm răng rất trắng của cậu. Thường ngày hành động của Miyo lúc nào cũng lơ đãng như một thiếu nữ uể oải nhưng bây giờ cô nhanh nhẹn phi ra khỏi đồng chăn đệm. Ngực áo ngủ phanh ra, để lộ một bên bầu ngực. Áo ngủ phanh ra không hẳn vì áp lực của bầu ngực mà vì lúc này bầu ngực giống một cánh cung đang được kéo căng. Miyo cẩn thận đóng cửa sổ để không phát ra tiếng động. Saburo nhìn vào mặt cô rồi im lặng giơ đôi chân lấm bùn cho cô xem. Lấy một cái giẻ lau, cô bắt Saburo ngồi xuống khung cửa, tự tay lau đôi chân đầy bùn đất đó.

Đó có phải là tình yêu không nhỉ?

Trong một khắc, Saburo nếm lại cảm giác của một chuỗi hồi tưởng. Dù cậu ham muốn có được Miyo nhưng tuyệt nhiên chưa bao giờ nghĩ đến một thứ tựa như tình yêu. Suy nghĩ trong một ngày của cậu chỉ là dự định làm cỏ ngoài ruộng, giấc mơ mạo hiểm xin gia nhập hải quân nếu một lần nữa chiến tranh nổ ra, ảo tưởng về việc những lời tiên tri của Thiên Lý giáo sẽ thành

hiện thực, ảo tưởng về thời điểm rượu từ trên trời rơi xuống đài Cam Lộ và ngày tận thế sẽ đến, nhớ về những ngày tiểu học vui vẻ vắt ngựa rong ruổi nơi sơn dã, mong có một bữa tối ngon lành, khoảnh khắc suy nghĩ về Miyo, dù chỉ một phần trăm thời gian trong ngày cũng không có. Cậu đã muốn có được Miyo. Thậm chí là như thế thì suy nghĩ muốn có được Miyo vẫn trở thành thứ mờ nhạt, không chắc chắn. Điều đó cũng không khác gì sự thèm ăn thèm uống. Kỳ vọng của bản thân và những thứ tương tự kinh nghiệm trong một cuộc chiến buồn bã, đối với người trẻ tuổi khỏe mạnh này, dường như chẳng có sự liên quan nào nên cậu hoàn toàn không sợ hãi.

Bởi vậy, đối với câu hỏi mà Saburo không thể nào hiểu nổi này, chỉ bằng một chốc lát suy nghĩ cậu liền lắc đầu đầy hoài nghi.

“Không phải ạ.”

Etsuko không thể tin vào tai mình.

Sự hoan hỉ tỏa sáng trên gương mặt cô lại khiến người ta nghĩ đến một gương mặt bị sự thống khổ bao trùm hoàn toàn. Bị mê hoặc bởi đoàn tàu tuyến Hankyu đang lao đến, Saburo liếc mắt nhìn. Bởi thế mà cậu không để ý biểu cảm của Etsuko. Nếu chú ý hẳn Saburo sẽ bất ngờ vì sự khổ sở đã gây ra cho Etsuko, cậu chắc chắn cũng không tài nào lý giải nổi cảm giác ấy. Nếu lý giải được hẳn cậu sẽ vội vàng muốn thay đổi từ ngữ mình đã dùng.

“Không yêu ư?...” Etsuko lẩm bẩm như đang gặm nhấm niềm vui của bản thân.

“...Vây, cậu vừa nói thật ư?” Như sợ Saburo sẽ lật lại lời nói của mình, cô tiếp tục dẫn dụ để cậu lại nói thêm một lần nữa câu “không phải ạ”.

“Không yêu tức là không quan tâm một cách đặc biệt, cậu thử nói cho tôi nghe xem cảm xúc thật sự của bản thân là gì. Cậu không yêu Miyo phải không?”

Saburo không quan tâm đến việc lặp lại điều mình đã nói một cách cẩn thận. “Yêu? Hay là không yêu?”, trời ơi, tại sao lại có những thứ phiền muộn vô nghĩa như vậy. Chuyện vụn vặt như thế này, tại sao cô chủ lại làm như là chuyện đại sự có thể khiến trời đất lộn nhào nhỉ? Ngón tay thọc sâu vào túi quần, chạm vào mấy miếng mực khô lấy từ đĩa đồ nhắm rượu của lễ hội hôm qua. *Nếu lấy miếng mực khô này ra mút một chút, cô chủ sẽ cảm thấy thế nào nhỉ?* Sự đau khổ nặng nề của Etsuko khiến Saburo có cảm giác muốn trêu chọc cô. Ngón tay sờ lên miếng mực khô trong túi quần rồi thoải mái rút ra ngoài. Lúc ấy Saburo giống như một con chó đã đùa giỡn quá trớn, cho miếng mực vào miệng, ngây ngô nói:

“Đúng vậy ạ. Không phải là yêu.”

Giả như Etsuko nhiều chuyện, cô sẽ đến thẳng chỗ Miyo và mách lẻo rằng, này, Saburo chẳng yêu cô đâu, thì cũng chẳng có gì là bất ngờ. Hai người yêu nhau thực lòng sẽ chẳng bao giờ nói với nhau những điều phức tạp kiểu như yêu hay là không yêu.

Sự khổ sở ngày này qua tháng khác sẽ làm con người ta trở nên ngu xuẩn. Tùy vào mức độ khổ đau mà những người này thậm chí còn không thể nghi ngờ sự chân thật của niềm vui.

Ngay lúc này, Etsuko tính toán toàn bộ sự việc. Cô vô thức tin vào sự chính nghĩa trong phong cách làm người của Yakichi. Cô nương theo suy nghĩ rằng, Saburo không yêu nhưng buộc phải kết hôn với Miyo. Cô cũng giấu đi sự đạo đức giả bằng phán đoán mang tính đạo đức rằng: *Trách nhiệm của người đàn ông khi làm người phụ nữ anh ta không yêu có bầu chính là kết hôn.* Thế rồi cứ thế đẩy Saburo vào vị trí của một người đàn ông như thế.

“Cậu nhìn có vẻ không phải người xấu,” Etsuko nói. “Cậu buộc phải lấy Miyo và sẽ sinh con với người mình không yêu đấy.”

Saburo đột nhiên quay lại nhìn Etsuko bằng đôi mắt sắc lẹm tuyệt đẹp. Để cưỡng lại ánh mắt này, cô thốt ra lời nói tiếp theo bằng ngữ khí mạnh mẽ.

“Cậu không từ chối được đâu. Gia pháp trong nhà từ xưa đến nay không cho phép ai lộn xộn. Cậu phải kết hôn, đó là mệnh lệnh của ông chủ. Là kết hôn đấy.”

Saburo mở to mắt bất ngờ trước hậu quả không lường trước được này. Cậu chỉ từng nghĩ đến việc Yakichi sẽ chia cắt hai người. Nhưng nếu kết hôn thì cũng tốt. Cậu chỉ lẩn tẩn suy nghĩ một chút về quan điểm của người mẹ nghiêm khắc của mình.

“Tôi nghĩ tôi phải nói chuyện với mẹ mình đã.”

“Cảm giác của cậu thế nào?” Etsuko cảm thấy day dứt khi chính mình thuyết phục Saburo đồng ý kết hôn.

“Nếu ông chủ quyết định tôi phải cưới Miyo thì tôi sẽ cưới ạ.” Saburo đã nói như vậy. Đối với cậu, dù cưới hay không thì cũng chẳng phải việc gì quan trọng.

“Vậy thì tôi cũng nhẹ bớt gánh nặng trong lòng,” Etsuko vui vẻ nói.

Vậy là vấn đề đã được giải quyết một cách cực kì đơn giản.

Etsuko bị những ảo ảnh do chính mình tạo ra lừa dối. Do sức ép của cô mà Saburo chẳng còn tâm trí nào say sưa với hạnh phúc khi sắp kết hôn với Miyo nữa. Cơ say này chẳng phải rất giống với một phụ nữ đang chịu tổn thương vì tình yêu liền tìm đến rượu giải sầu sao? Cầu xin một sự u mê hơn cả cảm giác của một cơn say, cầu xin sự mù mắt hơn cả cảm giác của những cơn mơ. Chẳng phải vì cố ý muốn mình tin vào một phán đoán sai lầm nên cứ liên tục uống rượu hay sao? Cơn say bị cưỡng bức này, có phải là thứ dựa dẫm vào một cốt truyện được dựng lên trong vô thức để làm bản thân bớt tổn thương hay không nhỉ?

Hai chữ “kết hôn” rõ ràng luôn khiến Etsuko sợ hãi. Cô giao phó việc sử dụng hai từ ghê sợ ấy vào tay Yakichi, rồi bị mệnh lệnh độc đoán của lão bắt phải gánh vác sự ngược đãi này. Giống như đứa trẻ núp sau lưng một người lớn nhưng lại muốn nhìn một đồ vật đáng sợ, về điểm này cô hoàn toàn dựa dẫm vào Yakichi.

Tại nơi giao nhau của con đường rẽ phải từ ga Okamachi và đường cao tốc, hai người nhìn thấy hai chiếc xe tuyệt đẹp rẽ vào đường cao tốc. Một chiếc màu trắng châu, một chiếc màu xanh nhạt, là xe Chevrolet đời 1948. Tiếng máy nổ êm như nhung, vẽ lên một đường cong sát cạnh hai người họ. Trong chiếc xe phía trước có một đôi nam nữ trẻ tuổi, nhìn có vẻ hoạt bát. Khi xe đi qua bên cạnh Etsuko, cô có thể nghe thấy tiếng nhạc jazz phát ra từ radio phía trước ghế lái. Tiếng nhạc còn văng vẳng rất lâu trong màng nhĩ của cô. Lái xe của chiếc xe phía sau là một người Nhật, trên ghế sau mờ tối là đôi vợ chồng trung niên mắt sắc lẹm, tóc vàng đang ngồi im không nhúc nhích, giống hệt một đôi chim săn mồi.

Saburo khẽ há miệng, đầy vẻ bất ngờ.

“Mấy người này trở về Osaka đấy nhỉ?” Etsuko nói.

Ngay lúc đó đột nhiên sự hỗn tạp của nhiều loại âm thanh nơi đô hội xa xôi cuồn gió bay đến đập vào tai Etsuko. Cô hiểu rất rõ, âm thanh từ Osaka bay đến đây hoàn toàn chỉ là tưởng tượng, đó chính là lý do những người nhà quê muốn mơ tưởng đến nơi thành thị cũng không thể mơ tưởng nổi. Đúng là thế, cái nơi gọi là thành thị chính là thứ kiến trúc luôn giả bộ có một thứ gì đó lớn lao bên trong nó, dụ dỗ những người tò mò. Thứ kiến trúc kì lạ ấy không bao giờ có thể mê hoặc nổi Etsuko.

Etsuko mong muốn mãnh liệt được nắm lấy cánh tay Saburo. Cô muốn được dựa vào cánh tay lơ thơ lớp lông măng vàng nhạt ấy, rồi cứ thế đi trên con đường này đến bất cứ đâu.

Không hiểu từ bao giờ, hai người đã đứng trên khu phố hỗn tạp ở Osaka. Không biết từ bao giờ họ bị hai lớp sóng người đi bộ xô đẩy. Đến khi giật mình tỉnh lại, Etsuko nhìn quanh một cách đầy ngỡ ngàng. Từ khoảnh khắc ấy, cuộc sống của Etsuko có lẽ mới thực sự bắt đầu.

Có nên nắm lấy cánh tay Saburo không?

Cậu trai trẻ vô tâm này chán nản với người phụ nữ góa bụa nhiều năm đang im lặng đi bộ sóng đôi với mình. Cậu không biết người phụ nữ ấy sáng sáng vấn tóc cẩn thận chỉ để cho cậu xem mà cậu lại tập trung làm vườn, cậu chỉ liếc mắt nhìn qua bởi tò mò với kiểu vấn tóc kì lạ có mùi thơm mà thôi. Tuy nói là một người đặc biệt rất lạnh lùng xa cách nhưng ở bên trong người phụ nữ cao ngạo này cũng có cả sự mơ mộng của một thiếu nữ đang giấu diếm suy nghĩ muốn nắm lấy cánh tay cậu. Đó không phải là suy nghĩ trong mơ. Saburo đột ngột dừng lại, đi vòng sang bên phải.

“Về sao?” Etsuko hỏi trong lúc mở to đôi mắt như cầu khẩn. Màu mắt ươn ướt đó mang theo màu xanh tỏa sáng mờ nhạt giống như phản chiếu sắc trời chiều.

“Đã muộn rồi ạ.”

Không ngờ hai người đã đến tận nơi xa này. Trong bóng rừng cây ở đằng xa tí tắp, mái nhà Sugimoto huy hoàng trong ánh mặt trời.

Hai người họ trở về sau hơn ba mươi phút đi bộ.

Đau khổ của Etsuko từ đó mới thực sự bắt đầu. Một sự đau khổ đã được chuẩn bị sẵn vào đây từ trước đó. Giống như một người bất hạnh vừa đạt được thành công trong sự nghiệp cả đời mình thì mắc bệnh hiểm nghèo, vừa đau đớn vừa tĩnh lặng chờ đợi cái chết đến với mình. Từ con mắt của người ngoài cuộc nỗ lực một đời đến cạn máu tim của con người ấy cũng chỉ để đạt được một sự nghiệp thành công thôi sao? Hay là để đau khổ chờ đợi cái chết cô độc trong một căn phòng chất lượng cao ở bệnh viện? Là cái nào, không thể nào mà phân biệt được.

Etsuko chờ đợi một cách vui vẻ, đầy chấp niệm rằng cần một chút thời gian để bất hạnh giống như nắm mốc sinh trưởng, đục khoét con người Miyo, biến Miyo trở thành một người bất hạnh hoàn toàn. Kết cục của những cuộc hôn nhân không tình yêu cuối cùng cũng giống như Etsuko ngày trước, rơi vào hố sâu hủy diệt... (Nếu có thể nhìn sự việc bằng cách nhìn như thế này thì dù phải lãng phí cả một đời cũng không nuối tiếc. Nếu phải đợi đến khi tóc bạc trắng thì cô cũng muốn đợi...) Cô định mãi nhìn chăm chăm, không rời mắt chờ đợi kết quả ấy. Đối tượng để Saburo ngoại tình, cô không mong rằng đó nhất định phải là mình. Chỉ cần được nhìn thấy Miyo đứng trước mặt cô đau đớn, tuyệt vọng, mệt mỏi, sầu bi, sụp đổ hoàn toàn, chỉ cần như thế là được.

Nhưng sự tính toán này chẳng bao lâu nữa sẽ phản bội lại cô.

Sau khi nghe Etsuko kể lại sự việc, Yakichi công khai mối quan hệ của Saburo và Miyo, để khớp với sự nghe ngóng của

những kẻ lảm chuyện trong làng, lão công bố rằng hai người ấy sớm muộn gì cũng thành vợ chồng. Để tránh có xáo trộn trong gia đình thì tạm thời vẫn để họ ngủ riêng mỗi người một phòng như trước, nhưng một tuần một lần cho phép họ được ngủ chung phòng. Hai tuần sau vào ngày 26 tháng Mười, Saburo đi đến lễ hội mùa thu của Thiên Lý giáo, lúc đó cậu sẽ nói chuyện với mẹ mình. Nếu cuộc nói chuyện diễn ra suôn sẻ thì sau khi Saburo trở về, Yakichi sẽ đứng ra mời bạn bè của lão đến rồi tổ chức hôn lễ cho họ. Yakichi đối với việc này cực kì nhiệt tình quan tâm. Thỉnh thoảng lão lại nở một nụ cười giống như một cụ già phúc hậu, hình ảnh trước giờ chưa ai nhìn thấy ở lão. Bằng thái độ tốt bụng khác thường ít nhiều có thể hiểu được lý do, lão nhìn mối quan hệ của Saburo và Miyo bằng con mắt đầy rộng lượng. Không cần nói cũng biết, thái độ mới mẻ này của Yakichi chính là do lúc nào trong đầu lão cũng có sự tồn tại của Etsuko.

Hai tuần ấy là thế nào nhỉ? Etsuko lại nhớ ra những đêm không ngủ từ mùa hạ đến mùa thu, cô bị dày vò vì chồng liên tục nhiều đêm không về nhà. Bây giờ cảm giác ấy lại ùa về, rõ ràng và sinh động. Ban ngày, bị tiếng loẹt quẹt của đế giày làm cho bần khoản, muốn gọi điện thoại lại chần chừ lưỡng lự. Bao nhiêu ngày không nuốt nổi một miếng cơm, uống nước xong lại nằm bẹp trên giường. Buổi sáng hôm đó, lúc uống nước, cảm thấy dòng nước lạnh ngấm vào trong cơ thể mình, đột nhiên cô nghĩ đến việc uống thuốc độc. Khi tinh thể thuốc độc màu trắng lặn lẽ hòa vào nước thành một thứ chất lỏng đầy khoái cảm,

Etsuko rơi vào trạng thái ngây ngất. Nhưng giọt nước mắt chẳng chút cảm xúc nào cứ vậy ào ạt chảy ra.

Triệu chứng giống như khi đó, thuốc độc phát tác cùng với sự run rẩy trong cái lạnh giá khó tả, mu bàn tay cũng nổi da gà. Đây chẳng phải là cái lạnh lẽo bên trong nhà ngục hay sao? Sự phát tác này chẳng phải là cơn phát bệnh của một tù nhân hay sao?

Sự vắng bóng của Ryosuke đã làm khổ cô, đến giờ việc nhìn thấy Saburo trước mắt mình lại khiến cô liên tục bị dày vò. Hồi mùa xuân, Saburo đi đến giáo hội Thiên Lý giáo, khi cậu vắng mặt, sự vắng mặt của cậu đem đến cho Etsuko cảm xúc thân mật còn hơn là việc thường xuyên nhìn thấy cậu. Bây giờ cô bóp chặt tay mình, không cho phép mình chạm vào Saburo ngay cả khi chỉ dùng một ngón tay, thậm chí nhất định phải nhìn cảnh Miyo và Saburo say sưa trong tình cảm nồng thắm của riêng họ. Điều đó thật là tàn khốc, giống như thể chịu hình phạt nhổ từng sợi lông trên người mình. Nhưng đó lại là hình phạt do cô tự mình muốn chịu. Etsuko chán ghét bản thân đã không chọn cách đuổi cổ Saburo, rồi loại bỏ đứa con của Miyo. Sự hối hận hầu như khiến Etsuko thấy mình không chốn nương thân. Thứ dục vọng không muốn buông tha Saburo trong trái tim cô đã trở thành một sự dày vò đầy sợ hãi như thế.

Tuy nhiên nếu nói là hối hận, không phải chính là sự lừa dối bản thân của Etsuko hay sao? Điều đó chẳng phải là sự khổ sở ngược tâm mà chính bản thân cô kì vọng hay sao? Đó là sự đau khổ đương nhiên đã được dự đoán từ trước, tự bản thân cô hiểu

rõ điều này hơn ai hết... Nếu không phải người lúc nào cũng ham muốn một sự khổ đau có nguồn cung cấp vô hạn thì đã chẳng phải là Etsuko nữa rồi.

Ngày 15 tháng Mười, chợ hoa quả ở Okamachi mở cửa, những loại trái cây có chất lượng tốt nhất sẽ được đưa đến Osaka, bởi vậy ngày 13 nắng đẹp quả là một sự may mắn. Vì thu hoạch quả hồng mà nhà Sugimoto cộng thêm cả gia đình Okura vô cùng bận rộn. Năm nay hồng được mùa hơn hẳn những loại hoa quả khác.

Saburo trèo lên cây, Miyo chờ đợi bên dưới, nếu thấy cái giỏ treo ở cành cây đầy thì sẽ thay bằng cái giỏ khác. Khi cây rung mạnh, từ bên dưới nhìn lên qua tán lá, cả một khoảng trời xanh trong, rục rờ cũng như thể đang lắc lư. Miyo ngược nhìn lên chuyển động của gan bàn chân Saburo đầu đó núp sau những lùm cây.

“Đầy rồi đấy,” Saburo nói.

Cái giỏ đầy những quả hồng rạng rỡ trong ánh nắng va vào cành cây rồi được Miyo giơ cả hai tay đỡ xuống dưới. Sau đó Miyo đặt giỏ hồng xuống đất một cách vô cảm. Chiếc quần mặc trong lồm đồm lộ ra theo sự chuyển động của đôi chân.

“Leo lên đây đi,” Saburo gọi.

“Được,” Miyo trả lời.

Rồi bằng tốc độ nhanh một cách bất ngờ, cô leo lên cây.

Etsuko đi đến với khăn quấn đầu và dây vải buộc tà áo ra phía sau lưng, ôm lấy cái giỏ trống không rồi đưa lên cây cho họ. Cô lắng nghe giọng nói mê hồn trên cây. Saburo đang ngăn Miyo lại, có vẻ cố tránh đôi tay Miyo đang đùa giỡn quá trớn. Miyo vừa hét lên vừa cố gắng nắm lấy cổ chân Saburo đang đu đưa trước mắt mình... Trong mắt của bọn họ không hề có Etsuko đang ẩn mình phía dưới tán cây.

Đúng lúc đó Miyo cắn vào tay Saburo. Saburo liền giả vờ mắng lại một câu, nghe như đùa cợt. Miyo lại nhẩy sang cành cây khác, cao hơn cành cây mà Saburo đang đứng. Bởi vì điệu bộ giống như đứng cao hơn mặt Saburo một bậc nên Saburo đưa tay ấn vào đầu gối cô. Đến lúc này cành cây rung lắc liên tục làm ngọn cây vốn được trang trí bằng rất nhiều quả hồng và tán lá cũng rung lên giống như đang cười. Những cái cây bên cạnh cũng rung rinh một cách kì quặc.

Etsuko nhắm mắt lại, tránh xa chỗ đó. Sống lưng lạnh như băng, cô chạy thật nhanh.

Văng vẳng bên tai tiếng Maki đang sửa.

Trên cái chiếu rơm mà Kensuke trải ra ở sau bếp, vợ nhà Okura và Asako đang lựa quả hồng. Cô nhanh chóng tìm một phần việc không cần chạy qua chạy lại, thế mà họ đang làm việc cực kì cẩn thận, không có một thiếu sót gì.

“Etsuko, chọn hồng không?” Kensuke lên tiếng. Etsuko không trả lời.

“Sao vậy? Mặt mũi xanh mét thế này?”

Kensuke lại nói thêm. Etsuko vẫn không trả lời, cứ thế xuyên qua bếp đi về phía sau nhà. Rồi dường như chính bản thân cô cũng không chú ý, liền đi về phía bóng cây dẻ gai. Rồi cô vấp cái giỏ trống không xuống thảm cỏ, ngồi xồm xuống, hai bàn tay bưng mặt.

Bữa tối hôm đó, Yakichi dùng bữa nói một cách hào hứng.

“Saburo và Miyo ấy mà, giống hệt như hai con cún con. Miyo bị con kiến bò vào lưng thôi cũng kêu ầm ĩ cả lên. Mấy lần lượn qua trước mặt ta, ta nghĩ việc này thì chỉ có Saburo giải quyết được. Cái tên Saburo này còn làm bộ mặt ử rử khó chịu. Định giở trò lừa đảo đến mức phải làm ra bộ mặt như vậy ư. Một con khỉ chẳng có kỹ năng lừa người nào cũng có thể hành động như thế. Thế mà lúc thọc tay vào lưng Miyo lại chẳng tìm thấy con kiến nào. Ngay từ đầu có con kiến nào không thì cũng là việc đáng ngờ đấy. Cái đứa con gái này, lúc ấy lại nhột, cười sằng sặc lên, cười không dừng lại được. Có người cười nhiều quá mà sẩy thai rồi đấy, mày từng nghe chưa Miyo? Nhưng Kensuke lại bảo, đàn bà hay cười lúc mang thai khiến đứa con được xoa bóp thường xuyên, mà người mẹ cũng chóng hồi phục sau sinh. Bất ngờ nhỉ?”

Câu chuyện vặt này khiến Etsuko đau đớn như toàn thân bị kim châm, mơ hồ nhớ lại cảnh mình đã nhìn thấy trên cây. Không chỉ có thế, cổ của cô cũng đau như phải đeo một cái gông bằng băng đá.

Tinh thần đau khổ của Etsuko như nước sông tràn bờ nhấn chìm cả cánh đồng, từng chút một phạm vào da thịt. Đó giống như tín hiệu cảnh báo nguy hiểm phát ra khi tinh thần không thể chịu đựng nổi vở kịch đang diễn này.

Có được không nhỉ? Là ngay trước khi con thuyền chìm xuống. Người vẫn chưa kêu cứu phải không? Bởi vì người đã quá lạm dụng con thuyền tinh thần đó nên cũng chôn cất luôn chỗ dựa dẫm cuối cùng mà mình có thể cầu xin. Đến lúc này, chỉ có thể dựa vào sức lực của bản thân để bơi qua biển. Khi đó trước mặt người chẳng có gì khác ngoài cái chết. Như vậy có được không nhỉ?

Đau khổ, cứ như vậy, có thể viết lại một cách đầy răn đe. Phút cuối cùng ở trên đoạn đầu đài, cơ thể con người của cô có lẽ đã đánh mất chiếc xương sống chống đỡ cho tinh thần của chính mình. Sự khó chịu này giống như từ đáy tim đến cuống họng có vô số viên bi thủy tinh lớn cứ trào lên tắc nghẽn. Sự khó chịu này giống những vết nứt trên đầu do cơn đau làm đầu sưng to lên gây ra.

Tôi nhất quyết không kêu cứu.

Cô đã nghĩ như vậy.

Để dựng lên một lý do có thể chứng minh cho suy nghĩ liều lĩnh rằng: bản thân mình là người hạnh phúc, bây giờ Etsuko buộc phải dùng một kiểu logic cực kì hung bạo.

Nếu tất cả đều nuốt trôi hết đi thì sẽ ra sao?... Nếu tất cả sự việc đập vào mắt đều liều lĩnh thừa nhận thì như thế nào?

Nếu cứ ăn hết những khổ sở ấy một cách ngon lành thì thế nào đây?... Đãi vàng thì không thể mức lên toàn là vàng cám, chẳng ai may mắn đến vậy. Cứ đánh liều mức cát ở dưới đáy sông lên. Trong cát đó có lẽ không có vàng, cũng có thể là có. Việc có hay không có này, chẳng ai có quyền lựa chọn. Tuy vậy người không đãi vàng chỉ có thể có một kết cục duy nhất là bị giam cầm trong sự bất hạnh của nghèo khó, chẳng thay đổi được.

Etsuko có thể suy nghĩ hơn thế nữa.

Hạnh phúc xác thực hơn thế là uống cạn sạch nước ở con sông lớn chảy ra biển. Cho đến giờ, tôi đã làm điều đó. Sau này vẫn sẽ làm như vậy. Ruột của tôi chắc chắn là chịu đựng được nhỉ?

Sự đau đớn đến giới hạn như thế, dày vò con người, bắt con người phải tin vào sức chịu đựng vô hạn của cơ thể mình, tin rằng nó có thể chịu nổi bất cứ nỗi đau nào, ngay cả khi nỗi đau ấy lớn ngoài sức tưởng tượng. Điều đó có phải là ngu ngốc không?

Trước ngày mở cửa chợ trái cây, sau khi lão Okura và Saburo mang hàng đến chợ, Yakichi thu dọn đồng lá khô, rổ rá đã rách, rơm rạ, dây thừng và giấy vụn rồi đem đi châm lửa đốt. Sau đó lão bắt Etsuko phải canh đồng lửa này, còn mình thì lại quay lưng tiếp tục thu dọn chỗ rác rưởi còn lại.

Lúc chiều tà, sương mù càng lúc càng dày, gần như không phân biệt được sắc trời chạng vạng hay là mờ tối vì sương mù. Hoàng hôn cũng đến sớm hơn bất cứ lúc nào. Vàng mặt trời

buồn bã giống như bị hun khói, phát ra thứ ánh sáng mờ ảo như thể trên bề mặt của miếng giấy hút ẩm có màu xám của sương mù, ở một điểm, trong một khoảnh khắc, vẫn còn vương lại vài giọt ánh sáng lúc trời chiều. Tại sao Yakichi chỉ rời khỏi Etsuko một chút thôi đã cảm thấy bất an? Vì sương lạnh ư? Nếu cách xa một vài mét, có lẽ bóng dáng của cô sẽ chỉ còn là sự mơ hồ. Màu của đồng lửa trong màn sương thật đẹp. Etsuko cứ đứng bất động như thế rồi đi chậm chậm quanh đồng lửa, dùng cào vun lại chỗ rơm rạ vương vãi xung quanh. Ngọn lửa mạnh dần như muốn liếm lấy bàn tay Etsuko...

Yakichi tùy tiện vẽ một vòng tròn xung quanh Etsuko rồi tiến lại gần Etsuko quét rác. Lão vẽ tiếp một vòng tròn khác xa hơn. Cứ mỗi lần đến gần là lão lại lén nhìn góc nghiêng gương mặt của Etsuko. Cô dùng tay đang dùng cào một cách máy móc, cho dù không lạnh lắm, thế mà cô vẫn đưa tay hơ trên ngọn lửa đang bốc cao bùng bùng do đốt mấy cái giỏ rách.

“Etsuko!”

Yakichi vất chổi xuống, chạy lại kéo Etsuko ra xa khỏi đồng lửa.

Da trong lòng bàn tay của Etsuko đã bị lửa thiêu.

Vết bỏng nhỏ ở ngón tay giữa không thể so sánh với vết bỏng này được. Bàn tay phải của cô không thể sử dụng một cách bình thường được nữa rồi. Da lòng bàn tay mềm mại, toàn bộ đều bị bỏng. Bàn tay được bôi dầu rồi bị bao nhiêu lớp băng băng

bó lại, gây ra sự đau đớn cả đêm dài, làm Etsuko không thể ngủ được.

Yakichi nhớ lại bộ dạng của Etsuko lúc trước, trong lòng không khỏi kinh hoàng. Cô nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, chẳng chút sợ hãi. Sự bình tĩnh để đưa tay vào ngọn lửa của Etsuko từ đâu mà ra vậy? Một sự bình tĩnh như được khắc nặn và đầy ngoan cố. Người phụ nữ giao phó tấm thân cho sự hỗn loạn của cảm xúc, trong một khắc, khi tất cả sự hỗn loạn ấy dồn nén lại liền trở nên tự do. Đó là sự bình tĩnh gần như kiêu ngạo.

Nếu cứ để nguyên như thế có lẽ Etsuko sẽ không bị bỏng. Tiếng gọi của Yakichi đánh thức cô từ sự cân bằng chỉ có thể tìm thấy trong trạng thái linh hồn mơ màng, khi đó mới thực sự là lúc lòng bàn tay của Etsuko bị bỏng.

Bàn tay băng bó của Etsuko làm Yakichi sợ hãi. Lão có cảm giác như đó là vết bỏng do chính mình gây ra. Người phụ nữ không thể nói là hấp tấp, người phụ nữ lúc nào cũng bình tĩnh một cách quái lạ gần như gây ra một cảm giác rất xấu này, vết thương của một Etsuko như thế, rõ ràng không phải là chuyện bình thường. Lúc trước cô phải băng bó một chút ở ngón tay giữa, khi nghe Yakichi hỏi thăm, cô chỉ mỉm cười nói đó là một vết bỏng nhỏ. Chỗ đó không phải cũng là vết thương do chính cô cố ý gây ra đấy chứ? Miếng băng ở ngón tay mới gỡ ra thế mà bây giờ cả bàn tay bị miếng băng rộng hơn thế trùm kín mít.

Từ hồi trẻ, Yakichi đã có một phát hiện vô cùng đặc ý. Phát hiện này được lão nói với bạn bè như một quan điểm riêng tư.

Theo lão, sức khỏe thể chất của đàn bà được tạo thành từ rất nhiều bệnh tật. Như trường hợp một người bạn của Yakichi đã kết hôn với một phụ nữ liên tục kêu đau dạ dày mà chẳng rõ nguyên nhân vì sao, sau khi cưới anh ta cố gắng chữa khỏi cho vợ bệnh đau dạ dày, lúc an tâm được một chút thì lại lo lắng vì biết được chứng đau nửa đầu của người vợ đã bước vào thời kì suy nhược, tinh thần chán nản, tình cờ trong lúc bốc đồng, anh ta bắt đầu đi ngoại tình với người đàn bà khác. Người vợ biết được điều đó, không những không chữa được bệnh đau nửa đầu mà bệnh đau dạ dày lúc mới kết hôn cũng tái phát. Tầm một năm sau, người phụ nữ đáng thương ấy bị chẩn đoán ung thư dạ dày, không lâu thì qua đời. Bệnh tật của phụ nữ, đâu là giả dối, đâu là sự thật, thật chẳng thể nào mà phân biệt nổi. Trong lúc người chồng vẫn còn đang nghĩ họ giả bệnh thì họ đột nhiên sinh con, đột nhiên chết đi rồi.

Sự vụng về của đàn bà thì có rất nhiều lý do, Yakichi nghĩ. Trong câu chuyện của người bạn thời trẻ Karashima đó, từ khi chồng ngoại tình, vợ anh ta mỗi ngày đều vụng về đánh vỡ từng cái đĩa một. Bằng sự vụng về rất đơn thuần ấy, người vợ có vẻ thật sự không biết chồng ngoại tình. Vì lỗi lầm của ngón tay mình mà ngày nào chị ta cũng giật mình một cách ngây thơ. Đến như Okiku của Căn nhà đĩa¹³ còn vụng về đánh vỡ đĩa kia mà. Thật là thú vị.

Sáng hôm đó, Yakichi quét vườn bằng chổi tre. Chuyện chưa từng xảy ra trước đây nhưng hôm ấy lão bị dầm dẫm vào tay. Vì cú để mặc không thuốc thang gì mà chỗ đó bị sưng một chút

mủ. Trong lúc vô tình, mũ vỡ ra, vết dằm trở nên sạch sẽ. Vì Yakichi rất ghét dùng thuốc nên cũng không bôi gì lên vết thương.

Ban ngày, nhìn bộ dạng bần khổ của Etsuko, ban đêm thấy cô không ngủ được ở bên cạnh, Yakichi biết sự vuốt ve mơn trớn của lão càng lúc càng khiến Etsuko cảm thấy phiền phức. Đương nhiên, Etsuko ghen với Saburo, Yakichi vừa ghen với Saburo vừa ghen với tình cảm đơn phương của Etsuko. Vừa như thế lão vừa nghĩ việc này cũng có thể coi là điều may mắn khi lòng ghen tuông kích thích hơn bất cứ thứ gì trong con người mình.

Bởi vậy mà lão cố tình làm lớn chuyện của Saburo và Miyo như một cách gián tiếp dần mất Etsuko. Điều Yakichi cảm thấy chính là một cảm giác thân ái kì lạ, có thể nói là một thứ thương mến ngược đời.

Về điều này lão hoàn toàn không nói với bất cứ một ai, lẳng lẳng thưởng thức trò vui này. Lão cũng lo sợ rằng, nếu cứ như vậy liệu có đánh mất Etsuko hay không? Gần đây, đối với lão, Etsuko trở thành thứ không thể thiếu, nói thế nào nhỉ, là thứ không thể thiếu giống như một tội lỗi hoặc một thói quen xấu vậy.

Etsuko chính là một cơn ghê ngứa dễ chịu. Ở tuổi của Yakichi, để cảm thấy ngứa thì ghê cũng thành một món nhu yếu phẩm cần thiết.

Thế mà, Yakichi lại có chút đồng cảm với Etsuko. Khi cố gắng kìm chế lời đồn thổi về Saburo và Miyo thì ngược lại Etsuko liên tục rơi vào trạng thái bất an, lão nghi ngờ rằng chính mình đã bắt đầu không muốn để cô nghe về sự việc này nữa. Còn sự thể nào hơn thế nữa, còn sự thể nào tệ hại hơn thế nữa? Bằng câu hỏi của người không biết ghen là gì như thế, sự dữ dội của lòng ghen tuông không thể hoạt động dựa trên những chứng cứ xác thực, thay vào đó, nó trở nên gần giống với sự nhiệt tình của người theo chủ nghĩa lý tưởng.

Sau một tuần liền mới đun nóng nước tắm bồn, Yakichi ngay lập tức vào bồn. Bình thường luôn tắm cùng Etsuko nhưng hiện giờ cô đang cảm thấy ớn lạnh trong người, không muốn tắm nên Yakichi đành phải tắm một mình.

Những lúc như thế này, thỉnh thoảng đám phụ nữ trong nhà Sugimoto tập trung toàn bộ lại trước cửa bếp. Từ Etsuko, Chieko, Asako, Miyo cho đến Nobuko, họ đem từng cái bát đĩa, xoong nồi ra rửa. Bởi vì Etsuko đang cảm thấy lạnh trong người nên quần một chiếc khăn lụa trắng quanh cổ.

Asako nói chuyện về người chồng đang ở tận Siberia chưa về. Cô ta hiếm khi làm như vậy.

“Nói đến thư từ thì tận tám tháng mới đến nơi. Bố bọn trẻ vốn cũng ghét viết thư nên chẳng còn cách nào khác nhưng mà em nghĩ một tuần gửi một lá thì sao nhỉ? Tình nghĩa vợ chồng chỉ bằng vài chữ cũng không thể giải bày hết được nhưng dù sao

thì đàn ông Nhật ngay cả biểu hiện tình cảm với vợ bằng mấy chữ này thôi cũng rất kém hay sao ấy?”

Chieko cảm thấy thật kì cục khi tưởng tượng ra cảnh Yusuke đang đào đất trên hoang nguyên lạnh âm mấy chục độ mà phải nghe câu chuyện này từ vợ mình.

“Em ấy mà, dù một tuần viết một lá thư thì cũng đâu có đến được tay Yusuke toàn bộ đâu, chứ Yusuke có lẽ nào lại không viết thư về nhà.”

“Thế ạ, vậy những bức thư không được gửi đến cho chồng em thì đi đến đâu vậy?”

“Cấp phát cho những góa phụ ở Liên Xô, chắc chắn đấy.”

Sau khi lỡ miệng nói ra câu chuyện đùa này, Chieko mới để ý đến đây là chủ đề ít nhiều động chạm đến Etsuko nhưng Asako lại ngốc nghếch hỏi lại:

“Thế ạ. Chẳng phải là họ không thể đọc được thư tiếng Nhật sao?”

Chieko làm ra vẻ không nghe thấy, quay sang rửa giúp phần của Etsuko.

“Uớt vải bằng tay này thì phiền đấy, để chị rửa giúp cho.”

“Cảm ơn.”

Thực ra thì Etsuko cảm thấy không thoải mái khi bị tách khỏi đồng bát đĩa này, cho dù đó chỉ là công việc mang tính máy móc, nhàm chán. Công việc nhàm chán nhưng đối với cô đó gần

như là một đục vọng đầy nhục cảm, nếu bàn tay bị bỏng mà chữa trị khỏi thì cô sẽ vui vẻ vá lại kimono mùa thu của mình và Yakichi, bằng tốc độ khiến mọi người phải ngạc nhiên. Mọi người sẽ nghĩ rằng cây kim trong tay, cô có thể khâu vá với tốc độ giống như siêu nhân vậy.

Trong bếp chỉ có một bóng điện tròn 20 watt thòng xuống từ xà nhà đầy bồ hóng. Máy người phụ nữ không thể rửa bát đĩa trên cái chậu tối om, đầy những cái bóng của bàn tay họ. Etsuko rửa xoong ở phía sau lưng Miyo, cô dựa hẳn người vào cạnh cửa sổ, nhìn chăm chăm. Bên dưới đai áo bằng vải rẻ tiền, thô kệch, vòng eo có vẻ đã lớn hơn, dáng vẻ tựa như sắp để trứng ấy nhỉ? Người hầu gái khỏe mạnh này chẳng có biểu hiện ốm nghén nào cả. Cô ta mặc chiếc váy ngắn tay mùa hè một cách thoải mái nhưng có lẽ chưa từng biết đến việc phải cạo lông nách. Cực kì nhiều mồ hôi nên ngay cả ở trước mặt mọi người, Miyo cũng tùy tiện luồn khăn vào nách để lau... Một cái eo quyến rũ, ngọt ngào giống như hoa quả mới thu hoạch được. Trước kia, Etsuko cũng một lần cảm thấy đang mang theo một đường cong giống cái lò xo, cái bụng nặng nề giống hệt một bình hoa chứa đầy nước... Dù sao thì đây cũng là thứ do Saburo tạo ra. Người làm vườn trẻ tuổi ấy đã chăm chỉ gieo hạt giống, rồi chăm chỉ vun xới. Bầu vú của cô gái này và ngực của Saburo đã áp sát vào nhau không xa rồi giống như hai cánh hoa bách hợp buổi sáng đầm sương, yên tĩnh dính vào nhau.

Đột nhiên Etsuko nghe thấy tiếng của Yakichi khá to vọng ra từ trong nhà tắm. Nhà tắm này ở ngay bên cạnh căn bếp. Lúc

này Saburo đang đứng bên ngoài cửa để nhóm lửa. Yakichi đang nói chuyện chính là nói với Saburo. Âm thanh của nước nóng trong một cảnh tượng tốt đẹp một cách thái quá này ngược lại chỉ khiến Etsuko tưởng tượng ra cơ thể già nua, toàn xương của Yakichi. Cái hõm chỗ xương quai xanh của lão đọng đầy nước, không thể chảy đi được.

Chất giọng khô khốc của Yakichi vang lên đến tận trần nhà, nói chuyện với Saburo.

“Saburo, Saburo.”

“Vâng, thưa ông chủ.”

“Phải tiết kiệm củi đấy. Từ hôm nay thì anh và Miyo tắm cùng đi. Rồi phải ra sớm đấy. Nếu tắm từng người một sẽ tốn thời gian, lại phải tốn thêm một, hai thanh củi.”

Sau Yakichi là vợ chồng Kensuke, rồi đến Asako và hai đứa con. Thế rồi bỗng nhiên Etsuko nói muốn tắm làm Yakichi cực kì bất ngờ.

Etsuko bước vào, tìm nút bồn tắm bằng đầu ngón chân. Sau cô là Saburo vào cùng với Miyo. Etsuko nhấn nước cho đến ngang má, rồi kéo nút bồn tắm bằng bên tay không băng bó.

Hành động đó chẳng có thâm ý gì cả.

Tôi không bao giờ cho phép Saburo và Miyo vào tắm chung trong một cái bồn.

Phán đoán một chút có thể cho rằng vì Etsuko bị trúng gió lúc đang ngâm bồn nên phải rút hết nước trong bồn ra.

Như một thú vui, Yakichi thiết kế phòng tắm nhà Sugimoto rộng đến bốn chiều, gồm một bồn ngâm bằng gỗ tuyết tùng và một sạp gỗ cũng bằng gỗ tuyết tùng. Bồn tắm vừa rộng vừa nông. Sau khi nút bị rút ra thì nước cũng bị hút vào, âm thanh nghe như tiếng nước chảy qua miệng của một con sò nhỏ. Etsuko bất giác nở nụ cười mãn nguyện đầy vẻ ngây thơ, liếc nhìn bên trong cái lỗ đầy nước vừa bắn vừa tối tăm ấy.

Tôi đang làm cái quái gì vậy? Trò đùa này có gì thú vị nhỉ? Tuy nhiên so với trò đùa của bọn trẻ con thì việc này cũng có lý do khá là nghiêm túc. Việc duy nhất bọn trẻ con có thể làm để thu hút sự chú ý của những người không quan tâm đến mình đó chính là bày ra mấy trò nghịch ngợm. Bởi vì bọn trẻ con ấy có cảm giác chúng đang bị người khác vất bỏ. Dù là bọn trẻ hay là người phụ nữ đang yêu đơn phương cũng đều giống nhau, đang sống trong thế giới bị người khác vất bỏ. Người chủ của thế giới bị vất bỏ đó trở nên tàn nhẫn và dối trá cũng bởi cảm thấy mình bị vất bỏ mà thôi.

Trên mặt nước trong bồn tắm là bọt xà phòng giống như đá khoáng, tóc rụng, mặt gỗ đang chuyển động theo dòng nước về thành một vòng tròn lơ lờ chảy. Etsuko đặt cánh tay lên thành bồn tắm, để lộ đôi vai, rồi cô úp mặt vào đó. Vai và cánh tay thỉnh thoảng giỡn nước. Bên dưới ánh điện lơ mơ tối, làn da được ngâm trong độ ẩm cực kì thích hợp này mất đi độ sáng bóng, mang theo vẻ mệt mỏi mịn mại. Má của Etsuko tựa trên đôi tay có làn da đàn hồi tuyệt đẹp, cô cảm thấy thật vô ích, cảm thấy ô nhục, cảm thấy đã làm một việc tốn công sức nhưng

không thu được kết quả gì. *Thật vô ích, thật vô ích, thật vô ích*, cô lẩm bẩm một mình như vậy. Sự trẻ trung trên làn da nóng bỏng này quá thừa thãi, nhìn giống như một sinh vật ngu si, mù lòa, nó cũng làm cô tức điên lên.

Tóc của Etsuko búi lên cao, ghim lại bằng một cây trâm. Có giọt nước từ trên trần nhà nhỏ xuống sau gáy. Nhưng cô không tránh giọt nước lạnh đó, cứ úp mặt lên cánh tay như cũ. Có lúc còn cảm thấy giọt nước ngấm vào lớp băng bó trên bàn tay đầy khoái cảm.

Nước nóng chậm chậm từng chút một theo cái lỗ thoát nước chảy ra ngoài. Chỗ tiếp giáp của nước nóng và không khí giống như liếm vào da cô, có chút buồn nhột, mực nước nhích từng chút một từ vai xuống bầu ngực, từ bầu ngực xuống bụng. Sau sự yêu thương đầy tình tế này, làn da lạnh lẽo bao trùm toàn thân giống như bị trói chặt. Đến lúc này, lưng cô lạnh như băng. Nước nóng cuộn lên có chút gấp gáp, liên tục rút xuống đến ngang eo.

Cái này gọi là chết. Đây chính là cái chết.

Etsuko không nghĩ ngợi nhiều, đột nhiên đứng lên khỏi bồn tắm gọi người bên ngoài giúp đỡ. Cô thấy mình đang trần truồng quỳ bên trong bồn tắm cạn nước.

Etsuko gặp Miyo ở hành lang lúc trở về phòng Yakichi. Cô nói bằng giọng rõ ràng là mang ý giễu cợt:

“Chà, tôi quên mất, hai người vẫn chưa vào tắm nhỉ, vậy mà tôi đã xả bồn mất rồi, thật là xin lỗi.”

Miyo không thể lý giải nổi ý nghĩa của câu nói quá nhanh này. Cô đứng sững sờ, không thể nói nên lời, nhìn chăm chăm vào đôi môi run run, không chút huyết sắc của Etsuko.

Từ tối hôm đó, Etsuko sốt cao hai, ba ngày, phải nằm liệt giường. Ngày thứ ba, nhiệt độ gần ổn định. Hôm đó chính là ngày 24 tháng Mười.

Tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa đầy mệt mỏi của thời kì phục hồi sau cơn bệnh, Etsuko thấy trời đã tối. Bên cạnh, Yakichi đang say ngủ.

Sự êm ái đầy bất an trong âm thanh của chiếc đồng hồ quả lắc đang chỉ đúng 11 giờ, Maki tru lên, lặp đi lặp lại sự vô hạn của đêm tối đã bị vất bỏ này... Etsuko bị nỗi sợ hãi khác thường thôi thúc, liền đánh thức Yakichi dậy. Yakichi nhồm cái vai mặc áo ngủ kẻ sọc khỏi đồng chăn đệm rồi nắm lấy bàn tay đang đưa ra của Etsuko một cách vụng về, thở ra nhẹ nhõm.

“Đừng buông tay ra nhé,” Etsuko vừa nói vừa mơ hồ nhìn những vân gỗ kì quặc trên trần nhà. Tuy vậy, cô không nhìn vào mặt Yakichi. Yakichi cũng không nhìn vào mặt cô.

“Ừm.” Sau đó Yakichi im lặng hồi lâu, phát ra tiếng đặc đờm trong cổ họng. Một tay với miếng giấy ở đầu giường, rồi lão khạc đờm ra đấy.

“Đêm nay Miyo ở phòng Saburo nhỉ?” Etsuko hỏi.

“Không...”

“Dù có che giấu thì con cũng biết cả rồi. Bọn họ đang làm gì nhỉ? Cho dù chẳng nhìn thấy thì con cũng biết.”

“Sáng mai Saburo xuất phát trở về Thiên Lý giáo. Ngày kia là đại lễ rồi. Buổi tối trước khi lên đường nên cũng chẳng còn cách nào.”

“Đúng nhỉ. Chẳng còn cách nào khác.”

Etsuko buông tay Yakichi ra, trùm tấm áo Kaimaki lên mặt, thốn thức khóc.

Vị trí không rõ ràng của bản thân trong mối quan hệ này khiến Yakichi bối rối. Tại sao mình lại không thể nổi giận nhỉ? Mất cả quyền nổi giận ư, chuyện gì xảy ra vậy? Người phụ nữ bất hạnh này bị ép buộc phải thân mật với Yakichi giống như đồng phạm ư, chuyện gì xảy ra vậy? Bằng âm thanh khàn khàn đầy tử tế, bộ dạng có phần buồn ngủ, lão nói với Etsuko. Trước khi lừa đảo phụ nữ bằng câu chuyện nhảm nhí này, Yakichi đã lừa đảo phán đoán trơn tuột, mơ hồ của chính mình, dù lão thừa biết câu chuyện này chẳng có tác dụng gì cả.

“Nói thế nào thì con cũng đã phải về sống ở vùng quê tẻ nhạt này nên thần kinh mới trở nên mất bình tĩnh, suy nghĩ những việc thừa thãi. Lần tới giỗ Ryosuke, đợt trước ta đã nói rồi đấy, mình cùng đi Tokyo tảo mộ. Để ta nhờ Kamisaka giúp về chuyện vé tàu Kinki, nếu muốn sang trọng thì có thể chọn toa hạng hai. Nhưng mà tiết kiệm tiền tàu xe để lên đến Tokyo đi chơi có vẻ sẽ tốt hơn. Lâu rồi không được xem kịch, cũng nên đi xem. Đã đến Tokyo thì không thể không hưởng thụ được.

Nhưng mà mục đích của ta còn hơn cả thế cơ, thậm chí là chuyển khỏi làng Maiden lên Tokyo sống. Thậm chí ta cũng muốn phục chức. Bạn bè ngày xưa, hai, ba người đã quay về Tokyo rồi. Thẻ loại đàn ông không biết đúng sai như Miyahara là ngoại lệ, còn lại mọi người đều là người đáng tin tưởng cả. Bởi thế nếu ta mà đi Tokyo thì cũng muốn gặp mấy người bạn cũ ấy... Đó là quyết tâm đấy. Đương nhiên, chẳng phải việc đơn giản. Nhưng mà ta đã suy nghĩ về điều này, mọi thứ đều là vì con. Suy nghĩ làm sao để tốt nhất cho con. Con hạnh phúc thì ta mới hạnh phúc được. Nếu chỉ là ta thì nông trại này cũng đủ thỏa mãn lắm rồi. Nhưng từ khi con đến, ta cứ như người trẻ lại, trở nên điên đảo vì con.”

“Bao giờ đi vậy ạ?”

“Ngày 30 đi tàu tốc hành, thấy thế nào? Tàu Heiwa chẳng hạn. Trưởng ga Osaka rất tử tế, nội trong hai, ba ngày mà ta đến Osaka thì chuyện vé tàu có thể nhờ ông ta.”

Thứ mà Etsuko muốn nghe từ miệng Yakichi không phải là điều này. Suy nghĩ của lão khác hoàn toàn với những gì mà cô suy nghĩ. Điều cô cực kì căm ghét ấy khiến trái tim con người của cô luôn dựa dẫm vào sự giúp đỡ của Yakichi trở nên nguội lạnh, bắt cô suy tụt nửa thì quỳ xuống trước mặt lão. Cô hối hận vì đã đưa bàn tay nồng nhiệt của mình hướng về phía Yakichi. Bàn tay này sau khi tháo lớp băng bó ra, sự đau đớn vẫn âm ỉ giống như than hồng đang cháy.

“Trước khi đi Tokyo, con có việc muốn nhờ bố. Trong lúc Saburo đi về giáo hội Thiên Lý giáo thì bố đuổi Miyo đi có được không?”

“Không hiểu tại sao con lại nói những điều quá đáng như vậy?”

Yakichi không hề bất ngờ. Dù việc này cũng giống như một người bệnh nhìn thấy hoa bìm bìm giữa mùa đông lạnh giá khiến ai cũng không thể không bất ngờ được.

“Đuổi Miyo đi ư? Con đang muốn làm gì vậy?”

“Thật ra con vì Miyo mà cảm thấy khổ sở và bị ồm thế này, thật là việc ngu ngốc nhỉ? Có nhà nào mà hầu gái khiến chủ nhân bị bệnh không? Nếu cứ để như thế, con sẽ bị Miyo giết chết mất thôi. Nếu không đuổi Miyo đi cũng chính là bố gián tiếp giết chết con. Miyo hay là con, một trong hai người phải rời khỏi đây. Nếu bố muốn con đi, ngày mai con sẽ lên Osaka ngay để tìm việc.”

“Con cứ làm quá lên như vậy làm gì? Rõ ràng Miyo không có tội gì cả, nếu cưỡng chế đuổi nó đi trên đời này có ai hiểu cho ta đây?”

“Nếu thế thì tốt thôi, con sẽ đi. Con không muốn ở đây nữa.”

“Thì ta mới nói muốn đi Tokyo.”

“Bố muốn con đi với bố phải không?”

Câu nói này có vẻ không có ý nghĩa sâu xa nào cả nhưng nó lại chẳng có chút sắc thái nào giống với hàng loạt lời đã nói

trước đó, khiến Yakichi vừa nghe xong liền cảm thấy bất an. Lão già đang mặc chiếc áo ngủ kẻ sọc, từ chăn đệm của mình nhích từng chút một về phía chăn đệm của Etsuko.

Etsuko lấy kaimaki bọc lấy thân mình, không nhích đến gần Yakichi. Đôi đồng tử tĩnh lặng, chẳng có chút rung động nào, bị mắt của Yakichi ép phải nhìn thẳng. Chẳng nói chẳng rằng. Trong hai con mắt trợn trừng của cô chẳng có căm ghét, không có oán hận cũng không có yêu thương làm Yakichi chùn bước.

“Không được... không được,” Etsuko nói bằng thanh âm vừa thấp vừa vô cảm. “Không đuổi Miyo đi thì không được đâu.”

Etsuko như chợt có những ý nghĩ kháng cự ấy. Đến trước khi bị ồm, nếu cảm thấy hành động khó coi của Yakichi khi lão không kiềm chế nổi bản thân nữa mà rón rén đến gần mình, cô sẽ nhanh chóng nhắm mắt lại coi như việc bình thường. Khi Etsuko nhắm mắt lại, xung quanh cô, trên đường biên giới của xác thịt, mọi thứ diễn ra. Đối với Etsuko, mọi việc diễn ra trên thế giới này chính là những việc diễn ra trên xác thịt của bản thân. Chuyện này bắt đầu từ đâu ở bên ngoài Etsuko nhỉ? Bên trong một người phụ nữ luôn nhận thức được rõ hành động tế nhị này, họ biết bên trong mình có một năng lực tiềm tàng giống như một quả bom, khiến họ bị ngạt thở, khiến họ bị giam cầm.

Chính vì vậy mà Etsuko cảm thấy sự bối rối của Yakichi thật là hài hước.

“Có một đứa con gái búng bình thật là khổ. Chẳng còn cách nào khác. Ai bảo ta yêu thương con như vậy. Khi Saburo vắng nhà, nếu đuổi Miyo đi thì tốt, đuổi đi thì tốt, nhưng mà...”

“Saburo thì sao?”

“Saburo sẽ không dễ dàng lùi bước đâu.”

“Saburo cũng đi theo,” Etsuko nói rõ từng lời. “Chắc chắn cậu ta sẽ đi theo ngay sau Miyo. Hai người đó yêu nhau đến thế kia mà. Con nghĩ rằng nếu đuổi Miyo đi thì Saburo dù chẳng bị ai đuổi cũng sẽ tự đi khỏi nhà này. Con nghĩ như thế là tốt nhất cho mình, nhưng tự nói ra điều đó khiến con cảm thấy cực kì khổ sở bố à.”

“Cuối cùng thì ta cũng có thể thống nhất ý kiến rồi,” Yakichi nói.

Đúng lúc đó, tiếng còi tàu tốc hành chuyển cuối cùng đi ngang qua ga Okamachi xao động màn đêm lạnh lùng.

Đúng như Kensuke nói, việc bị bỏng và trúng cảm mạo của Etsuko cũng tương tự một kiểu trốn nghĩa vụ quân sự. Anh ta vừa cười vừa nói, nói đến chuyện trốn nghĩa vụ thì tôi kinh nghiệm đầy mình nên không sai được đâu. Không chỉ Etsuko được miễn làm việc mà Miyo đang có thai bốn tháng cũng không thể làm việc nặng. Vậy nên năm nay, những công việc như gặt lúa trên hai mảnh ruộng nhà Sugimoto, đào khoai, cắt cỏ, cho đến hái hoa quả đều đặt lên vai Kensuke. Anh ta vẫn như mọi khi liên tục tỏ ra không bằng lòng, làm việc cực kì trễ nải. Mảnh ruộng phải làm chỉ bé bằng bàn tay, trước cải cách ruộng

đất vốn là ruộng trốn thuế, hiện giờ cũng chỉ phải đóng một chút tiền.

Càng gần với ngày đi về Thiên Lý giáo, Saburo làm việc càng chăm chỉ, hăng hái hơn. Trái cây tạm thời thu hoạch xong thì cậu lại tranh thủ đào khoai, cày ruộng sau vụ thu hoạch mùa thu và cắt cỏ. Tất cả công việc cậu đều làm rất chuyên tâm. Sắc trời tươi tắn của mùa thu, càng khiến cậu thanh niên có làn da cháy nắng, răn rỏi, trưởng thành hơn. Cái đầu cắt tóc năm phân nhìn thật giống đầu của một con bê cái. Lúc cậu nhận được thư tình của một cô gái không quen trong làng, liền vừa cười vừa bắt Miyo nghe cậu đọc thư. Khi nhận được lá thư tình của một cô gái khác, cậu không kể cho Miyo nữa. Làm như vậy không hẳn là giấu diếm, cũng không hẳn là sẽ đi gặp, thậm chí không hẳn là sẽ hồi âm, chỉ bởi bản tính kiêu lời buộc cậu im lặng mà thôi.

Nhưng cho dù thế nào thì đối với cậu đây cũng là một trải nghiệm mới mẻ. Saburo biết mình đang được yêu, nếu Etsuko biết được điều này thì nó chắc chắn sẽ trở thành một cơ hội tốt đối với cô. Saburo đang nghĩ về ảnh hưởng mà bản thân sẽ gây ra với thế giới bên ngoài một cách mơ hồ. Cho đến giờ, thế giới bên ngoài này đối với cậu không phải là một tấm gương để nhìn thấy bản thân mình trong đó, đó chẳng qua chỉ là một không gian bị sự tự do tự tại vô tình lướt qua mà thôi.

Kinh nghiệm mới mẻ này giống như vầng mặt trời mùa thu tưới sự râm nắng vào trán và má của cậu, mang đến cho bộ dạng của Saburo một vẻ kiêu ngạo trẻ trung kì diệu, từ trước đến nay

chưa bao giờ có. Bằng sự nhạy cảm của tình yêu, Miyo cũng cảm thấy sự thay đổi ấy ở Saburo. Nhưng cô tự lý giải rằng, Saburo chỉ đang cố làm ra bộ dáng của một người chồng.

Buổi sáng ngày 25 tháng Mười, Saburo mặc bộ âu phục cũ mà Yakichi cho cùng với cái quần màu kaki, xỏ đôi tất mà Etsuko tặng bên trong đôi giày lao động, tất cả đều là trang phục sang trọng nhất mà cậu có. Sau đó thì xuất phát. Chiếc túi du lịch khoác trên vai vốn là một chiếc túi đi học làm bằng vải bố thô kệch.

“Cậu sẽ nói với mẹ cậu về chuyện kết hôn nhỉ? Mẹ cậu chắc cũng sẽ đến đây để xem mặt Miyo chứ? Nếu thế cũng phải ở lại hai, ba ngày,” Etsuko nói.

Việc rõ ràng như thế, tại sao còn nhắc lại? Đến chính cô cũng không thể hiểu nổi. Để dồn bản thân vào cảnh quần bách không thể chạy trốn, thì cần phải phân trần như vậy sao? Hay là người mẹ mà Saburo dẫn về sẽ sững sờ khi biết cô dâu đã không còn ở đây nữa, tình thế ấy thật khủng khiếp, nên có lẽ nào cô đang thử dùng những suy nghĩ trong đầu mình lại chẳng?

Etsuko níu Saburo lại ở hành lang khi cậu định đi về phía phòng Yakichi chào hỏi. Cô hỏi han rất nhanh như thế.

“Vâng, đúng vậy ạ. Xin cảm ơn cô chủ rất nhiều.”

Trước khi xuất phát, ẩn sâu trong sự rục rờ của ánh mắt có chút nôn nóng, Saburo đứng lại rồi biểu hiện sự cảm tạ một cách đầy khoa trương. Lần này không giống mọi khi, cậu thẳng thắn nhìn Etsuko. Etsuko cầu xin một cái ôm chặt, một cái nắm tay

của cậu. Bất giác, cô muốn đưa ra bàn tay bị bỏng nay đã khỏi. Sau đó cô lại nghĩ cảm xúc của vết thương trên tay cô sẽ để lại ký ức không vui vẻ gì trong bàn tay Saburo nên kìm chế suy nghĩ ấy lại. Trong một khắc hoang mang, Saburo nháy mắt cười tinh nghịch rồi nhanh chóng quay lưng lại với Etsuko rồi nhanh chóng rời đi.

“Cái túi đó nhẹ nhỉ, trông cứ như đi học ấy,” Etsuko nói từ phía sau Saburo.

Chỉ mình Miyo tiễn Saburo ra đến tận lối vào ở chỗ cây cầu. Cái đó là quyền lợi của cô ta. Etsuko quan sát thứ quyền lợi đang biểu hiện một cách đầy sinh động.

Trên con đường trải đá có một bậc thang đá để đi xuống dưới con dốc, Saburo một lần nữa quay lại nhìn, cậu đưa tay lên vẫy Yakichi và Etsuko đang làm việc trong vườn. Rồi bóng dáng cậu lẫn vào trong rừng phong đã thay màu lá. Hàm răng trắng sáng của cậu khi cười đọng lại đầy rực rỡ trong tâm trí Etsuko.

Thời khắc đó cũng là lúc Miyo phải dọn dẹp toàn bộ đồ trong phòng mình. Mặc dù chỉ hơn năm phút nhưng cô đã leo lên trên một cách mệt mỏi, trong ánh sáng mặt trời xuyên qua những tán cây.

“Saburo đã đi rồi sao?” Etsuko hỏi một câu hỏi vô nghĩa.

“Vâng, đi rồi ạ,” Miyo trả lời một cách vô nghĩa. Gương mặt không cảm xúc, không rõ là đang vui hay đang buồn.

Khi nhìn theo bóng Saburo đi xa dần, trong trái tim Etsuko như bừng tỉnh một suy nghĩ bị đánh thức bởi những xung động đầy dễ chịu. Lời xin lỗi thống thiết, cảm giác tội lỗi chìm vào bên trong. Cô bắt đầu cân nhắc việc có nên đuổi Miyo đi hay không.

Sau khi tiễn Saburo rồi quay về, nhìn vẻ mặt đầy đủ an tâm và sự thỏa mãn khi sống ổn định cùng Saburo của Miyo làm Etsuko tức điên lên. Cô lại dễ dàng quay trở lại tình trạng tin rằng mình chẳng thể nào từ bỏ kế hoạch kia được nữa rồi.

Chương 5

“Saburo đã về rồi, đi theo hướng con đường tắt bên ruộng lúa chỗ mấy căn nhà ở xã hội ấy. Đứng từ trên tầng hai cũng nhìn thấy. Mà lạ nhỉ, sao chỉ có một mình thế kia. Không thấy cậu ta đi cùng bà mẹ.”

Lúc Chieko đến chỗ Etsuko đang nấu cơm và thông báo tin tức ấy là buổi chiều tối ngày 27 tháng Mười, chỉ một ngày sau đại lễ của Thiên Lý giáo. Etsuko lúc đó đang dùng vỉ nướng cá thu trên bếp lò. Nghe thấy tin này, liền đặt vỉ nướng cá sang tấm phản bên cạnh rồi nấu một ấm nước. Hành động tĩnh lặng này gây ấn tượng mạnh mẽ như thể đem quy củ kết hợp với cảm xúc cá nhân của mình. Rồi cô đứng lên, thúc giục Chieko cùng đi lên tầng hai với mình.

Hai người phụ nữ gấp gáp đi lên cầu thang.

“Cái cậu Saburo này lúc nào cũng không để người khác yên thân.”

Kensuke lên tiếng khi đang nằm dài đọc tiểu thuyết của Anatole France. Trong một chốc lát, bị cái nhiệt tình của hai người phụ nữ lôi kéo, anh cũng ghé mặt vào cửa sổ quan sát bên ngoài.

Bên ngoài khu rừng ở hướng tây khu nhà ở xã hội, vầng mặt trời đã chìm xuống quá nửa. Bầu trời ngập bóng nắng lúc chiều tà nhìn giống một cái lò than.

Giữa những thửa ruộng đã gặt xong, một bóng người đi bộ thong thả, còn ai khác ngoài Saburo. Có cái gì kì lạ đâu nhỉ? Vào đúng ngày dự định, đúng thời khắc dự định thì cậu quay về.

Cái bóng đổ ra phía trước cậu cứ kéo dài theo từng nhịp bước chân. Cái túi đeo trên vai rung rung, một tay cậu ấn vào cái túi nhìn như học sinh trung học. Cậu không đội mũ. Nhìn cũng chẳng có vẻ gì là sợ hãi, lo âu. Nhìn cậu thậm chí còn có cảm giác thoải mái, yên tĩnh. Tuy nhiên nhìn cậu lại không có chút chậm chạp, uể oải nào mà ngược lại, cực kì vui vẻ. Nếu cứ đi trên con đường đó như vậy thì sẽ ra đến tận đường lớn. Cậu rẽ trái vào con đường bờ ruộng. Đi bên cạnh những giá phơi lúa nên cậu phải cẩn thận hơn khi này, vừa chú ý hai bên vừa đi.

Etsuko nghe thấy tiếng trống ngực mình đập thành thịch, không phải vì vui mừng hay sợ hãi. Điều cô đang chờ đợi là tai họa hay là hạnh phúc, cô thực sự không thể phân biệt rõ ràng. Dù tốt hay xấu thì điều cô chờ đợi đang dần dần đến bên cạnh cô. Điều nên đến và cũng là điều đã đến. Với linh cảm cực kì xấu này, những lời nói ra cũng không thể nói một cách đơn giản được. Khó khăn lắm cô mới mở lời với Chieko:

“Làm như thế nào được nhỉ? Em nên làm thế nào thì ổn đây?”

Nếu như một tháng trước đây mà nghe thấy những lời bối rối này từ miệng Etsuko, hẳn Kensuke và Chieko không biết sẽ bất ngờ đến mức độ nào. Etsuko đã thay đổi rồi. Người phụ nữ mạnh mẽ nay đã mất hết sức mạnh rồi. Bây giờ điều cô hi vọng là sau khi trở về, Saburo chưa biết bất cứ điều gì liền ném cho Etsuko điệu cười tử tế sau cùng, rồi khi biết được điều nên biết thì bắt đầu ném sự chửi rửa dữ dội về phía cô. Bao nhiêu đêm, hai sự việc đó cứ thay nhau giày vò Etsuko. Sự việc đến sau đó, cô đã biết nó sẽ diễn ra như thế nào. Saburo sẽ chửi mắng cô, rồi chạy đi tìm tung tích Miyo chẳng? Giờ này ngày mai, Etsuko chắc sẽ không còn nhìn thấy Saburo nữa rồi. Có lẽ đây cũng là lần cuối cùng cô tự cho phép mình đứng từ ban công tầng hai ngấm nhìn cậu bằng đôi mắt xa xăm.

“Em lạ nhỉ. Tỉnh táo lại đi nào,” Chieko nói. “Dừng khi lúc đuổi Miyo đi đâu rồi? Lấy cái dừng khi ấy ra thì không việc gì mà không thể làm cả. Anh chị thực sự phải nhìn lại em đấy. Anh chị thực sự khâm phục em.”

Chieko choàng tay lên vai Etsuko bằng một cảm xúc sâu sắc như dành cho một người em gái.

Đối với Etsuko mà nói, việc đuổi Miyo đi chính là sự khuất phục, sự nhượng bộ và sự sửa chữa đầu tiên để ứng phó với nỗi đau khổ trong lòng mình. Nhưng trong mắt vợ chồng Kensuke, đó đơn giản là việc Etsuko đã bắt đầu biết gây hấn, tấn công với người khác.

“Người phụ nữ mang bầu bốn tháng phải vác hành lý trên vai đi ra khỏi nhà, thật là một việc nghiêm trọng.” Từ tận trong tim, Chieko suy nghĩ như vậy.

Tiếng khóc của Miyo, thái độ không chùn bước của Etsuko, sự lạnh lùng của Etsuko khi tiễn Miyo ra tận nhà ga rồi tống cổ Miyo lên tàu. Sự việc kịch tính xảy ra ngay trước mắt ngày hôm qua khiến vợ chồng Kensuke vô cùng kích động. Ở làng Maiden, có thể nhìn thấy những sự việc kích thích nhường ấy, quả là không thể tưởng tượng nổi. Miyo cũng hành lý được buộc vào lưng bằng dây thừng, bước xuống dưới từng bậc đá, Etsuko đi theo sau nhìn như cảnh sát áp giải tội nhân.

Yakichi đóng cửa phòng mình, dù Miyo đến cáo biệt cũng không dám lộ mặt ra chỉ nói vọng ra một câu: Cảm ơn cô đã phục vụ gia đình này. Asako ngạc nhiên không nói nên lời, cô ta hoàn toàn không hiểu việc gì đang xảy ra nên thực sự hoang mang. Vợ chồng Kensuke chẳng nghe được một lời giải thích nào nhưng đã tự mình lý giải theo cách hiểu của riêng mình về một tội ác và sự vô đạo đức nào đó, điều này khiến họ cực kì đặc ý. Hai người đó đang tự phụ vì có thể lý giải sự việc theo hướng của một chuyện vô đạo đức như thế. Điều này là sự bồng đồng giống như một tay kí giả cải trang thành người đứng đầu xã hội.

“Việc khó khăn nhất em đã làm được rồi, phần còn lại cứ để anh chị giúp. Nếu có việc gì cần đến anh chị thì đừng ngại. Anh chị sẽ cố gắng hết sức.”

“Anh chị sẽ hành động vì em, đối với cả bố, đến lúc này cũng không cần thiết phải e ngại đâu.”

Hai vợ chồng cùng đứng bên cửa sổ, kẹp Etsuko ở giữa, tranh nhau nói. Etsuko đưa cả hai tay vén tóc mai rồi thẳng thắn quay lưng đi đến trước bàn trang điểm của Chieko.

“Cho em xin một chút nước hoa có được không?”

“Xin mời!”

Etsuko nhận lấy chai nước hoa màu lục, nhỏ một vài giọt ra tay rồi xoa lên hai bên thái dương. Chiếc gương được phủ bởi một tấm vải nhuộm Yuzen đã phai màu. Cô không lấy tấm vải ra, vì sợ phải nhìn khuôn mặt mình thật khủng khiếp ở trong gương. Nghĩ đến việc lát nữa mình sẽ đối mặt với Saburo bằng khuôn mặt này khiến cô trở nên bất an, liền đưa tay vén một góc tấm vải lên. Màu son không quá đậm đấy chứ? Cô liền lau bớt son trên môi bằng một chiếc khăn nhỏ đặt tiền được bo viền cẩn thận.

So sánh kí ức hành động và kí ức tình cảm của Etsuko thì sẽ rút ra điều gì nhỉ? Ngày hôm qua, khi Miyo vừa nói vừa khóc vì bị đuổi việc một cách vô lý, Etsuko hững hờ nghe, không hề nhú mày dù chỉ một cái, cô bắt người phụ nữ đang mang thai ấy vác một đồng hành lý rồi đi theo giống như là tổng tiền khỏi nhà. Một Etsuko như thế cùng với Etsuko của hiện tại, không ai có thể tin được là biểu hiện có thể xuất hiện trên cùng một người. Nếu cô không hối hận thì cũng chẳng có sự kháng cự mạnh mẽ của cảm giác căng thẳng, lại thêm những nỗi đau trong quá khứ

và sự chông chất của cảm giác mục rỗng ngoan cổ nào đó khiến cô không quan tâm đến việc mình đang ngồi ở phòng Kensuke, một chỗ không thích hợp chút nào. Ngược lại cô còn cho họ thấy vẻ uể oải rất mới lạ ở mình. Điều đó không phải chính là thứ biểu thị cảm giác tội lỗi sao?

Vợ chồng Kensuke đã bỏ sót cơ hội được làm người hùng này.

“Bây giờ nếu Etsuko bị Saburo ghét thì cũng chẳng thể làm được gì nữa. Bố đã đẩy hết trách nhiệm sang vai em rồi, nếu bố đứng trên tư cách của chính bố mà đuổi Miyo đi là tốt nhất, thế mà cho đến giờ bố có làm gì đâu.”

“Bố bảo sẽ chẳng nói gì với Saburo đâu nhưng sẽ có lời xin lỗi coi như gánh vác toàn bộ trách nhiệm.”

“Bố nói xin lỗi là đương nhiên, tóm lại cứ để anh chị lo liệu, sẽ không tệ đâu. Có thể nói là Miyo nhận được điện báo rằng bố mẹ cô ta ốm nặng, phải về quê gấp cũng được.”

Etsuko bưng tỉnh. Cô chẳng nhìn thấy hai người đang nhiệt tình cho lời khuyên trước mặt mình mà chỉ thấy một cặp vợ chồng chuyên chỉ dẫn những điều dối trá dẫn cô đến với lãnh địa đầy sương mù nào đó. Etsuko không nên để bản thân chìm vào làn sương mờ mịt ấy lần thứ hai. Nếu thế chẳng phải hành động quyết liệt ngày hôm qua sẽ trở thành vô ích hay sao?

Dẫu cho Etsuko đuổi Miyo đi là hành vi bày tỏ tình yêu dồn nén bao lâu nay với Saburo, nhưng dù thế nào thì Etsuko chính là đang vì mình, vì sự sống của chính mình, chẳng còn cách nào

khác cô phải hành động. Đâu đó trong suy nghĩ của cô cho rằng đây là bốn phận và thích thú với nó.

“Buộc phải cho Saburo biết, em chính là người đuổi Miyo đi. Dương nhiên em sẽ là người nói với Saburo. Không cần phải giúp đỡ em đâu. Em sẽ một mình làm việc đó.”

Kết luận lạnh nhạt của Etsuko khiến vợ chồng Kensuke chỉ có thể nghĩ rằng đó là lời tuyên bố của một tâm trạng hỗn loạn, bất cần.

“Em hãy bình tĩnh suy nghĩ đi. Nếu làm như vậy chẳng phải mọi việc sẽ thành công cốc sao?”

“Đúng như Chieko nói, làm vậy chính là hạ sách. Hãy để anh chị giải quyết cho. Đừng có làm mọi việc tệ đi như thế.”

Chẳng rõ vì sao Etsuko lại mỉm cười, khẽ nhếch khóe môi. Etsuko nghĩ rằng, ngoài việc khiến hai người này tức giận, rồi biến họ thành đối thủ của mình thì không còn cách nào khác loại trừ phiền phức khi phải mang ơn họ. Vì dù có mang ơn họ cũng chẳng giúp được gì. Vừa đứng im vừa đưa tay ra phía sau sửa lại nút thắt của chiếc đai áo, nhìn cô giống như con chim to lớn mệt mỏi đang rửa đôi cánh ỉu rũ. Rồi cứ vậy cô đi xuống dưới bậc thang.

“Thực sự không cần giúp em đâu. Điều này thực ra làm em rất vui đấy chứ.”

Kiểu hành động này của Etsuko khiến vợ chồng Kensuke thật sự sửng sốt. Họ tức giận như thể một người đàn ông đến

cứu hỏa nhưng lại bị cảnh sát ở hiện trường ngăn lại. Trong quá trình chữa cháy, nước có thể dập lửa nên là thứ vô cùng quan trọng. Thế mà, họ lại là loại người mang theo một ít nước ẩm đựng trong chậu sắt dùng để rửa mặt để đi chữa cháy.

“Người có thể phỉ đi sự tử tế của người khác như vậy thật là đáng ngưỡng mộ đấy,” Chieko nói.

“Nhưng tại sao mẹ của Saburo lại không đến nhỉ?” Kensuke nói điều đó xong mới nhận ra sai lầm khi chưa từng đem phát hiện này vào câu chuyện lúc nãy để nói với Etsuko, lại để mình bị tác động vì lời nói và hành động của một Etsuko đang trong lúc tâm trạng hỗn loạn vì sự trở về của Saburo.

“Việc đó cho dù thế nào thì cũng là việc tốt đấy chứ nhỉ? Từ bây giờ mình dứt khoát sẽ không đứng về phía Etsuko nữa nên việc đó ngược lại lại khiến em thấy vui đấy.”

“Bởi vậy mà yên tâm đi, sắp được xem kịch hay rồi.”

Kensuke nói thẳng tâm địa mình ra như vậy. Bất giác, anh ta trở nên buồn bã vì hình ảnh ứng xử tao nhã dù đối mặt với ngay cả một câu chuyện bi thảm mà anh ta luôn tỏ ra nay đã lộ mặt thật.

Etsuko xuống dưới tầng trệt rồi ngồi xuống cạnh bếp lò. Hả ẩm nước đang sôi xuống rồi nhắc vỉ nướng cá đặt lại lên bếp. Dưới mái hiên, Yakichi đặt một tấm ván, trên đó lại đặt một chiếc bếp lò. Món ăn phụ của Yakichi và Etsuko đang được nấu trên bếp lò. Bởi vì Miyo đã bị đuổi đi nên từ hôm nay mọi người trong nhà phải thay phiên nhau nấu cơm. Hôm nay tới phiên

Asako nấu. Trong lúc Asako nấu nướng ở trong bếp thì Nobuko hát ru Natsuko bằng một bài đồng dao. Tiếng hát kì quặc, hài hước đó vang lên trong từng căn phòng đang chìm dần vào bóng tối lúc chiều tà.

“Có việc gì xảy ra vậy?”

Yakichi bước ra khỏi phòng, ngồi xổm xuống cạnh bếp lò, lấy một lượng vừa đủ đồ ăn kèm rồi lật cá nướng.

“Saburo đã về rồi ạ.” Etsuko nói.

“Đã về rồi à?” Yakichi hỏi lại.

“Không, còn chưa về tới nhà.”

Cách mái hiên bốn, năm thước là một hàng rào bằng cây trà. Dấu vết của hoàng hôn còn lưu lại giống như thể trên những ngọn trà có ánh sáng bám vào. Nụ trên cây còn cứng chưa thể nở thành hoa nhìn giống như vô số điểm ảnh giống nhau đang tụ hợp lại. Hàng rào không được cắt tỉa cẩn thận nên có mấy cành nhỏ mọc nhô lên trên, chúng nhận lấy ánh sáng từ phía dưới đâm lên tạo ra một cảm giác huy hoàng tự tại hơn nữa.

Âm thanh huýt sáo đang đi lên bậc thang đá, càng lúc càng đến gần. Đó chính là Saburo.

Etsuko cảm thấy luyến tiếc không ngừng khoảnh khắc trước đây khi đang cùng Yakichi chơi cờ vây thì Saburo đến chúc ngủ ngon trước khi cậu về phòng ngủ. Bây giờ khoảnh khắc ấy không thể nào quay lại nữa rồi. Etsuko giấu đi ánh mắt ấy của mình.

“Tôi đã về rồi đây ạ.”

Saburo nhô nửa thân lên trên hàng rào rồi cất tiếng gọi. Ngực áo sơ mi phanh ra, có thể nhìn thấy vết hằn ngăm đen. Ánh mắt Etsuko đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt tươi cười hồn nhiên, trẻ trung của cậu. Có lẽ đây là lần thứ hai, một cách rất tình cờ cô được nhìn thấy gương mặt như thế của Saburo, sự chăm chú này đến cùng với một sự gắng gượng vừa ngọt ngào vừa đau khổ.

Yakichi chào lại Saburo bằng thái độ có vẻ lơ đãng. Lão không nhìn Saburo mà chỉ tập trung liếc về phía Etsuko. Ngọn lửa trong lò thỉnh thoảng bùng lên khi mỡ cá nhỏ xuống. Etsuko cứ giữ nguyên tư thế cũ nên Yakichi đành phải vội vàng thổi tắt lửa trong lò.

Có chuyện gì thế này. Mọi người trong nhà này đều quan tâm thái quá đến chuyện tình cảm của Etsuko, thế mà chỉ có thằng nhãi này lại không hề để tâm một chút nào.

Yakichi lại thổi tắt ngọn lửa mỡ cá cháy bùng lên bằng một thái độ cáu kỉnh.

Về phía Etsuko, cô biết rõ rằng: dừng khí một lần bùng nổ để bày tỏ tình yêu với Saburo, thứ mà cô chỉ duy nhất từng phô bày ra trước mặt vợ chồng Kensuke, thực ra chỉ là thứ dừng khí không có thật. Tại sao cô lại muốn có thứ dừng khí ghê sợ này hơn cả việc nhìn thấy nụ cười rạng rỡ, thuần khiết của Saburo. Bây giờ chẳng ai có thể giúp cô được nữa.

...Nói là như thế nhưng không chừng dừng khí mà Etsuko đã phô bày ra, ngay từ đầu lại bao gồm cả dự định bỏ cuộc giữa chừng. Thời gian yên ổn mà Saburo chưa được ai nói cho biết sự thật, thời gian chỉ ít thì Etsuko và Saburo cũng có thể sống cùng dưới một mái nhà mà không căm ghét nhau, thêm cả việc cầu xin hi vọng sự gian trá cứ kéo dài ra mãi mãi. Chẳng phải những điều này đang tồn tại cùng nhau trong suy nghĩ của cô hay sao?

Một lúc sau, Yakichi nói.

“Về rồi đấy à? Anh không dẫn mẹ anh về cùng sao?”, Yakichi nói.

“Thật sao?” Etsuko bất giác thốt ra có vẻ nhẹ đi gánh nặng giống như bây giờ mới để ý việc này, rồi không cưỡng lại được sự bất an vui vẻ, đầy dị dạng.

“Nói thử xem sao, mẹ cậu đến sau hay là không đến vậy?”

“Thôi đi, nếu hỏi chuyện đó chẳng phải lại phải bắt đầu nói về việc của Miyo sao?”

Yakichi cắt lời Etsuko bằng bộ dạng mỉa mai giống như làn da nhũn nhão, già nua của lão.

Hai ngày sau đó, Etsuko sống trong trạng thái yên ổn kì lạ. Hai ngày này giống như sự chuyển biến tốt của một bệnh trạng phức tạp. Tình hình khiến một bệnh nhân nhẹ dạ lại một lần nữa hướng khuôn mặt mình về phía hi vọng đã từng từ bỏ trước đây, khiến những người chăm sóc phải len lén che đi nỗi đau nơi đuôi lông mày. Tình trạng hồi phục giả tạo khó lý giải này

thường chỉ xuất hiện ở những người bệnh đã đi vào giai đoạn tuyệt vọng cuối cùng mà thôi.

Chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ? Có phải là hạnh phúc sẽ đến không?

Etsuko dẫn Maki đi tản bộ một đoạn đường khá dài. Hôm nay Yakichi đến ga Umeda để nhờ vả chuyện vé tàu, Etsuko dắt Maki đến ga Okamachi để tiễn lão. Đó là buổi chiều ngày 29.

Hai, ba ngày trước chính ở bãi đỗ xe này cô đã tống cổ Miyo đi bằng một khuôn mặt lạnh nhạt, bây giờ cô đứng dựa vào hàng rào sơn trắng để nói chuyện với Yakichi. Hiếm khi được nhìn thấy Yakichi trong bộ comple, tóc cắt gọn gàng như hôm nay. Ngay cả gậy gỗ snake cũng mang theo. Lão đã bỏ lỡ bao nhiêu con tàu đi đến Umeda rồi.

Yakichi cảm thấy bất an vì bộ dạng hạnh phúc chưa từng thấy ở Etsuko. Con chó bận rộn đánh hơi xung quanh. Etsuko nhón mũi guốc *Geta*, đôi lúc dáng vẻ có hơi lão đảo rồi mắng con chó. Với đôi mắt ướm và nụ cười nhẹ nhàng như một thói quen, cô nhìn chằm chằm vào mấy người đi đi lại lại trước cửa hàng thịt và cửa hàng sách. Mấy lần họ dừng lại nhưng chẳng mua gì. Trước cửa hàng sách có lá cờ vàng đỏ quảng cáo tạp chí dành cho trẻ con đang bay phấp phật. Một buổi chiều râm mát đầy gió.

Bộ dạng có vẻ hạnh phúc này của Etsuko có phải là đã nói chuyện với Saburo không? Phải chăng chính vì điều đó mà hôm nay không cùng đi Osaka với mình? Nếu thế tại sao lại không phản đối việc ngày mai cùng đi du lịch dài ngày nhỉ?

Yakichi đã phát hiện ra điểm kỳ quặc đó. Bộ dạng nhìn có vẻ hạnh phúc này của Etsuko, thực ra chính là tĩnh lặng buông tay sau khi suy nghĩ rất nhiều rồi đầu óc trở nên hỗn loạn vì bị suy nghĩ khổ sở ấy hành hạ.

Nguyên ngày hôm qua, Saburo đi ra đồng cắt cỏ bằng khuôn mặt chẳng biểu lộ cảm xúc gì, cũng chẳng có hành động gì đặc biệt. Khi Etsuko tình cờ đi qua, cậu hạ mũ cúi xuống chào cô. Hôm nay cũng giống y như vậy.

Cậu thanh niên vốn dĩ tính khí ít nói này, nếu không có mệnh lệnh hay câu hỏi gì của chủ thì không bao giờ tiến đến nói chuyện một cách thông thường, dù có im lặng cả ngày cũng không thấy khó chịu. Chỉ khi ở cùng Miyo, cậu mới đùa giỡn hiếu động. Khuôn mặt huy hoàng của tuổi trẻ cho dù im lặng cũng không bao giờ gây ra ấn tượng về một người mang suy nghĩ trầm uất. Chuyển động của cơ thể đang lao động đó giống như một bài ca của thiên nhiên và mặt trời, tràn ngập những điều cần phải bày tỏ bằng miệng lưỡi linh hoạt chân thực của sinh mệnh.

Nằm trong dự đoán, người chủ nắm giữ linh hồn dễ tin tưởng vào những điều đơn thuần này, cho đến bây giờ đã dễ dàng xác nhận lý do việc Miyo vắng mặt trong căn nhà. Có lẽ cậu nghĩ vì có việc mà Miyo phải trở lại qua đêm, chỉ nội trong hôm nay sẽ quay về thôi. Vì vậy, dù có chút bất an nhưng Saburo cũng không hỏi Yakichi và Etsuko về tung tích của Miyo.

Cùng với suy nghĩ này, Etsuko có cảm giác muốn tin tưởng rằng: sự bình thản của Saburo từ đầu đến cuối chính là trách nhiệm được giao cho mình. Bởi vậy Etsuko chưa hé lộ bất cứ điều gì. Saburo cũng chưa biết gì. Nhờ thế mà cậu không chửi rủa Etsuko rồi bỏ đi theo Miyo. Dần dà, dũng khí thú nhận bên trong Etsuko trở nên yếu ớt. Không chỉ đơn giản vì chính bản thân cô mà còn vì hạnh phúc giả tưởng ngăn ngủi của Saburo. Dầu sao thì đó cũng là hi vọng của cô.

Nhưng tại sao Saburo lại không trở về cùng với mẹ mình nhỉ? Cho dù trở về từ đại lễ của Thiên Lý giáo, nhưng nếu không được hỏi han thì cậu cũng không đời nào tự mình kể chuyện về những gì diễn ra trong buổi lễ. Tính cách con người cậu chính là như thế. Etsuko lại trở nên mông lung suy đoán.

Một hi vọng có chút khó nói, một hi vọng nhỏ nhoi nếu tự mình nói ra hẳn sẽ bị coi là điều hoang tưởng đáng buồn cười sinh ra từ tận đáy lòng bất an của Etsuko. Bóng tối phía sau tội lỗi cùng với hi vọng đó khiến cô do dự khi nhìn thẳng vào Saburo.

Thằng nhóc Saburo này làm ra khuôn mặt bình tĩnh đến vậy, chẳng có vẻ gì là hoảng hốt cả.

Yakichi tiếp tục tự nhủ.

Etsuko nghĩ, nếu đuổi Miyo đi thì Saburo chắc chắn sẽ đi theo, mình cũng nghĩ thế. Thế mà, suy nghĩ của cả mình và Etsuko đều sai bét. Nhưng mặc kệ, đi du lịch với Etsuko xong thì

những chuyện này cũng coi như kết thúc. Nếu mình đến Tokyo, biết đâu một vận may mới đang chờ đợi mình cũng nên.

Etsuko buộc dây xích Maki vào hàng rào rồi quay lại nhìn về phía đường ray tàu điện. Trong một ngày râm mát như thế này, đường ray trở nên sáng loáng. Trên mặt cắt sáng bóng của sắt thép có vô số vết xước li ti. Những vết xước ấy kéo dài ra bằng sự bình tĩnh thân thiện một cách kì quặc trước mắt Etsuko. Bên cạnh đường ray, trên lớp đá dăm màu xám có một ít bụi thép vô cùng nhỏ màu trắng bạc vương vãi. Rồi cuối cùng con đường bằng thép này kêu lên, truyền đến những xung động rất nhẹ.

“Nếu mưa thì bố không sao chứ ạ?” Etsuko đột nhiên nói với Yakichi. Cô chợt nhớ đến cơn mưa lúc đi Osaka vào tháng trước.

“Nhìn sắc trời này chắc sẽ không mưa đâu,” Yakichi vừa nói vừa cẩn thận ngẩng mặt lên trời quan sát. Tiếng chuông reo lên, con tàu đã tiến vào sân ga.

“Bố có lên tàu này không?” Lần đầu tiên Etsuko hỏi như vậy.

“Tại sao con không đi cùng ta?”

Giọng nói buộc phải tăng âm lượng vì tiếng chuông tàu điện ồn ào xung quanh, bởi thế mà bộ dạng giống như thẩm vấn của Yakichi cũng dễ dàng được bỏ qua.

“Nhưng mà bây giờ con đang mặc quần áo ở nhà thế này, lại còn có cả Maki nữa.”

Những gì Etsuko nói ra không hề có chút ngữ khí biện bạch nào.

“Maki thì đem lại nhà sách đằng kia nhờ họ giữ gìn là được, chủ nhà sách đó rất yêu chó, ta cũng là khách quen ở đó nữa,” Yakichi nói.

Etsuko vừa suy nghĩ vừa cởi dây xích ra khỏi hàng rào. Cô hi sinh nửa ngày hôm nay ở làng Maiden để chuẩn bị cho chuyến du lịch ngày mai cũng giống như cách cô chờ đợi để hiện thực hóa những điều trong tim mình. Cứ như thế này quay trở về nhà, đột nhiên cô tưởng tượng ra cảm giác đau khổ khi phải ở cùng Saburo. Hiện tại cậu đã trở về nhà từ sau chuyến đi tới Thiên Lý giáo, nhưng Etsuko đã sẵn sàng cho tâm lý bóng dáng cậu bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất ngay trước mắt mình. Bây giờ nhìn Saburo đi qua đi lại trước mắt mình, có lẽ cô hầu như không tin đó là sự thật? Bởi vậy mà việc nhìn thấy cậu khiến Etsuko trở nên bất an. Nếu nhìn thấy bóng dáng Saburo đang cầm cuộc làm việc giữa cánh đồng như không có chuyện gì xảy ra, cô lại sợ hãi không thể chịu nổi.

Chiều hôm qua, Etsuko đi tản bộ một mình rất lâu có phải cũng vì muốn chạy khỏi nỗi sợ hãi này không nhỉ? Etsuko cởi dây xích ra và nói với Yakichi:

“Vậy thì mình đi thôi.”

Etsuko nhớ lúc đi bộ sóng đôi với Saburo trên con đường ô tô không một bóng người, cô đã tưởng tượng mình đang đứng giữa Osaka. Bây giờ khi đi bộ sóng đôi với Yakichi, cô lại nhớ ra thời khắc ấy. Dù có sự hiểu nhầm nào đó nhưng trong cuộc đời con người chẳng phải luôn xảy ra những sắp đặt kì diệu như vậy

sao? Hai người họ chỉ nhớ ra có thể đi bằng lối đường ngầm bên dưới bách hóa Hankyu sau khi đã đi vào đám đông tắc nghẽn bên ngoài cửa.

Yakichi nghiêng cây gậy, tay kéo Etsuko băng qua ngã tư rồi mới buông tay ra.

“Nhanh lên, nhanh lên!”

Từ ven đường bộ hành, lão cất tiếng gọi. Hai người đi nửa vòng một bãi đỗ xe, liên tục bị tiếng còi xe ô tô ngay bên cạnh giục giã nhường đường, họ rẽ đám đông đi đến ga Osaka. Hai gã cò mồi thấy người xách theo hành lý liền sáp đến chào hàng vé tàu đêm. Etsuko nhìn thấy cái gáy mềm mại, ngăm đen của gã, sao mà giống Saburo quá. Cô liền quay đầu nhìn.

Yakichi và Etsuko băng qua một không gian rộng ở nơi chính diện đại sảnh đang âm ỉ tiếng loa thông báo giờ tàu xuất phát. Khi đi vào một hành lang vắng lặng liền nhìn thấy tấm biển gắn trước cửa một căn phòng, chính là phòng của trưởng nhà ga.

Etsuko phải đợi Yakichi khi lão nói chuyện với vị trưởng ga. Trong lúc ngồi trên chiếc ghế dài được bọc vải gai trắng ở phòng chờ, cô ngủ gật lúc nào không hay. Chuông điện thoại reo vang đánh thức cô dậy. Vừa nhìn vài nhân viên nhà ga đang đứng làm việc trong căn phòng sự vụ khá rộng, cô vừa nghĩ đến sự mệt mỏi của bản thân, rồi lại cảm thấy trong tim chùng chất rất nhiều một cảm giác khó gọi tên, đến mức nghe thấy cả sự thống

khổ kêu gào ngay cả khi chỉ nhìn thấy những hoạt động nhộn nhịp thông thường của đời sống. Tựa đầu vào lưng ghế, Etsuko nhìn ra chiếc bàn đặt điện thoại. Tiếng chuông điện thoại ồn ào từng hồi cứ lặp đi lặp lại.

Điện thoại. Có cảm giác như đã lâu lắm rồi mới nhìn thấy thứ như vậy. Cảm xúc của con người luôn trộn lẫn những thứ có ở bên trong nó, nhưng thứ này chỉ là một cái máy kì quặc có duy nhất khả năng tạo ra một thứ âm thanh đơn điệu. Bên trong thứ đó, tồn tại quá nhiều sự căm giận, tình yêu và niềm hi vọng, sao chẳng thấy cái điện thoại này khổ sở? Hay là tiếng chuông liên tục vang lên này chính là tiếng hát của nỗi đau không thể chịu đựng nổi nữa, phát ra như một cơn động kinh?

“Phải đợi lâu nhỉ? Lấy được vé rồi. Vé tốc hành ngày mai có vẻ rất khó khăn nhưng ông bạn trưởng ga quả là quá tốt bụng.”

Yakichi kéo tay cô ra, đặt lên đó hai tấm vé màu xanh.

“Toa hạng hai. Vì con mà vùng tay hào phóng đấy nhé.”

Thực ra vé tàu hạng ba bán hết trong vòng ba ngày. Vé hạng hai thì có thể mua ngay tại quầy bán vé, tuy nhiên Yakichi không thể nói toẹt ra rằng hai tấm vé này là do lão lấy thể diện ra mà đổi lấy từ phòng trưởng ga.

Hai người đến cửa hàng bách hóa mua kem đánh răng, bàn chải đánh răng và phấn nền trang điểm cho Etsuko, cũng mua cả rượu whisky loại rẻ tiền dành cho bữa tối tạm biệt mọi người trong nhà trước khi lên đường. Sau đó thì họ quay trở về nhà.

Buổi sáng đã chuẩn bị hết hành lý cho chuyến du lịch ngày mai nên chỉ cần cho hết đồ mới mua ở Osaka vào túi xách nữa là xong xuôi. Công việc cần phải làm chỉ là nấu bữa tối ngon lành hơn bình thường một chút để làm một bữa tiệc chia tay nho nhỏ. Chuẩn bị bữa ăn có Etsuko cùng Chieko, cả Asako cũng giúp một tay. Hôm nay Chieko cực kì ít nói.

Vì một thói quen gần như mê tín mà căn phòng mười chiếu hầu như không được sử dụng, thế mà hôm nay Yakichi lại muốn cả nhà tập trung ăn uống ở căn phòng đó, khiến ai nấy đều đến với thái độ không mấy thoải mái.

“Etsuko này, bố nói ra mấy lời thật kì cục, chẳng lẽ chuyến này đi Tokyo với em là chuyến đi dổi già¹⁴ của bố sao? Nếu thế thì thật vất vả cho em rồi.” Kensuke đến bếp ăn vừa ăn vụng đồ ăn vừa nói.

Etsuko đi xem căn phòng mười chiếu đã được dọn dẹp chưa. Căn phòng đó vốn được dùng để làm phòng thờ, hiện giờ vẫn chưa bật đèn, giao phó hoàn toàn cho ánh sáng lúc hoàng hôn, không gian trống trải, ảm đạm không khác gì một chuồng ngựa. Saburo đang ở đó một mình, cầm chổi hướng ra vườn.

Dáng vẻ có vẻ cô đơn của con người trẻ tuổi này thêm bóng tối trong phòng, cùng với cây chổi trong tay đang phát ra âm thanh trong sạch chà xát xuống chiếu khiến căn phòng càng trở nên tĩnh mịch. Hình ảnh đó đem đến một ấn tượng mạnh mẽ, khiến Etsuko đứng sững ở ngưỡng cửa mà nhìn cứ như thể đang nhìn thấy bóng dáng nội tâm của Saburo.

Trái tim của cô bị suy nghĩ tội lỗi cắm sâu vào, cùng với đó là thôi thúc mãnh liệt của tình yêu nồng cháy. Sau tất cả những đau khổ, Etsuko trở nên phiền não vì tình một cách thành thật. Từ hôm qua, khi nhìn thấy Saburo trở về, cô đã bắt đầu sợ hãi, điều đó không chừng chính là một kiểu hành vi thẳng thắn của tình yêu.

Sự cô độc của Saburo như một bức tường thuần khiết kiên cố mà Etsuko khó lòng tìm ra kẽ hở để bước vào. Niềm khao khát yêu đương chà đạp cả lên kí ức và lý trí, ép Etsuko phải quên đi một cách dễ dàng sự tồn tại của Miyo, vốn chính là nguyên nhân tội lỗi của cô. Sự đáng khâm phục khi cô làm theo cách thông thường: xin Saburo tha lỗi. Nghe câu chửi rửa, trừng phạt bản thân, đó chính là biểu hiện rõ ràng nhất của chủ nghĩa ích kỉ nhưng còn có thứ chủ nghĩa ích kỉ thuần phác hơn thế: người đàn bà tưởng như chỉ biết nghĩ ngợi về những việc của bản thân thực ra lại đang thử bắt đầu nếm mùi vị của nó.

Saburo cảm thấy Etsuko đang đứng trong bóng tối liền quay đầu lại.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“Đã dọn dẹp xong rồi hả?”

“Vâng.”

Etsuko đi vào giữa căn phòng rồi nhìn xung quanh. Saburo đứng im, vác cây chổi lên vai áo sơ mi màu kaki, tay áo đang xắn cao. Cậu chú ý đến khuôn ngực với đường cong tuyệt đẹp của người phụ nữ đang đứng trong bóng tối như một hồn ma.

“À, này,” Etsuko nói một cách khổ sở, “tối nay, tầm một giờ đêm, xin lỗi nhưng mà lúc đó đợi tôi ở ngoài vườn nho có được không? Trước khi tôi đi du lịch, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Saburo im lặng không trả lời.

“Cậu thấy sao? Cậu có đến không?”

“Vâng, thưa cô chủ.”

“Đến hay là không đến?”

“Tôi sẽ đến ạ.”

“Vậy thì một giờ nhé. Ở vườn nho đấy. Nhớ đừng cho ai biết.”

“Vâng ạ.”

Saburo gượng gạo tránh xa Etsuko, tiếp tục dùng chổi quét băng quơ.

Căn phòng mười chiếu dùng bóng đèn 100 watt nhưng có vẻ cũng không sáng hơn bóng đèn 40 watt là bao. Chính vì thứ ánh sáng lờ mờ như vậy mà căn phòng trở nên tối tăm hơn cả bóng tối lúc chạng vạng.

“Đúng là chẳng có chút khí thế nào cả,” Kensuke nói xong thì mọi người trong khi đang ăn, chẳng hẹn trước liền lần lượt nhìn lên bóng đèn.

Trước đó, chiếc bàn tiếp khách hiếm khi sử dụng được mang đến, cả nhà tính thêm Saburo nữa là tám người, Yakichi chủ trì bữa tiệc ngồi ở vị trí trung tâm, những người còn lại ngồi theo

hình chữ Ko (コ). Nhưng nếu làm như vậy thì món khoai umani trong chiếc bát lớn bằng sứ Arita sẽ bị chính chiếc bát đổ bóng che khuất, không thể nào nhìn thấy được. Vậy nên, sắp xếp chỗ ngồi hình chữ Ko theo đề xuất của Kensuke bị thu hẹp lại dưới ánh điện của bóng đèn 40 watt. Cảnh tượng này đem đến cảm giác giống như một buổi tập trung làm thêm ở nhà ban đêm hơn là một bữa tiệc.

Mọi người rót whisky loại hai vào ly thủy tinh rồi cùng cạn chén.

Etsuko bị nổi bất an trong lòng giày vò, đôi mắt không muốn nhìn, đôi tai không muốn nghe những gì đang diễn ra trước mặt. Đó là khuôn mặt đầy vẻ chế giễu của Kensuke, miệng lưỡi linh hoạt phong cách phái Bluestocking¹⁵ của Chieko, điệu cười lạnh lạnh khi vui vẻ của Natsuo. Giống như khi leo núi ai cũng muốn có một ngọn núi nhiều dốc đứng, Etsuko bị sự bất an và thống khổ dụ dỗ, đã thế lại còn dưỡng thành thêm nhiều nỗi thống khổ và bất an mới mẻ hơn.

Tuy nói là vậy, nhưng nỗi bất an hiện tại của Etsuko chẳng qua cũng chỉ do cô tự tạo ra, là thứ tâm thường có chút khác biệt với những thứ tâm thường khác. Khi đuổi Miyo đi, có thể nhìn ra được những dấu hiệu ban đầu của một sự bất an mới mẻ. Nhưng sức nặng của tính toán sai lầm từng chút một phạm phải đã mang đến cho cô sự mất mát một phần sự được phân chia trong cõi đời này, cũng khiến cô mất luôn cái ghế mà khó khăn lắm mới được ngồi vào trong cõi người của riêng cô. Đối với một số người, đó là lối vào, nhưng đối với cô có lẽ lại là cánh cửa đi ra.

Cánh cửa đó cao như một cái tháp nước cứu hỏa, nhiều người đã từ chối leo lên chỗ cửa vào cái tháp đó, thế mà đối với một người vốn dĩ sống ở đó như Etsuko, đột nhiên lại mở toang cánh cửa lối ra từ căn phòng không có cửa sổ, bước ra ngoài hòng tìm kiếm cái chết. Để rời khỏi căn phòng này, có lẽ cách duy nhất là vận dụng tất cả trí tuệ mà cô đang có.

Etsuko ngồi ngay bên cạnh Yakichi, bởi vậy nếu tầm mắt không di chuyển thì cô cũng không nhìn thấy người bạn đường già nua của chuyến du lịch ngày mai. Ngồi đối diện với cô chính là Saburo đang bị ly rượu mà Kensuke mời thu hút. Bàn tay chất phác dày dạn của cậu đang cố gắng sử dụng chiếc ly đựng đầy thứ dung dịch màu hổ phách đẹp tuyệt mỹ dưới ánh đèn.

Đừng uống như thế. Đêm nay nếu cậu ấy uống quá nhiều thì tất cả mọi điều sẽ trở về như lúc ban đầu. Nếu cậu ấy say và ngủ luôn thì toàn bộ tính toán coi như bị phá vỡ. Chỉ đêm nay thôi. Ngày mai tôi đã thành một người lữ khách rồi.

Khi Kensuke định bồi thêm rượu cho Saburo, Etsuko không chịu nổi nữa, liền đưa tay ngăn lại.

“Giống bà chị lắm điều nhỉ? Để cậu em dễ thương uống thêm đi.”

Kensuke lần đầu tiên công khai châm biếm mối quan hệ của hai người họ.

Saburo dĩ nhiên không thể hiểu nổi ý nghĩa sâu xa phía sau lời nói đó. Cậu không hiểu lý do, nắm lấy chiếc ly thủy tinh rồi nở nụ cười. Etsuko bình tĩnh vừa cười vừa nói.

“Cậu ta chưa trưởng thành, uống rượu khác nào uống thuốc độc.”

Sau đó cô đoạt lấy chai rượu.

“Etsuko này, cô là nữ chủ tịch của hội bảo vệ trẻ vị thành niên à?”

Chieko đặt tay lên vai chồng mình, biểu thị thái độ đối địch nhẹ.

Cho đến tận bây giờ, trong ba ngày này, việc Miyo rời khỏi nhà đã trở thành một điều cấm kị, không được nhắc đến, nhưng cũng không hẳn là hoàn toàn không ai nói ra. Giữ gìn điều cấm kị này bằng sự lãnh đạm đã trung hòa tình trạng thù địch và thân thiết một cách thích hợp nhất. Asako chẳng bao giờ nói chuyện với Saburo, vợ chồng Kensuke vốn là những người không mấy thân thiện, Yakichi thì theo chủ nghĩa ba phải. Bởi vậy, thỉnh thoảng do không biết mà có một người trong số họ phạm phải những quy ước cấm kị cũng là đương nhiên. Tuy thế, đôi khi chỉ cần một điểm nhỏ trên chiếc bọc bị xé rách thì nguy hiểm sẽ đột nhiên lòi ra trước mặt lúc nào không hay. Lúc này, Chieko ở trước mắt Etsuko, thậm chí vạch trần hành vi của Etsuko cũng không có gì là khó hiểu cả.

Chính miệng tôi đã trót thú nhận với Saburo rồi, đêm nay tôi đã quyết tâm hứng chịu lời chửi mắng của cậu ấy, nếu phải nhìn thấy cảnh người khác nói cho Saburo biết điều đó ngay trước mắt mình thì tôi phải làm gì đây? Trước khi Saburo nổi giận, hẳn cậu sẽ im lặng giấu đi sự bi thương. Tệ hơn nữa cậu ấy

sẽ suy nghĩ đến thể diện của mọi người mà cười trừ rồi bỏ qua cho tôi chẳng. Toàn bộ cứ như thế mà kết thúc. Tất thấy những dự định đau khổ, những hi vọng không thể xảy ra, sự sụp đổ đầy hoan hỉ, tất cả đều cứ vậy mà kết thúc sao? Từ giờ cho đến một giờ đêm, liệu có bất ngờ nào xảy ra không nhỉ? Cho đến khi tôi hành động thì có điều gì mới mẻ xảy ra không nhỉ?

Etsuko cứ ngồi cứng đờ, xanh xao như thế, không hề nói một lời.

Một cách tự nhiên, Yakichi lại trở thành người đồng cảm nhất với nỗi đau khổ của cô. Dù lão chỉ nắm bắt được một cách mập mờ thứ cảm xúc nguy hiểm bên trong trái tim Etsuko, nhưng mức độ xung động của trái tim tràn ngập thứ cảm xúc đầy nguy cơ đó, cứ mỗi lần Yakichi bị cọ sát vào thì lại tích thêm cho lão chút hiểu biết về nó. Lúc này ở trước mặt vợ chồng Kensuke, nếu lão bao che cho Etsuko thì chuyến du lịch ngày mai sẽ cực kì vui vẻ. Đó là cách xử lý không thể khôn khéo hơn. Khả năng làm mất hứng thú của mọi người bằng một bài diễn văn dài ngoằng là một loại tài năng mà Yakichi cực kì tự tin. Rồi cứ thế, lão bắt đầu cứu Etsuko.

“Saburo cũng không nên uống nữa. Ở tuổi anh, lão không bao giờ uống rượu, kể cả thuốc lào cũng không động vào. Anh đã bỏ thuốc lá, điều đó đáng ngưỡng mộ. Trong lúc còn trẻ mà vương phải mấy thứ sở thích thừa thãi ấy, hãy nghĩ đến tương lai mà từ bỏ chúng đi. Nếu thích rượu thì quá bốn mươi tuổi hãy uống cũng được. Kensuke bây giờ uống nhiều như vậy cũng là

quá sớm. Giờ mọi chuyện đã khác xưa. Đó chính là sự khác biệt giữa các thế hệ. Cái đó cần phải suy nghĩ cho kĩ...”

Mọi người đều im lặng. Đột nhiên Asako cất lên giọng nói chẳng mấy phù hợp với tình hình trước mặt.

“Chà, Natsuo ngủ mất rồi. Em phải đưa nó đi ngủ cái đã.”

Asako chống đầu gối xuống, ôm lấy Natsuo rồi đứng lên đi về phòng. Nobuko liền đi theo sau.

“Chúng ta nên học theo Natsuo, hãy ngoan ngoãn hơn đi,” với vẻ mặt của một đứa trẻ, Kensuke như nhìn thấu ý đồ của Yakichi, liền nói.

“Etsuko, đưa cái chai đây. Lần này anh uống một mình thôi.”

Bằng vẻ lơ đãng, Etsuko đẩy chai rượu mà vừa nãy cũng lơ đãng đặt xuống bên cạnh mình về phía Kensuke.

Dù cô tự nhủ phải rời mắt khỏi Saburo nhưng lại không thể rời mắt đi. Cứ mỗi ánh mắt chạm nhau, Saburo lại ngượng ngùng dời ánh nhìn đi chỗ khác.

Cứ nhìn Saburo như thế, cô nghĩ rằng cho đến bây giờ, dứt khoát đây chính là vận mệnh không thể tránh được. Chuyến du lịch ngày mai đã quyết định rồi nhưng đột nhiên cô nhận ra dự định ấy dù thế nào cũng phải thay đổi theo một cách không kiên định nào đó. Thế mà cô vẫn cảm thấy hỗn loạn trong lòng. Bây giờ địa danh ở trong ý niệm của Etsuko không phải là Tokyo, nếu buộc phải nói ra một địa danh thì chỉ có duy nhất một nơi, chính là vườn nho phía sau nhà.

Nơi mà người nhà Sugimoto thường gọi là vườn nho, thực ra là khu vực ở phía sau ba cái nhà kính mà Yakichi đã không canh tác và rừng đào hơn ba trăm mét vuông, khi đi leo núi và đi lễ hội đã từng đi qua. Ngoài hai thời điểm đó, người nhà Sugimoto gần như không bao giờ đến khu vực giống như hòn đảo bị bỏ hoang rộng chừng ba, bốn trăm mét vuông này.

Trong đầu Etsuko đã sớm trù tính cô sẽ mặc gì khi gặp Saburo, làm thế nào để Yakichi không nhận ra sự khác biệt của trang phục đó, cô sẽ đi đôi dép nào, mở cửa bếp ra sao để không phát ra âm thanh ken két đánh thức những người đang ngủ trong nhà. Những suy tính ấy dần dần khiến cô trở nên bất an.

Nếu nghĩ lại, chỉ để cùng Saburo trò chuyện hồi lâu thì hành động bí mật như thế, hẹn vào thời gian như thế, địa điểm như thế có vẻ như tự rước lấy những phiền phức không cần thiết. Thậm chí còn có thể nói rằng đó là hành động vô ích đến mức nực cười. Tình yêu này của cô, vài tháng trước chẳng ai nhận ra, cho đến bây giờ đã gần như một bí mật mà ai cũng biết. Để tránh bị vướng phải những hiểu lầm tai hại thì một cuộc nói chuyện ở bên ngoài vào ban ngày là tốt nhất. Tuy nhiên thật sự thì điều mà cô hi vọng chỉ là một cơ hội để thú nhận tội lỗi đầy đau thương của mình, ngoài điều đó ra thì chẳng còn gì khác nữa.

Etsuko phải mất công tạo ra một cuộc gặp bí mật đầy phiền phức như thế này để làm gì vậy?

Etsuko dành một đêm cuối cùng này để nắm lấy bí mật của mình theo đúng nghĩa là một *bí mật*. Cô muốn khoảng thời gian

ở cùng Saburo từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc phải là bí mật của riêng mình. Cô muốn chia sẻ bí mật này với Saburo. Bởi vì Saburo chẳng chia sẻ cùng cô bất cứ điều gì, nên lần này Etsuko muốn cậu tặng mình một bí mật có đôi chút nguy hiểm. Quà tặng này chẳng phải là thứ cô có quyền đòi hỏi từ Saburo hay sao?

Để chống lại cái lạnh của sáng sớm và buổi tối tháng Mười, Yakichi đội mũ trùm đầu lót lông khi đi ngủ.

Đối với Etsuko, đây là một kiểu mặt hiệu. Những tối nào mà Yakichi đội cái mũ đó trước khi chui vào chăn thì tối đó lão không cần đến cô. Tối nào lão không đội thì có nghĩa là cô phải chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ bị lão giày vò.

Sau khi tiệc chia tay kết thúc lúc 10 giờ đêm, Etsuko lắng nghe hơi thở của Yakichi bên cạnh cho đến khi lão ngủ hẳn. Để sẵn sàng cho sáng ngày mai lên đường đi du lịch thì phải ngủ cho đủ giấc. Chiếc mũ trùm đầu đã được lão đội lên, một ít tóc trắng bắn bắn lộ ra ở viền mũ. Mái tóc trắng của lão cho dù lão có già đến đâu cũng không trở nên trắng tinh mà có màu giống như muối vừng, đem đến một cảm giác không sạch sẽ.

Etsuko thường không ngủ được. Dưới ánh sáng của chiếc đèn bàn mà cô dùng để đọc sách những lúc chưa thể ngủ, cô nhòm vào chiếc mũ đen sì của Yakichi. Ngay sau đó cô tắt đèn. Nếu Yakichi có đột nhiên tỉnh giấc, thấy cô đang đọc sách đến khuya chắc cũng không có gì là mất tự nhiên, đáng để lão nghi ngờ.

Từ thời điểm đó, trong vòng gần hai tiếng đồng hồ, Etsuko trải qua khoảng thời gian chờ đợi khủng khiếp trong bóng tối. Sự nôn nóng cùng với mộng tưởng cháy bỏng một cách lãng phí vẽ lên hạnh phúc vô hạn khi được lén lút hẹn hò với Saburo. Etsuko quên mất rằng cô muốn thú nhận tội lỗi để Saburo căm thù mình giống như một ni cô quên cầu nguyện vì trong lòng đã vương vấn chút tình riêng.

Etsuko mặc bộ đồ đã giấu sẵn ở bếp ra ngoài áo ngủ, sau đó buộc vào chiếc đai áo màu đỏ tươi, quần khăn quàng bằng len hơi cũ có màu giống như cầu vồng, cuối cùng là áo khoác bằng sa tanh đen. Ở chuồng chó nằm sát nách cửa vào nhà, con chó Maki bị dây xích buộc cổ, vì nó ngủ say nên hoàn toàn không sợ nó sẽ sủa rống lên. Từ cửa sau căn bếp, cô đi vào trong màn đêm. Bầu trời quang đãng giống như ban ngày dưới ánh sáng của vầng trăng. Cô không đi thẳng đến vườn nho mà ngay lập tức đến trước phòng ngủ của Saburo. Cánh cửa sổ đang mở toanh. Chiếc chăn treo ở cửa sổ bị đẩy qua một bên. Hẳn là cậu đã từ cửa sổ phi ra ngoài, đang đi về phía vườn nho rồi. Phát hiện chân thực này khiến trái tim Etsuko rung động bằng niềm hạnh phúc bản năng không ngờ.

Nói là ở mặt sau ngôi nhà nhưng giữa vườn nho và căn nhà vẫn phải băng qua một ruộng khoai lang trên hõm đất giống như một cái khe. Đã vậy đối diện với vườn nho là khoảnh đất năm, sáu mét bị một khoảng rừng trúc bao trùm. Từ biệt thự nhà Sugimoto hoàn toàn không thể nhìn thấy mấy căn nhà kính bỏ hoang.

Etsuko đi xuyên qua khe đất trồng khoai lang rồi lại đi qua một con đường nhỏ um tùm cỏ dại. Có tiếng con cú nào đó kêu lên. Mặt ruộng đầy đất mềm bới lên khi đào khoai nhìn như bản đồ địa hình, hình thù những rặng núi như thể sinh ra khi mặt trăng vò trong một chiếc túi giấy. Ở một nơi trên con đường nhỏ bị bụi cây bao trùm có hai, ba vết chân đi bộ do giày lao động để thấp để lại. Đó chính là dấu chân của Saburo.

Etsuko tách ra khỏi rặng tre, leo lên một con dốc, đi vào trong vườn nho một đoạn, đến dưới bóng cây sồi tràn trề ánh trăng. Ở chỗ cửa vào nhà kính, thủy tinh vỡ vụn, bóng dáng Saburo mờ mờ ảo ảo đang đứng khoanh tay trước ngực.

Màu đen của mái tóc cắt năm phân, dưới ánh sáng của vầng trăng, tăng thêm phần tươi mới. Cậu có vẻ coi thường cái lạnh, đến áo khoác cũng không mặc vào. Chỉ mặc một chiếc áo len đan tay màu xám mà Yakichi cho.

Saburo nhìn thấy Etsuko thì buông hai tay xuống, chụm gót chân lại, cúi chào từ xa.

Etsuko đã đến gần nhưng cô không biết bắt đầu câu chuyện từ đâu. Sau đó cô nhìn quanh rồi nói.

“Không có chỗ nào có thể ngồi nhỉ?”

“Bên trong nhà kính có một cái ghế ạ.”

Trong ngữ điệu của Saburo không hề có sự ngập ngừng, bền lên dù chỉ một chút, khiến Etsuko cảm thấy hơi thất vọng.

Cậu cúi khom người, đi vào bên trong căn nhà kính đổ nát, Etsuko đi theo ngay phía sau. Trên mái nhà hầu như không còn kính, bóng của những khung gỗ rõ ràng, bóng của lá và quả nho khô quắt rơi xuống dưới nền nhà vương vãi đầy rơm. Một chiếc ghế gỗ hình tròn nhỏ để lăn lóc, có vẻ dầm mưa dãi nắng từ lâu rồi. Bằng chiếc khăn dắt ở hông, Saburo lau chiếc ghế trước rồi mời Etsuko ngồi xuống, còn mình thì ngồi lên một chiếc thùng phuy rỉ sét đang đổ ngang ra sàn. Chiếc ghế thùng phuy này có vẻ chông chênh nên cậu phải ngồi khoanh chân, chống một bên đầu gối lên sàn rơm giống như tư thế ngồi của một con chó con.

Etsuko im lặng. Saburo cầm một cọng rơm lên, cuộn nó bằng ngón tay rồi thổi vào đó làm nó phát ra âm thanh.

Etsuko đột nhiên nói bằng âm điệu gần như kích động.

“Tôi đã đuổi Miyo đi rồi.”

Saburo ngược mắt lên nhìn cô như không có chuyện gì xảy ra.

“Tôi biết rồi ạ,” Saburo nói.

“Cậu nghe từ ai?”

“Cô chủ Asako đã nói cho tôi nghe ạ.”

“Asako ư?”

Saburo cúi đầu, ngón tay lại cuộn cọng rơm giống như không còn mặt mũi nào đối diện với sự bất ngờ của Etsuko.

Trong đôi mắt vốn dĩ luôn chứa đựng năng lực tưởng tượng đầy bất ngờ của Etsuko, bộ dạng u sầu của cậu thanh niên đang cúi mặt giống như một thân cây tươi bị chẻ đôi một cách vô lý, đem đi trang trí cũng chỉ tươi mới hết mình trong hai, ba ngày, đến cuối cùng vẫn bị sự bi phẫn rút cạn sức chịu đựng, trung thực một cách nghĩa hiệp bất ngờ, và lấy sự im lặng giấu phía sau lòng trung thực có vẻ không phù hợp đó, tự biện minh cho mình một cách mạnh mẽ. Sự biện minh bằng cách im lặng này của Saburo đâm vào tim Etsuko còn đau đớn hơn bất kì sự chửi rủa nào. Cô cứ ngồi nguyên trên chiếc ghế, gập người thật sâu. Ngón tay đan vào nhau rồi lại rời ra một cách rất không bình tĩnh, cô kêu lên bằng âm thanh có chút uể oải. Phải chăng đang có thứ cảm xúc mãnh liệt hơn bất cứ thứ gì chi phối nên âm thanh đó thỉnh thoảng tắc nghẽn trong cổ họng giống như một tiếng nức nở. Hơn thế còn nghe trong đó có chút tức giận.

“Xin hãy tha thứ cho tôi. Tôi cũng đã rất khổ sở nhưng chẳng còn cách nào khác cả. Không phải chính cậu cũng đã nói dối tôi hay sao? Cậu và Miyo yêu nhau đến thế mà cậu lại nói dối tôi rằng đó không phải là tình yêu. Tại lời nói dối của cậu mà tôi mới thành ra khổ sở thế này. Cậu phớt lờ sự đau đớn của tôi, cậu chẳng thèm để ý đến nó. Vậy thì bây giờ cậu cũng thử nếm mùi đau khổ không thể nói ra như thế đi. Tôi đã từng đau khổ thế nào, cậu chắc chắn không thể tưởng tượng được. Nếu mà móc nó ra từ trong tim để so sánh được thì sự đau khổ bây giờ của cậu và tôi khi ấy, tôi cũng muốn so xem cái nào lớn hơn. Tôi đã cực kì đau khổ đấy, bản thân mất kiểm soát đến mức đem bàn

tay của mình đốt trong ngọn lửa, hãy nhìn đi. Vì cậu đấy. Vết bỏng này là vì cậu đấy.”

Etsuko chìa bàn tay có vết bỏng ra dưới ánh sáng của vầng trăng. Saburo nhẹ nhàng chạm ngón tay vào đầu ngón tay đã cong lại của Etsuko như thể chạm vào thứ đồ vật khủng khiếp nào đó. Ngay sau đó cậu lại nhanh chóng rút tay lại.

Cho dù là Thiên Lý giáo nhưng nhìn thấy người ăn mày đang giơ vết thương ra trước mắt như thế này, nổi lòng thương cảm là lẽ đương nhiên. Cô chủ đang làm gì vậy? Gọi là kẻ ăn mày đây kiêu hãnh một cách ngốc nghếch ư?

Sự kiêu hãnh của Etsuko bị cô vắt sạch đi lại đang nằm bên trong sự đau khổ của chính cô nhưng cô hoàn toàn không hay, Saburo đã suy nghĩ như vậy.

Cho đến bây giờ Saburo vẫn không hề biết Etsuko yêu mình.

Cậu dốc hết sức để nhặt lấy chút sự thật mà bản thân mình có thể lý giải được từ sự thú nhận của Etsuko. Người đàn bà trước mắt đang đau khổ. Chỉ có điều này là chắc chắn. Không thể nào biết được nguyên nhân sâu xa nhưng dù thế nào thì Etsuko cũng vì Saburo mà đau đớn. Con người đang đau khổ thì phải được an ủi. Nhưng an ủi như thế nào, cậu hoàn toàn không biết.

“Không sao ạ. Nếu là vì tôi thì cô đừng lo lắng gì cả. Cho dù Miyo không có ở đây đi nữa thì tôi cũng chỉ buồn một chút thôi, cũng không phải việc lớn lao gì.”

Thật khó mà đo được mức độ thành thật ở câu trả lời không ngờ tới này của Saburo. Sự rộng lượng khác thường của cậu vừa khó hiểu vừa làm sự nghi ngờ của Etsuko thêm sâu sắc. Liệu có tồn tại lời nói dối mang tính xã giao nào đó bên trong sự lo lắng đơn thuần và tử tế này của Saburo hay không? Cô cố tìm kiếm chút hành vi lễ nghĩa ở trong lời nói đó.

“Lại nói dối tôi phải không? Tự nhiên phải xa cách người yêu một cách vô lý, đấy mà ko phải là việc lớn sao? Tại sao lại như vậy? Tôi đã thú nhận tất cả và xin lỗi thế mà cậu vẫn che giấu cảm xúc thật sự của cậu với Miyo. Từ tận trái tim chắc cậu không thể tha thứ cho tôi nhỉ?”

Ứng phó với quan niệm khó thay đổi siêu thực và sâu sắc của Etsuko, hơn cả tâm hồn đơn thuần như thủy tinh của Saburo là một đối thủ vô tâm đến mức không thể tưởng tượng được. Sau cùng cậu mất phương hướng, nghe lời kết tội mình nói dối của Etsuko, rốt cuộc lại cảm thấy có cái gì đó trùng hợp. Lời nói dối nghiêm trọng của Saburo mà Etsuko gào lên vài phút trước, lời nói dối rằng: “Tôi không yêu Miyo”, nếu kiểm chứng được đó là sự thật thì cô có cảm thấy tốt hơn không nhỉ? Saburo thẳng thừng nói:

“Không phải nói dối đâu, thực sự là cô không cần phải lo lắng đâu ạ. Tôi hoàn toàn không yêu Miyo.”

Etsuko đã không còn nức nở. Cô gần như đang cười.

“Lại nói dối! Lại nói dối như thế. Cậu nghĩ đến tận bây giờ tôi còn có thể bị lừa bởi những lời nói dối trẻ con như thế sao?”

Saburo chìm trong bế tắc. Đứng trước mặt người phụ nữ khó hiểu vô cùng này, quả thực là điều khó khăn. Ngoài im lặng ra cậu chẳng biết làm gì hơn.

Etsuko bắt đầu thở một cách dễ chịu trong sự im lặng này. Lắng nghe một cách đầy thấm thía âm thanh xa vắng của những chuyến tàu chở hàng trong đêm thâu.

Saburo đang bận rộn đuổi theo suy nghĩ của chính mình, hầu như không để ý đến tiếng còi tàu ấy.

Phải nói thế nào thì cô chủ mới tin mình nhỉ? Có lần nào đó trước đây, cô chủ từng nhắc đến vấn đề yêu hay là không yêu trọng đại như thế chuyện trời sắp sập xuống vậy. Nhưng mà bây giờ có nói gì cô chủ cũng bảo là nói dối. Đúng rồi, chẳng phải cô ấy cần chứng cứ sao? Nếu nói sự thực, chắc chắn cô ấy sẽ tin.

Saburo lại ngồi xuống bằng tư thế nửa ngồi nửa đứng, ngay lập tức cậu dốc hết sức mình bắt đầu câu chuyện.

“Không phải tôi nói dối đâu. Tôi không quan tâm đến việc lấy Miyo làm vợ. Khi ở Thiên Lý giáo, tôi đã nói chuyện với mẹ tôi rồi, mẹ tôi phản đối tôi kết hôn sớm quá như vậy. Thực ra thì tôi đã không nói chuyện Miyo có bầu. Bởi vậy mà mẹ tôi cứ thế phản đối đám cưới này. Với một người không có gì hấp dẫn như Miyo thì sẽ thế nào? Bà ấy nói rằng không muốn nhìn gương mặt của người phụ nữ hạ cấp như thế nên từ Thiên Lý giáo mẹ không đến Maiden mà về quê luôn rồi.”

Câu chuyện cực kì rõ ràng này bị diễn tả một cách thật vụng về lại toát ra một vẻ chân thực khó tả. Bởi vậy, Etsuko không

cảm thấy sợ hãi mà ngấu ngiến niềm hạnh phúc tươi mới trong một khoảnh khắc, khoảnh khắc ấy có lẽ sẽ biến mất nhanh chóng giống như trong một giấc mơ. Lúc nghe Saburo nói, ánh mắt Etsuko chợt trở nên huy hoàng, cánh mũi run lên. Cô gần như nói một cách mơ màng.

“Tại sao cậu không nói? Tại sao không nói sớm hơn?”

Rồi cô lại nói thêm.

“Thì ra là như vậy sao? Cậu không dẫn mẹ cậu đến đây là vì thế!”

Và cô lại cứ vậy mà nói tiếp.

“Vậy thì khi cậu quay về, Miyo không có ở đây chẳng phải rất là hợp với ý cậu sao?”

Những lời này, một nửa còn trong miệng, một nửa đã nói ra ngoài. Dù chính bản thân Etsuko cũng khó mà phân biệt được rõ ràng đâu là những độc thoại của nội tâm lặp đi lặp lại một cách bướng bỉnh, đâu là những lời lẩm bẩm một mình.

Trong giấc mơ, trong nháy mắt cây con lớn thành cây cổ thụ, con ngựa nhỏ lớn lên thành đại chiến mã. Etsuko cứ để tâm trí mình bồng bềnh trong trạng thái mơ hồ đó, một kiểu mơ hồ bắt những hi vọng nực cười vốn bị hiện thực chế ngự nay phải phình to ra.

Chẳng lẽ Saburo yêu tôi sao? Phải lấy hết dũng khí. Phải tìm hiểu xem sao. Không cần phải sợ phán đoán sai lầm. Nếu không

phải như thế, tôi cũng trở nên hạnh phúc. Điều đó thật đơn giản.

Etsuko đã nghĩ như thế. Nhưng hi vọng không phán đoán sai lầm, chẳng phải chính là một dạng tuyệt vọng hay sao?

“Thế à, vậy thì cậu yêu ai?” Etsuko hỏi.

Người phụ nữ khôn ngoan này có lẽ đang phạm phải một sai lầm, trong trường hợp này chẳng có từ ngữ nào có thể kết nối được hai người, ngược lại, nếu cô dịu dàng đặt tay lên vai Saburo có lẽ mọi chuyện sẽ được giải quyết. Bản chất khác biệt của hai cách hành động này có lẽ đã buông tay ở chính lúc chạm tay vào nhau.

Ngôn ngữ giống như một vong hồn ngoan cố đứng chắn giữa hai người, và Saburo không thể lý giải được màu của máu trào lên như sóng triều đầy sinh động trên má Etsuko. Cậu giống như một học sinh tiểu học phải đối mặt với một bài toán khó, chỉ có thể chọn cách chùn bước mà thôi.

Yêu hay không yêu.

Lại thế nữa rồi.

Ngôn từ nhìn qua có vẻ có thể nói ra một cách đơn giản này đối với cậu vẫn như trước, mọi suy nghĩ về nó vẫn y như cũ, đó là một từ mang ý nghĩa thừa thãi trong cuộc sống vốn chẳng có kế hoạch cụ thể nào của cậu, và từ giờ về sau cậu cũng chỉ có thể nghĩ về nó như một ý niệm vô ích nào đó kẹp vào cái khung thừa thãi trong cuộc sống của mình. Từ ngữ này tồn tại giống

như một nhu yếu phẩm hàng ngày, tùy thời điểm và tùy trường hợp có thể đặt cược sự sống chết vào nó. Saburo không nắm được căn phòng bị điều khiển của một cuộc đời như vậy. Cậu hoàn toàn không nắm được một chút nào sao? Thậm chí chỉ là tưởng tượng thôi cũng không hề đơn giản. Thậm chí người chủ của căn phòng ấy, để phá hủy toàn bộ căn phòng đã làm ra loại hành vi ngu ngốc là châm lửa đốt toàn bộ căn nhà. Cậu nghĩ loại hành vi ngốc nghếch ấy, cực kì đáng thương.

Một chàng trai trẻ ở cạnh một thiếu nữ đương thì, điều đó là hiển nhiên, nên việc Saburo hôn Miyo không có gì là lạ, họ làm tình với nhau cũng không phải việc kì quặc gì. Rồi đứa trẻ hình thành trong bụng Miyo. Và cũng theo một cách đương nhiên, Saburo chán Miyo. Trò giải trí có vẻ trẻ con trở nên lão luyện hơn một bậc, trong trò đùa này, đối tượng nếu không phải là Miyo mà là một ai khác thì cũng đem đến một kết quả như nhau. Không, sự chán ghét này có vẻ thiếu thỏa đáng. Đối với Saburo, Miyo chưa hẳn đã là một người quá cần thiết trong cuộc đời.

Saburo không hành động tuân theo một tiêu chuẩn đạo đức gọi là nếu không yêu người này thì nhất định phải yêu người khác, nếu không yêu người khác thì nhất định phải yêu người này.

Bởi lý do ấy mà cậu lại một lần nữa không biết trả lời thế nào cho đúng.

Ai là người dồn ép người thanh niên chất phác này đến mức độ này? Dồn ép cậu đến mức độ này rồi bắt cậu phải nói một lời

giải đáp qua loa cho xong chuyện, đó là tội lỗi của ai?

Saburo muốn dựa vào phán đoán học được trong mối quan hệ giữa con người với nhau để trả lời hơn là cảm xúc tự thân của mình. Điều này, từ khi còn là trẻ con cậu đã được dạy khi ăn cơm của người khác thì phải cư xử thế nào cho phải phép.

Suy nghĩ theo cách đó, cậu liền ngay lập tức đọc được trong mắt Etsuko một sự thôi thúc mình gọi tên cô.

Mắt của cô chủ ướt quá. Mình đã hiểu rồi. Chắc chắn là cô chủ muốn mình gọi tên cô ấy. Chắc chắn là thế.

Saburo cầm lấy một quả nho khô queo ở bên cạnh, day nó trong lòng bàn tay, cứ cúi đầu nguyên như vậy rồi nói một cách thành thực.

“Cô chủ à, là cô đấy.”

Bộ dạng nói dối cực kì rõ ràng này, so với việc nói rằng không yêu một cách bình thường thì đây chính là bộ dạng bị ép phải thú nhận không yêu một cách thẳng thắn hơn nữa. Để phân biệt được lời nói dối hồn nhiên ấy không nhất thiết phải có một đầu óc bình tĩnh, Etsuko đang hoàn toàn chìm trong mơ màng liền được vực dậy tinh thần.

Tất cả đã kết thúc rồi.

Cô đưa hai tay chỉnh lại mái tóc rồi ngấm đầy khí lạnh của buổi đêm. Cô đã bình tĩnh lại rồi nói bằng khẩu khí mạnh mẽ.

“Đến lúc phải về rồi nhỉ? Ngày mai tôi xuất phát sớm nên chắc phải ngủ một chút.”

Saburo nhún vai trái rồi đứng lên có vẻ không thoải mái.

Etsuko cảm thấy cổ áo lạnh lẽo liền kéo chiếc khăn màu cầu vồng trùm lên tai. Saburo nhìn thấy đôi môi bóng sáng của cô có chút tím đen dưới bóng của vài chiếc lá nho khô.

Một mối vì phải đối phó với tình trạng khó khăn đầy cam go cho đến tận bây giờ, Saburo thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Etsuko. Đó có phải là cô không hay là một con quái vật tinh thần nào đó, một miếng thịt tinh thần không có sự sống nào đó. Một hình khối chứa toàn dây thần kinh lồi ra, khi trải qua đủ những nỗi băn khoăn, những sự đau khổ, tự làm mình chảy máu liền cất lên một tiếng hét hân hoan, hạnh phúc.

Khi Etsuko vừa kéo khăn che tai rồi đứng lên, lần đầu tiên Saburo cảm thấy người phụ nữ trong cô. Etsuko định đi ra khỏi nhà kính, cậu liền giơ ngang cánh tay, ngăn cô lại.

Etsuko xoay người, nhìn như thể muốn chọc vào mắt Saburo.

Như thể mái chèo của con thuyền nhỏ trong làn nước đen ngòm đầy rong tảo đập vào một con thuyền khác, lúc này, cách bao nhiêu lớp quần áo Etsuko vẫn có thể cảm thấy rõ ràng da thịt trên ngực mềm mại của mình cùng với cánh tay rắn chắc của Saburo đang đập vào nhau.

Dù bị Etsuko nhìn chăm chăm nhưng Saburo vẫn không chùn bước, miệng mở ra hơi run rẩy không thốt ra nổi một lời nhưng vẫn cười thoải mái giống như muốn trấn an cô. Và hai, ba

lần cậu chớp mắt nhanh đến nỗi bản thân cũng không nhận ra mình vừa chớp mắt.

Trong tình cảnh ấy chính Etsuko cũng chẳng thể nói một lời nào. Cuối cùng thì cô đã nhận ra sự bất lực của ngôn từ rồi sao? Giống như người đứng từ trên vách đá nhìn xuống đáy vực sâu và không còn nghĩ toàn bộ nơi nguy hiểm đó là thứ chẳng liên quan đến mình nữa, phải chăng cuối cùng thì cô đã chẳng thể buông tay khỏi sự tuyệt vọng đã chắc chắn nằm trong tay mình nữa rồi?

Bị cơ thể trẻ trung đầy sức sống đè xuống bất chấp xung quanh đầy vật cản, da thịt Etsuko rịn mồ hôi. Một bên dép đã tuột ra, lật ngược lại rồi rơi xuống.

Tại sao cho đến bây giờ vẫn chống cự, chính bản thân Etsuko cũng không hiểu. Cô chống cự. Chống cự hay là đang dựa vào một điều đó mà chính cô cũng không biết là điều gì.

Hai cánh tay Saburo khóa chặt người phụ nữ trước mặt không chịu buông ra. Khuôn mặt Etsuko liên tục lảng tránh, mãi mà môi vẫn chưa chạm vào môi. Sự hấp tấp khiến bàn chân Saburo vấp vào ghế, một bên đầu gối khụy xuống nền đất đầy rơm. Trong khoảnh khắc đó, Etsuko thoát khỏi vòng tay cậu, chạy ra khỏi nhà kính.

Tại sao Etsuko kêu lên? Tại sao Etsuko kêu cứu? Cô đã gọi tên ai đây? Ngoài Saburo ra thì cái tên cô kêu lên lúc đó đang ở đâu vậy? Ngoài Saburo, người cô muốn đến cứu mình đang ở đâu vậy? Bất chấp những điều đó, tại sao cô lại kêu cứu nhỉ? Tại sao

lại kêu cứu chứ? Ở đâu? Hướng về đâu?... Nơi được giải cứu và nơi phải chạy đến, chẳng phải đều ở trong chính con người Etsuko hay sao?

Trong bụi lau mọc um tùm bên cạnh căn nhà kính, Saburo đuổi theo rồi đẩy Etsuko ngã xuống. Cơ thể cô nằm lún sâu trong hoa lau, lá lau cắt vào tay hai người, mồ hôi rịn ra hòa vào máu nhưng họ chẳng quan tâm.

Vừa nhìn khuôn mặt Saburo đỏ bừng rạng rỡ, mồ hôi rịn ra ghé sát mặt mình, Etsuko vừa nghĩ đây hẳn là vẻ đẹp tuyệt mỹ hiếm có trên thế giới này, biểu cảm trẻ trung rực rỡ giống như một thứ hi vọng đầy nhiệt thành, một vẻ đẹp đầy rung động. Trái ngược với suy nghĩ ấy, cơ thể của cô vẫn kháng cự.

Saburo dùng hai cánh tay và ngực ôm chặt lấy cơ thể phụ nữ trước mặt, đưa miệng cắn đứt cúc của chiếc áo khoác sa tanh đen, tình cảnh hoàn toàn giống như một cuộc vờn tình. Etsuko đã mất đi một nửa ý thức, nhìn cái đầu linh hoạt, nặng nề và to lớn di chuyển qua lại trên ngực mình, cô như đang chìm vào cảm giác của tình yêu.

Thậm chí là thế, trong khoảnh khắc này cô vẫn kêu lên.

Tiếng kêu chói tai hơn cả lúc trước, cơ thể Saburo đột nhiên bừng tỉnh, nghĩ đến việc ngay lập tức chạy trốn. Bằng sự kết nối mang tính cảm xúc và niềm tin đạo đức nào đó, nếu phải nói trắng ra thì đó chính là bản năng động vật khi linh tính thấy tính mạng của mình sắp lâm nguy, Saburo nghĩ ngay đến việc

tẩu thoát. Và cậu tách tấm thân mình ra khỏi Etsuko, đứng hẳn lên, chạy theo hướng ngược lại với biệt thự nhà Sugimoto.

Trong con người Etsuko lúc ấy có một năng lượng mạnh mẽ bất ngờ sinh ra, từ trạng thái mơ màng cô liền bừng tỉnh đứng dậy đuổi theo Saburo.

“Đợi đã, đợi đã...” Cô gọi.

Nhưng cô càng gọi, Saburo càng chạy nhanh hơn. Cậu vừa chạy vừa đẩy đôi tay phụ nữ đang bám lấy mình ra. Etsuko dùng sức mạnh toàn thân ôm lấy bắp đùi Saburo không rời rồi bị kéo lê đi một đoạn qua một bụi cây gai.

Trong phòng, đột nhiên Yakichi bừng tỉnh. Không thấy Etsuko bên cạnh, lão có dự cảm chẳng lành liền chạy ngay qua phòng Saburo thì nhìn thấy chăn đệm trống không. Đất phía dưới cửa sổ có dấu giày.

Lão đi xuống bếp, nhìn thấy cửa sau bếp cứ mở toang hoang, ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào. Nếu ra ngoài sẽ đi vào vườn lê. Nếu không thì chỉ có thể là đi vào vườn nho thôi. Vườn lê là nơi mà ngày nào Yakichi cũng chăm chỉ làm đất, bây giờ cả khu vườn bị thứ đất mềm nhão bao phủ, có lẽ Etsuko sẽ không chọn đường ấy. Yakichi cứ thế đi vào con ngõ nhỏ dẫn đến vườn nho.

Đi rồi lại quay trở lại, Yakichi cầm lấy cái cuốc ở cửa nhà kho. Cũng chẳng phải là hành động có thâm ý gì, có lẽ chẳng qua lão chỉ cầm nó để phòng thân chẳng?

Khi đi ra khỏi rừng tre, Yakichi nghe thấy tiếng hét đau khổ của Etsuko. Lão vác cuốc chạy đến.

Trong lúc Saburo cố gắng chạy đi, lúc quay đầu lại thì nhìn thấy Yakichi chạy đến, đôi chân cậu trở nên cứng đơ. Vừa dừng lại thở hổn hển khó nhọc, cậu vừa đợi Yakichi chạy đến trước mặt mình.

Etsuko cảm thấy Saburo đang trong tư thế chạy đột nhiên dừng lại nên cũng dừng lại một cách đầy nghi hoặc. Toàn thân vẫn chưa kịp cảm thấy sự đau đớn, cô đã thấy có một bóng người bên cạnh mình. Nhìn ra mới thấy Yakichi vẫn mặc nguyên đồ ngủ, tay cầm cái cuốc dựng lên đầy đe dọa. Bộ đồ ngủ phanh ra, có thể thấy rõ lồng ngực lão đang phập phồng thở hổn hển.

Etsuko nhìn thẳng vào mắt Yakichi chẳng chút sợ hãi.

Thân thể của lão già run lên. Yakichi không thể chịu nổi ánh mắt của Etsuko liền giấu đi đôi mắt của mình.

Sự lưỡng lự yếu đuối này làm Etsuko cực kì tức giận. Cô đoạt lấy cái cuốc từ tay lão rồi bổ vào vai Saburo đang đứng ngây ngốc bên cạnh cô với khuôn mặt như thể không lý giải được gì cũng chẳng chờ đợi điều gì. Lưỡi cuốc kim loại trắng xóa, lem nhem bùn đất lệch khỏi vai Saburo, cắm vào gáy cậu.

Cậu thanh niên bật ra khỏi cổ họng một tiếng kêu nhỏ như thể bị cái gì đó bịt lại. Cậu lão đảo chúi về phía trước, cú đánh tiếp theo khiến xương sọ cậu vỡ toang. Saburo ôm đầu ngã xuống.

Yakichi và Etsuko vẫn đứng như thể bị đông cứng, nhìn chăm chăm vào cơ thể đang gãy giữa trong bóng tối. Mắt hai người họ có lẽ chẳng nhìn thấy gì.

Sau một lúc, để kết thúc sự im lặng dường như vô tận này, Yakichi lên tiếng.

“Tại sao lại giết nó?”

“Bởi vì bố không chịu giết nên con mới phải ra tay.”

“Ta không hề muốn giết nó.”

Etsuko trừng mắt nhìn Yakichi.

“Nói dối. Chính bố đã muốn giết cậu ấy. Vừa rồi con đã chờ bố ra tay. Ngoài việc giết Saburo ra thì bố có cách nào để cứu con đâu. Thế mà bố do dự, run rẩy. Run rẩy một cách hèn nhát. Bởi vậy mà con phải thay bố giết cậu ấy.”

“Con định đổ tội cho ta sao?”

“Ai muốn đổ tội cho bố! Sáng sớm ngày mai con sẽ đến đồn cảnh sát, con sẽ đi một mình.”

“Đừng vội vã quá vậy. Có bao nhiêu cách xử lý khác cần phải suy nghĩ. Cho dù có làm thế đi nữa... Thế nào nhỉ? Con buộc phải giết nó sao?”

“Bởi vì cậu ta đã làm khổ con.”

“Nhưng đó không phải là tội.”

“Không phải tội lỗi gì ư?... Sao có thể thế được. Sự việc trở nên như thế này chính là sự trả giá của cậu ta vì đã làm khổ con.

Không ai được làm khổ con, bố ạ. Không ai có thể làm khổ con được.”

“Ai có thể quyết định chuyện này chứ?”

“Con quyết định. Một khi con đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi.”

“Con thật đúng là một người đàn bà đáng sợ.”

Yakichi cho đến lúc này mới nhận ra mình không phải là người thực hiện tội ác trước mặt, không giấu nổi suy nghĩ trong lòng liên thở phào nhẹ nhõm.

“Cũng được thôi. Đừng có quyết định vội vã quá. Từ từ suy nghĩ cách xử trí cho êm đẹp. Cho đến lúc ấy, để cái xác bị tìm thấy thì thật tệ hại.”

Lão liền lấy cái cuốc từ tay Etsuko. Máu bắn tung tóe còn vương lại trên bàn cuốc, lớp nhớp. Sau đó động tác của Yakichi thật kì dị. Trên miếng đất ruộng mềm vừa thu hoạch xong vụ lúa cạn, giống như một người đang cấy lúa trong đêm sâu, lão cần mẫn đào một cái hố.

Đào một huyết mộ nông khá mất thời gian, Etsuko ngồi trên mặt đất nhìn chăm chăm vào cơ thể đang nằm úp mặt xuống đất của Saburo. Chiếc áo len bị lật lên, một nửa tấm lưng trần trụi hiện lên bên dưới lớp áo sơ mi màu kaki. Màu da thịt xanh mét u ám trên nền đất xám. Từ góc nghiêng khuôn mặt có một bên má chìm trong lớp cỏ dại, có thể nhìn thấy hàm răng trắng sáng bên trong khuôn miệng méo xệch vì đau đớn cứ như thể

đang cười. Bên dưới cái trán, dịch não chảy xuống đôi mí mắt nhắm nghiền.

Yakichi đã đào hố xong, lão đi đến bên cạnh Etsuko, vỗ nhẹ vào vai cô.

Trong đêm, cái xác bị kéo lê để lại một vết dài những giọt máu đen sì vương vãi trên thảm cỏ. Cái đầu của Saburo ngửa lên trên, mỗi lần đập vào hòn đá hoặc những chỗ lồi lõm trên mặt đất lại giống như đang gập đầu.

Bên trên xác chết nằm dưới đáy huyết mộ nông này, hai người vội vàng lấp đất lại. Đến cuối cùng chỉ còn lại khuôn mặt cười với đôi mắt nhắm chặt và cái miệng hé mở. Răng cửa phản chiếu ánh sáng của vầng trăng trở nên trắng lóa. Etsuko buông cái cuốc xuống, thả vào trong cái miệng đó một cục đất mềm. Cục đất rơi vào khoang miệng giống như rơi xuống một cái lỗ tối om. Yakichi đứng bên cạnh cào đất bằng chiếc cuốc, vụn đất trùn hết khuôn mặt chết chóc ấy. Khi lớp đất đã dày lên, Etsuko dùng chân đi giày *tabihadashi* dẫm lên trên đó để lèn chặt đất lại. Dẫm trên đất mềm mại cảm giác thân thiết như thể dẫm trên da thịt vẫn còn tràn đầy sức sống.

Trong lúc đó Yakichi cẩn thận tìm trên mặt đất, nếu thấy vết máu nào sẽ lấy đất che lên, cẩn thận dùng chân xoa đi. Tất cả bị xóa sạch.

Hai người họ rửa sạch tay dính đầy máu và đất ở bếp. Etsuko cởi áo khoác dính rất nhiều máu ra, cởi tất ra, rồi tìm thấy một đôi dép *zori* và xỏ vào.

Tay Yakichi run lấy bấy đến nỗi không thể múc được nước. Etsuko dùng đôi tay không chút run rẩy của mình múc nước, tại bồn rửa tay cẩn thận rửa trôi hết máu đi.

Etsuko cầm lấy tất và áo khoác vo tròn lại, đứng lên trước. Khi kéo Saburo đi, bị trầy da nên cảm thấy có chút đau đớn. Tuy nói thế nhưng cũng không thực sự quá đau.

Etsuko bước vào đệm ngủ, giấc ngủ đột nhiên ập đến giống như một đặc ân. Yakichi bất ngờ đến ngây ngốc khi nghe tiếng thở đều đều của Etsuko bên cạnh lão. Cô đã mệt mỏi từ lâu lắm rồi, có lẽ là cô thực sự rất mệt mỏi. Cho dù có so sánh với tội lỗi khi này Etsuko đã phạm phải đi nữa thì cô cũng đã thực sự mệt mỏi đến tận cùng rồi. Hay chính là nhờ hành vi tội lỗi hôm nay mà sự mệt mỏi tạo thành từ những kí ức đau thương tích tụ lâu ngày đã được thỏa mãn... Để có được giấc ngủ vô ưu đến thế nhất thiết phải trả giá bằng một sự mệt mỏi khác thường.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Etsuko cho phép một sự thanh thản ngắn ngủi tồn tại trong đầu mình, sau đó, cô tỉnh giấc. Xung quanh cô chỉ có màn đêm sâu thẳm. Chiếc đồng hồ quả lắc gõ lên những tiếng tích tắc u sầu. Bên cạnh cô, Yakichi không ngủ mà vẫn đang run rẩy. Etsuko không muốn cất lời. Lời nói của cô không biết nói với ai. Con mắt trợn trừng nhìn vào bóng tối. Nhưng chẳng nhìn thấy gì.

Chỉ nghe văng vẳng đâu đó có tiếng gà gáy xa xăm. Đã gần đến thời khắc của bình minh, lũ gà đáp lại nhau bằng tiếng gáy ồn ào một vùng trời. Ở đâu chẳng rõ một con gà cất tiếng gáy,

sau đó lại một con khác cố gáy để trả lời lại, lại thêm một con nữa, rồi lại một con khác. Tiếng gà trong đêm sâu cứ kéo dài ra như thế, không biết lúc nào mới ngừng lại. Việc đó cứ như vậy mãi. Không có giới hạn nào mà cứ tiếp diễn như vậy.

Nhưng cũng chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

HẾT

KHAO KHÁT YÊU ĐƯƠNG

YUKIO MISHIMA

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Chịu trách nhiệm xuất bản

Giám đốc - Tổng biên tập

NGUYỄN QUANG THIỀU

Biên tập

Đào Bá Đoàn

Tổ chức bản thảo

Giang Hoài

Bìa

Vĩnh Ngân

Trình bày

Văn Lưu

Sửa bản in
Vĩnh Ngân

LIÊN KẾT XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH
CÔNG TY CỔ PHẦN SÁCH TAO ĐÀN

In 1.000 cuốn, khổ 13x20,5cm, tại Công ty CP In Savina, 22B Hai Bà Trưng, quận Hoàn Kiếm, Hà Nội. Số ĐKXB: 2435-2020/CXBIPH/34-92/HNV. Số QĐXB: 1065/QĐ-NXBHNV của Nxb Hội nhà văn. Số ISBN: 978-604-306-101-7. In xong và nộp lưu chiểu năm 2020.

CHÚ THÍCH

[1] Umeda: Nhà ga điện ngầm của ga trung tâm Osaka.

[2] Gidayu: Một hình thức nghệ thuật truyền thống của Nhật, do Ukemoto Gidayu khởi xướng từ khoảng cuối thế kỉ 17. Là hình thức kể chuyện cùng với đàn ba dây (samisen), vừa biểu diễn vừa đánh đàn ba dây.

[3] Phụ nữ Nhật ngày xưa hay dùng giỏ đan bằng mây, song hoặc tre khá nặng để đi mua hàng.

[4] Những người đàn ông không ra trận được vì sức khỏe yếu sẽ phải làm những công việc khác ở hậu phương, gọi là trưng dụng.

[5] Đai áo Nagoya là một kiểu đai áo kimono được đơn giản hóa từ đai áo thông thường, vốn phức tạp.

[6] Cải cách ruộng đất năm 1946 ở Nhật, tức là ngay sau khi Thế chiến thứ hai kết thúc.

[7] Tojo Hideki: Đại tướng của lục quân đế quốc Nhật bản, Thủ tướng thứ 27 của Nhật Bản trong thời gian Thế chiến thứ hai. Bị tuyên án tử hình về tội ác chiến tranh.

[8] Sau Thế chiến thứ 2, chính quyền bắt những chủ đất không tự canh tác phải bán lại tất cả số ruộng dư cho nhà nước.

Nhà nước sẽ bán lại số ruộng này cho những tá điền đang thuê mảnh đất đó. Mục đích giảm bớt khoảng cách giàu nghèo giữa chủ đất và tá điền.

[9] Tên hai kiếm khách lừng danh nổi tiếng của Nhật Bản thời Edo, họ trở nên nổi tiếng từ trận quyết đấu trên đảo Ganryo.

[10] Ở Nhật có hai tiết Thanh Minh trong năm. Một lần là tháng Ba và một lần là thu phân cuối tháng Chín.

[11] Juken: Ken là đơn vị đo độ dài, bằng khoảng 1,8m. Juken = 18m.

[12] Một tấm vải có độ dài từ eo xuống bàn chân, phụ nữ quấn vào trông như váy, từ trước thời Edo là phục sức chỉ chuyên dành cho phụ nữ trong gia đình quý tộc. Từ thời Meiji trở về sau, hầu như không được sử dụng nữa.

[13] Căn nhà đĩa: Tên câu chuyện ma nổi tiếng thời Edo tại Nhật. Một phụ nữ đã chết vì đánh vỡ đĩa, sau khi hóa thành ma thì có tên là Okiku. Con ma này đêm đêm hiện lên và lẩm bầm đếm đĩa.

[14] Nguyên tác là *giọt nước cuối cùng*. Người già Nhật, khi hấp hối sẽ được nhỏ vào miệng giọt nước cuối cùng của đời người, ý của Kensuke là Yakichi đi chuyến này xong về chắc cũng hết đời.

[15] Một phong trào nữ quyền bắt đầu từ một nhóm nhỏ những tác giả văn học nữ trên tạp chí văn học Seitou vào những

năm 1911. Đôi khi từ này còn dùng để chỉ những người phụ nữ đòi quyền bình đẳng một cách thái quá, thích thể hiện bản thân.